

ဘုန်းကြွယ်

ပျံ့နှံ့နေသော နှစ်စဉ်

ထွက် ယူ စီ ဝ် : ဇ် ကျ င် : ရှဲ့ ဝ် : ယိ

ဝ-ဆုံး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၃၈၉၀၅၁
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၃၉၁၀၅၁

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခင်စာအိ (၀န်းဝေဝေ စာပေ)
အမှတ် (၃၆၀)၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်း နှင့် မျက်နှာပုံးနှိပ်
ဦးဝင်းကျော်ထွန်း၊ (မုံရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅- လမ်း၊
ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျိုးဆက်

မိုင်းညိုညို တောင်တန်းကြီး၏ တစ်ဘက်တွင် စိမ်းလန်း
သာ တောအုပ်များ ရှိလေသည်။
ထိုတောအုပ်များအလွန်တွင် လယ်ယာမြေများနှင့်အတူ
အယ်စောင့်တဲလေးတစ်လုံးရှိနေ၏။
လယ်စောင့်တဲလေးရှေ့ မြေကွက်လပ်၌ လူကြီးတစ်ဦးက
အင်းများဖြင့် မီးမွှေးကာ ရေမွှေးတစ်အိုး တည်နေ၏။
ထိုလူကြီးသည် ဖွင့်ကြမ်းအင်္ကျီဝတ်ဆင်ကာ ဆင်းရဲနွမ်းပါး
ညီ လယ်စောင့်ကြီးဖြစ်ကြောင်း မြင်ရုံဖြင့် သိနိုင်လေသည်။
လယ်စောင့်ကြီး၏အမည်မှာ ယုံကျင်းဟု အနီးအနားပတ်
အကျင့်မှ လူအများက သိထားကြလေသည်။
ယုံကျင်းသည် ဤအရပ်ဒေသ ဇာတိမဟုတ်ပါ။
ရပ်ဝေးမှရောက်လာပြီး အခြေချနေထိုင်ခဲ့သည့်မှာ ကြာပြီ
၌ ဤအရပ်ဒေသမှာ လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာခြင်းပင်။

၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူ့ကို အားလုံးက ယုံကျင်းဟု သိထားကြသော်လည်း ဘယ်အရပ်ဒေသမှလာသည်။ မည်သို့သောလူစားဖြစ်သည်ကို မည်သူမျှ မသိကြချေ။

ယုံကျင်းကလည်း မည်သူ့ကိုမျှ အနောက်အယုတ်မပေးဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သင့်တင့်လျောက်ပတ်အောင် နေထိုင်ဆက်ဆံခဲ့ခြင်းကြောင့် နောက်ပိုင်းတွင် ယုံကျင်း၏အကြောင်းသည် မေးမြန်းသိရှိစရာမလိုသည့်ကိစ္စတစ်ခုဝမှာ ဖြစ်သွားပြီး အားလုံးက လျစ်လျူထားလိုက်ကြလေတော့သည်။

ယနေ့-

အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့သော ယုံကျင်းအတွက် အပြောင်းအလဲတစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့ရမည်ကို ယုံကျင်းအပါအဝင် မည်သူကမျှ မမျှော်လင့်မထားခဲ့ကြချေ။

ယုံကျင်းက ရေခွေးအိုးတည်နေစဉ်-

“ဟိ...ဟိ...ဟိ...”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းရွာသံ၊ မြင်းလှည်းဘီးလိမ့်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယုံကျင်း ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်လေသည်။

တောလမ်းအတိုင်း သူ၏လယ်စောင့်တဲကလေးဆီသို့ ဦးတည်လာနေသည့် မြင်းလှည်းတစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရလျှင် တအံ့တညံ့ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဘယ်သူတွေပါလိမ့်”

ပျံလွှားနှင့်ဇာမထီ(ပ) ❖ ?

သူ တွေးတောနေစဉ်မှာပင် မြင်းလှည်းသည် တစ်စထက် တစ်စ နီးကပ်လာလေတော့သည်။

ယုံကျင်း ထိုင်ရာမှထကာ မြင်းလှည်းကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

“ဟေး”

မြင်းလှည်းသမားက လယ်စောင့်တဲလေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ အရောက်တွင် မြင်းများကိုငေါက်ကာ မြင်းလှည်းကို ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

မြင်းလှည်းကော မြင်းလှည်းမောင်သူပါ ဖုန်အလိမ်လိမ်းကပ်ပြီပေကျဲနေသည်။

ဝေးလံသောအရပ်မှ ခရီးပြင်းနှင့်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။

မြင်းလှည်းရပ်လိုက်သည်နှင့် စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသော ယုံကျင်းက မြင်းလှည်းဆီသို့ အလိုလိုလှမ်းသွားမိလျက်သား ဖြစ်နေ၏။

“အစ်ကိုကြီး”

မြင်းလှည်းသမားက ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်ရင်း မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာလေသည်။

ဦးခေါင်းပေါ် ဆောင်းထားသော ခမောက်ကိုလည်း ချွတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိပြီး အလွန်ဥပစ်ရုပ်ကောင်းသူ တစ်ဦးအသွင် ပေါ်လာလေသည်။

၁ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ယုံကျင်သည် ထိုလူ၏မျက်နှာကို သေသေချာချာ တွေ့မြင်
လိုက်ရလျှင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟင် ညီလေးကျင်းထင်ချန်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ အရေးပေါ်လာလို့ အစ်ကိုကြီးဆီကို
လာခဲ့တာပဲ”

“နေပါဦး၊ ကျုပ်တို့ဆိုတော့”

“အစ်ကိုကြီးညီမနဲ့ တူမလေးလည်း ပါတယ်လေ”

မြင်းလှည်းမောင်းလာသည့် ကျင်းထင်းရန်က ပြောပြောဆို
ဆို မြင်းလှည်းတံခါး သွားဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ရင်သွေးငယ်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ
မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

“အစ်ကိုကြီး...နေကောင်းတယ်နော်”

အမျိုးသမီးက ယုံကျင်းကို လေးလေးစားစား နှုတ်ဆက်
လိုက်သည်။

ယုံကျင်းမှာ ကြုံတွေ့နေရသောဖြစ်ရပ်ကို မယုံနိုင်အောင်
ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“ညီမလေး ယုံဖုံးပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

“ညီမလေးက...”

“ကျန်မတို့ ခရီးပန်းလာကြတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး
စကားပြောရအောင် အိမ်ထဲကို ဝင်ခွင့်ပြုပါဦးလား အစ်ကိုကြီး”

ယုံဖုံး၏စကားကြားမှ ယုံကျင်းလည်း သတိဝင်လာ

ပျံလွှားနှင့်ဇာမဏီ(ပ) ❖ ၉

တော့သည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကံ...လာကြ...လာကြ”

ယုံကျင်းက ယုံဖုံးနှင့်ကျင်းထင်းရန်တို့အား သူ၏လယ်
စောင့်တဲအိမ်ကလေးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

လယ်တဲကလေးသည် အပြင်ဘက်မှကြည့်လျှင် စိတ်ဖျက်
စရာကောင်းသော်လည်း အတွင်းဘက်၌ကား နေချင်စဖွယ်ကောင်း

အောင် ပြင်ဆင်ထားလေသည်။
ယုံကျင်းက ယုံဖုံးနှင့်ကျင်းထင်းရန်တို့အား နေရာထိုင်ခင်း
ပေးလိုက်သည်။

အမောပြေ စားသုံးနိုင်ရန် ရေဓွေးကြမ်းနှင့် သစ်သီးဝလံ
များလည်း ယူပေးလိုက်လေသည်။

ယုံဖုံးကား ယုံကျင်း၏တအူတံဆင်း ညီမငယ်ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းထင်းရန်က ယုံဖုံး၏ခင်ပွန်းဖြစ်သည်။

ကျင်းထင်းရန်သည် လူသိများသော ‘ဇာမဏီဂိုဏ်း’၏
ဂိုဏ်းချုပ်လည်းဖြစ်လေသည်။

ကျင်းထင်းရန် ဦးဆောင်သော ဇာမဏီဂိုဏ်းသည် မ
ကောင်းသူပယ်၊ ကောင်းသူကယ်၊ အများအကျိုး၊ သိုင်းလောက

အကျိုး သည်ပိုးဆောင်ရွက်နေခြင်းကြောင့် အများ၏မျိုးကျူးလေး
စားခြင်း ခံရလေသည်။

ဇာမထီဂိုဏ်းရွှပ်ကျင်းထင်းရန်နှင့် ဇနီးသည်ယုံဖုံးတို့က တစ်ကိုယ်ရေတကာယ အေးချမ်းစွာနေထိုင်လျှက်ရှိသော ယုံကျင်းထံသို့ သာမန်ဇနီးသည်များအသွင်ဖြင့် ရောက်ခဲ့ကြသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ဖြစ်ပါသနည်း။

တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေပြီဟု ယုံကျင်း နားလည်လိုက်လေတော့သည်။

ယုံဖုံးကလည်း လျှို့ဝှက်မထားဘဲ သူမတို့ရောက်လားသည့် အကြောင်းရင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောပြလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်မတို့ ဇာမထီဂိုဏ်း ပျက်စီးသွားပြီ၊ ဒါကြောင့် အန္တရာယ်ကို ရှောင်တိမ်းတဲ့အနေနဲ့ အစ်ကိုကြီးဆီကို လာခဲ့တာပဲ”

“ဟေ”

ထင်ရှားပြီး အင်အားတောင့်တင်းသည့် ဇာမထီဂိုဏ်း ပျက်စီးသွားပြီဆိုခြင်းကြောင့် ယုံကျင်း မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားရပြန်လေတော့သည်။

ယုံဖုံးက...

“အစ်ကိုကြီး တိုင်းတပါးသားတွေဟာ အင်အားအလုံးအရင်းနဲ့ ကျွေးကျော်လာကြတာ ခုဆိုရင် ကျွန်မတို့ တိုင်းပြည်တစ်ဝက်ကိုတောင် သိမ်းပိုက်ထားလိုက်ကြပြီ”

“မကြာခင်အချိန်ကာလ အတွင်းမှာ တစ်ပြည်လုံးကိုတောင် သိမ်းပိုက်သွားနိုင်တော့မယ့် အခြေအနေရှိနေပါတယ်ဗျာ”

ကျင်းထင်းရန်က ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယုံကျင်းမှာ အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြနေရတော့သည်။

သူသည် သိုင်းလောကနှင့်သာမက တလောကလုံးနှင့်ပါ အဆက်အသွယ်ပြတ်သူ တစ်ဦးကဲ့သို့ ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ညီမဖြစ်သူ ယုံဖုံးက ကျင်းထင်းရန်နှင့် လက်ထပ်လိုက်သဖြင့် စိတ်အေးသွားရပြီးနောက် ရွပ်ထွေးပွေလီလှသော သိုင်းလောက၌ မနေလိုသဖြင့် အားလုံးကိုကျောခိုင်းပြီး ဤနေရာ၌ လာရောက်စာတ်မြှုပ်နေထိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယုံကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဇာမထီဂိုဏ်းကလည်း တိုင်းတပါးသားတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့သေးတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ ကျုပ်တို့က အစွမ်းကုန်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် ရန်သူဟာ အင်အားကောင်းပြီး သစ္စာဆက်တွေလည်း ရှိနေတော့ နောက်ဆုံး ကျုပ်တို့ အရေးချိန်သွားခဲ့ရတာပါပဲဗျာ”

ကျင်းထင်းရန်က ရှင်းပြလေသည်။

ယခု ကျင်းထင်းရန်နှင့် ယုံဖုံးတို့ဇနီးမောင်နှံမှာ မိမိထံ၌ ခိုလှုံရန် ရောက်ရှိလာကြခြင်းဟု ယုံကျင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

ယုံဖုံးက ခိုလှုံမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျင်းထင်းရန်က နေမည်မဟုတ်ပါ။

ကျင်းထင်းရန်က...

“ကျွန်တော့်သမီးလေးက ငယ်သေးတယ်၊ ပြီးတော့ တိုက်ပွဲဝင်တဲ့နေရာကို အစ်ကိုကြီးညီမကို ခေါ်သွားဖို့လည်း စိတ်မချဘူး။ ဒါကြောင့် ယုံဖုံးတို့သားအမိကို အစ်ကိုကြီးဆီမှာ ခဏထားခဲ့ပါရစေဗျာ”

ဟု ခွင့်တောင်းလာလေတော့သည်။

ယုံကျင်း ငြင်းစရာအကြောင်း မမြင်ပါ။

ယုံဖုံးတို့ သားအမိအား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ သူ့မှာ တာဝန်ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းထင်းရန်က တိုင်းတပါးသားများနှင့် ရင်ဆိုင်မည့်သူ ဖြစ်၍ ခွင့်ပြုရပေမည်။

ယုံကျင်းက...

“ငါ့ညီ...မင်းပြန်ရောက်လာတဲ့ အချိန်အထိ ယုံဖုံးတို့သားအမိ နှစ်ယောက် မှည့်တစ်ပေါက်မစွန်းစေရဘူးလို့ ငါ အာမခံတယ်။ ငါစောင့်ရှောက်ထားပါမယ်၊ မင်းသာ သွားစရာရှိတာကို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်ထားပြီး သွားပေတော့”

ဟူ၍ အပြည့်အဝ တာဝန်ယူလိုက်လေသည်။

ကျင်းထင်းရန်သည် ယုံဖုံးတို့သားအမိအတွက် စိတ်ချရပြီ ဖြစ်သလို တိုင်းပြည်အရှေး ဆောင်ရွက်စရာများ ရှိနေခြင်းကြောင့် ယုံကျင်း၏အိမ်ကလေး၌ တစ်ရက်သာနေထိုင်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ကျင်းထင်းရန်နှင့် ယုံဖုံးတို့၏သမီးလေးမှာ ‘ကျင်းလျှို’ ဖြစ်သည်။

သူမသည် ငယ်စဉ်ကပင် တီတီတာတာနှင့် အလွန်ချစ်စရာ ကောင်းသော ကလေးမလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော်...

ကျင်းလျှိုမှာ ကံကောင်းသော ကလေးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါ။

ယုံကျင်းက ကျင်းထင်းရန်ကို ကတိပေးခဲ့သည့်အတိုင်း ယုံဖုံးနှင့်ကျင်းလျှိုတို့သားအမိ နှစ်ယောက်အား မှည့်တစ်ပေါက်မစွန်းအောင် စောင့်ရှောက်ထားခဲ့လေသည်။

သို့တိုင်...

အချိန်များသာ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ကျင်းထင်းရန်ကား ပြန်ရောက်မလာပါချေ။

ကျင်းထင်းရန်သည် ဇာမဏီဂိုဏ်းသားများကို ဦးဆောင်ပြီး တိုင်းတပါးသားများအား ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့လေသည်။

တိုက်ပွဲများ အပြင်းအထန် ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီးနောက် ကျင်းထင်းရန်သည် တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခု၌ သူ့ရဲကောင်းပီသစွာ ကျဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

ယုံဖုံးတို့ သားအမိထံသို့ ဘယ်သောအခါမျှ ပြန်မလာနိုင်တော့ချေ။

၆၅-။

မိုး-။

ဆောင်-။

ရာသီအလီလီ ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့အတူ-

ယုံကျွင်းထံသို့ လသာအရွယ်ကတည်းက ရောက်ရှိလာခဲ့

သော ကျင်းလွှဲသည် တစ်ထက်တစ်စ ကြီးပြင်းလာပြီး အပျိုကြီး
ဖားဖား ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ကိုယ်ရုံတော်

တိုင်းတပါးသားများသည် တရုတ်ပြည်ကြီးအား ကျူးကျော်
တိုက်ခိုက်ကာ နယ်မြေအေသ အများအပြားကို သိမ်းပိုက်လိုက်ကြ
သည်။

တရုတ်ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အစွမ်းကုန်ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့
သော်လည်း တိုက်ပွဲများ၌ အရေးနိမ့်ကာ နောက်ဆုံး ထီးနန်းကို
စွန့်ခွာထွက်ပြေးရလေတော့သည်။

တိုင်းတပါးသားများသည် နန်းတွင်းအထိ ချီတက်သိမ်းပိုက်
ပြီးနောက် တရုတ်ဘုရင်အပေါ် သစ္စာခံသူများ၊ မျိုးချစ်သိုင်းသမား
များအား ထိထိရောက်ရောက် တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းလေတော့သည်။

ပျံလွှားဂိုဏ်-။

ပျံလွှားဂိုဏ်သည် တိုင်းတပါးသားများအား ရွပ်ရွပ်ခွဲခွဲ
ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့သည် မျိုးချစ်သိုင်းအဖွဲ့အစည်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။
သို့သော်...

တိုက်ပွဲ အကြိမ်ကြိမ်ဆင်နွှဲပြီး အင်အားကြီးမားလာသော ရန်သူများကို မယှဉ်နိုင်တော့ဘဲ အထိအခိုက်အကျအဆုံး များစွာဖြင့် မရှုမလှ ဗြိတိသျှပျက်စီးသွားခဲ့ရလေသည်။

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားများသည် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ လူစုခွဲကာ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင် သွားခဲ့ကြရလေတော့သည်။

ထို့နောက်...

လူသူအင်အား စုဆောင်းကာ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းကို ပြန်လည်ထူထောင်နိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့ကြလေသည်။

ဤတွင်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေ၏။

မြင်းစီးသမားတစ်စုသည် စိမ်းလန်းနေသော တောအုပ်

ကြီးတစ်ခုသို့ ဦးတည် ခရီးနှင့်နေကြလေသည်။

တောအုပ်ကြီးကား စိမ်းလန်းကာ အေးမြနေသည်။

ကျေးငှက်သာရကလေးများလည်း ပျော်မြူးနေကြ၏။

ရုတ်တရက်...

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ မြင်းစီးသမားတစ်စု ရောက်ရှိလာလျှင် တောအုပ်၏ အေးချမ်းငြိမ်သက်မှု ပျက်စီးကာ

ကျေးငှက်ကလေးများလည်း အဝေးသို့ ပျံပြေးသွားကြလေတော့သည်။

မြင်းစီးသမားများသည် တောအုပ်ထဲ ရောက်လာသည်နှင့်...

“ဟေး..ဟေး”

မြင်းစီးသမားတို့က မြင်းများကို အော်ငေါက်ကာ အရှိန်သပ်ပစ်တန်လိုက်ကြပြီး မြင်းပေါ်မှ အသီးသီးခုန်ဆင်းလိုက်ကြလေသည်။

သူတို့၏ အမူအရာမှာ အလွန်အရေးကြီးသည့်အသွင်မျိုး ဖြစ်နေပါတော့သည်။

သူတို့ စီးနင်းလာသော မြင်းများကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ကြလေသည်။

“ဟီး..ဟီး..ဟီး”

မြင်းများလည်း ကဆုန်ပေါက်ကာ ပြေးသွားကြပြီး များမကြာမီ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေတော့သည်။

မြင်းစီးသမားများ စုစည်းလိုက်ကြသည်။

အားလုံး ရှစ်ယောက်တိတိ ဖြစ်သည်။

အနက်ရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခါးခွံစား ခွည်များ ချိတ်ဆွဲထားကြလေသည်။

ထိုလူများအား ဦးဆောင်လာသူက...

“နယ်စားကျိုထိန်ကို ရှင်းပစ်နိုင်ရင် ငါတို့အကျိုးရှိမယ်၊ ဘာကယ်လို့ လုပ်ကြံဖို့ကြိုးစားတာ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူးဆိုရင်လည်း ဂိုဏ်းချုပ်လေးအတွက် အကောင်းဆုံးအခွင့်အရေး ရသွားလိမ့်မယ်၊

ဒါကြောင့် တို့တွေ ကြိုတင်စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း တသွေမတိမ်း ဆောင်ရွက်ကြရမယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ကျန်လူများလည်း နားလည်သဘောပေါက်သည့်အလား ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညီတ်လိုက်ကြလေသည်။

ခေါင်းဆောင်က...

“တို့ရဲ့ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းဝင် အများအပြား ရန်သူကို အသက် ပေးရင်ဆိုင်ခဲ့ကြတယ်။ တိုက်ပွဲတွေမှာ ကျဆုံးခဲ့ရတဲ့ တို့ရဲ့သွေး သောက်ညီအစ်ကိုတွေကို လေးစားကြရမယ်။ သစ္စာစောင့်သိရမယ် တို့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း မဆုတ်မနစ် ကြိုးစားဆောင်ရွက်သွားကြ မယ်”

ဟု ထပ်ပြောလိုက်သည်

ထို့နောက်...

“ကဲ အားလုံး နေရာယူကြပေတော့”

လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး သူကိုယ်တိုင်လည်း နုံ့ပုတ်ကြီး

တစ်ခုနောက်သို့ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

ကျန်လူများလည်း သစ်ပင်များနောက်ကွယ်၌လည်း ကောင်း၊ နုံ့ပုတ်နှင့်ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ နောက်ကွယ်၌ လည်းကောင်း ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းနေရာယူလိုက်ကြလေသည်။

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းမှ သိုင်းသမားရှစ်ယောက်မှာ လုပ်ကြံ

ကြီးတစ်ခု ဆောင်ရွက်မည့် အခြေအနေပိုင်း ရှိနေ၏။

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားများ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်လိုက်ကြ

မရှေးမနှောင်းမှာပင် မြင်းခွာသံ၊ မြင်းလှည်းဘီးလိမ့်သံ၊ ခရာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

ခရာသံများ၊ မြင်းခွာသံ၊ မြင်းလှည်းဘီးလိမ့်သံများ တစ်စ ထက်တစ်စ ကျယ်လောင်လာလေသည်။

မြင်းစီးသမားတစ်စုက မြင်းလှည်းတစ်စီးကို ခြိန်ကာ ခရီး နှင်လာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းစီးသမားက အလံတစ်လက်ကိုင်ဆောင် ထားလေသည်။

အလံပေါ်၌ ရေးထားသော စာလုံးများနှင့် ရုပ်ပုံများကို အဝေးမှပင် မြင်တွေ့နိုင်လေသည်။

ယူနန်နယ်စား ကျိုထိန်၏ အထိမ်းအမှတ်အလံဖြစ်လေ သည်။

နယ်စားကျိုထိန်သည် တရုတ်လူမျိုးတစ်ဦး ဖြစ်သော် သည်း မန်ချူးများက တရုတ်ပြည်ကြီးအား သိမ်းပိုက်လိုက်သောအ ခါ နယ်စားကျိုထိန်က မန်ချူးတို့အား သစ္စာခံလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် မန်ချူးတို့က ကျိုထိန်အား နယ်စားရာထူး ဆက် ဆက်ပေးထားပြီး ယူနန်နယ်ကို ဆက်လက်အပိုင်စားခွင့်ပြုထား ခဲ့က်သည်။

ယခု...

ထိုင်းတပါးသားတို့အား သစ္စာခံလိုက်သော ယူနန်နယ်စား ကျွဲထိန်က သူ၏နယ်မြေကို စစ်ဆေးရန် ခရီးထွက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နယ်စားကျွဲထိန်တို့လူစုသည် အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်နေသော တောအုပ်ကြီးသို့ ရောက်ရှိလာကြတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“တိုက်ကြဟေ့”

“ယား”

လျှို့ဝှက်စွာ ပုန်းအောင်းစောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ကြသော ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသား ရှစ်ယောက်သည် ပုန်းကွယ်ရာမှ အလျင်အမြန် ထွက်လာကြပြီး တဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

နယ်စားကျွဲထိန်သည် အင်အားကြီးမားလှသော မန်ချူးတို့၏ထောက်ခံမှုကို ရရှိထားသဖြင့် သူ့အား မည်သူမျှ ဒုက္ခပေးပုံကြ မည်မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ထားခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ခရီးထွက်လာသောအခါ အစောင့်အကြပ်အနည်းငယ်သာ ခေါ်လာခဲ့လေသည်။

ယူနန်နယ်သည် အခြားနယ်မြေဒေသများနှင့်စာလျှင် တိုက်ပွဲနည်းပါးပြီး အေးချမ်းသာယာသော နယ်မြေတစ်ခု ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ယခု...

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသား ရှစ်ယောက်က ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ နယ်စားကျွဲထိန်တို့လူစု အိုင်ကိကာတစ်ခုကလျား ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

“ရန်သူ...ရန်သူ”

“သတိထားကြ”

“နယ်စားကြီးကို ဂရုစိုက်ကြဟေ့”

အစောင့်အကြပ်များလည်း ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားကြပြီးမှ သတိဝင်လာကာ အချို့က ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားများကို ရင်ဆိုင်လိုက်ကြပြီး အချို့က နယ်စားကျွဲထိန် စီးနင်းလိုက်ပါလာသည့် မြင်းသည်းကို ဝိုင်းရံကာကွယ် စောင့်ရှောက်ထားလိုက်ကြလေသည်။

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသား ရှစ်ယောက်က ဘာကိုမျှ အမှုမထားဘဲ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာကို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြဖူးသူများဖြစ်ကြသည့်အပြင် မန်ချူးတို့အား သစ္စာခံထားသော နယ်စားကျွဲထိန်အား မုန်းတီးစက်ဆုပ်နေကြသည့်အလျှောက် အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်ကြလျှင်...

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

နယ်စားကျွဲထိန်၏ ကိုယ်ရံခံတော်များ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားကြလေတော့သည်။

ရွှေပုံလွှားဂိုဏ်းသားများသည် နယ်စားကျိုထိန်ရှိနေသည့် မြင်းလှည်းဆီသို့ ဆက်လက်ထိုးဖောက်သွားကြ၏။

အစောင့်အကြပ်များကလည်း အကြောက်အကန် ခုခံကြ သဖြင့် ရွှေပုံလွှားဂိုဏ်းသားများမှာ ရုတ်တရက် ရှေ့မတိုးနိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ အံကြိတ်လိုက်သည်။

“တိုင်းတပါးသားကို သစ္စာခံတဲ့ နယ်စားယုတ်ကို သတ်ပစ်”

ဟု ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ကာ ဓားဝေယမ်းပြီး တဟုန်ထိုး ပြေးဝင်သွားလေသည်။

ဤတွင် သူ၏လူများလည်း စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာကာ...

“နယ်စားယုတ်ကို သတ်ပစ်”

သံပြိုင်ကြွေးကြော်ပြီး ပြေးလိုက်သွားကြသည်။

တားဆီးလာသော နယ်စားကြီး၏ အစောင့်အကြပ်များကို အတင်းဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

တိုက်ပွဲမှာ အပြင်းထန်ဆုံး အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိသွား တော့သည်။

နယ်စားကျိုထိန်၏လူများကလည်း နယ်စားကြီးအား ကာ ကွယ်စောင့်ရှောက် နိုင်ရန် အသက်ပေးခုခံကာကွယ်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် အနီးကပ် လုံးထွေးသတ်ပတ်ရ သည်အထိ ပြင်းထန်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများ တစ်နက် ထွက်ပေါ်လာကာ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းထားလိုက်လေသည်။

နယ်စားကျိုထိန်၏ အစောင့်အကြပ်များသည်လည်း ကောင်း၊ ရွှေပုံလွှားဂိုဏ်းဝင်သုံးယောက်သည်လည်းကောင်း၊ မြင်း လှည်းအနီးမှာပင် လဲကျသွားလေတော့သည်။

မြင်းလှည်းပေါ်၌ ရှိနေသော နယ်စားကျိုထိန်မှာ ပြင်းထန် သောတိုက်ပွဲကြောင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

အော်ဟစ်သံများ၊ သွေးထွက်သံယို အော်ရာရသူများ၊ လဲကျ သေဆုံးသူများအား အနီးကပ်တွေ့မြင်နေရသောအခါ တုန်လှုပ် ချောက်ခြားသွားလေတော့သည်။

“အမယ်လေးဗျ”

အလွန်ကြီးတစ်ယောက်ပမာ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်ကာ မြင်းလှည်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ချထွက်ပြေး လေတော့သည်။

“နယ်စားကြီး...သတိထားပါ”

အစောင့်အကြပ်များက ကပျာကယာဟန်တားလိုက်ကြ သည်။

ရွှေပုံလွှားဂိုဏ်းသားများကား နယ်စားကျိုထိန်ကိုမြင်လျှင် ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်သွားကြလေတော့သည်။

“အသေသတ်ဖော့”

လက်နက်များ ရေယမ်းကာ ပြေးလာကြလေသည်။

နယ်စားကျိုထိန်အား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အလွတ်ပေးကြတော့မည် မဟုတ်ပါ။

နယ်စားကျိုထိန်သည် ဘီလူးသရဲစီးသလို ဖြစ်နေသော ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားများ၏ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးရပေတော့မည်။

“ရပ်လိုက်”

“ရှေ့မတိုးနဲ့”

အစောင့်အကြပ်များက နယ်စားကျိုထိန်နောက်သို့ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားများ လိုက်မသွားနိုင်အောင် လမ်းပိတ်ဟန့်တားလိုက်ကြလေသည်။

“ဘေးဖယ်ကြ”

“သေလိုက်ကြစမ်း”

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသား ငါးယောက်ကလည်း တားဆီးသူများအား တဟုန်ထိုးတိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

အစောင့်များမှာ ကြိုးစားတားဆီးနေသည့်ကြားမှ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက် ထိုးဖောက်ဖြတ်ကျော်သွားသည်ကို လက်ပိုက် ကြည့်နေလိုက်ရလေတော့သည်။

“သေပေတော့”

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်နှင့် ဦးဆောင်လာသူသည် နယ်စားကျိုထိန်ကို အမိပြေးလိုက်သွားပြီး အသေသတ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ကြ၏။

နယ်စားကျိုထိန်ကား သေလုမျောပါးဖြစ်အောင် ကြောက်

စွဲထိတ်လန့်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

အကြောက်လွန်နေသဖြင့် ဆက်မပြေးနိုင်တော့ဘဲ...

“ဝုန်း”

မြေပေါ် ဟပ်ထိုးလဲကျသွားလေတော့သည်။

နယ်စားကျိုထိန်က လူးလိမ့်ထရင်း အနီးသို့ရောက်လာသော ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားများ၏ ခေါင်းဆောင်ကို ဒူးထောက်ဘောင်းပန်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်...ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါ”

ရွှေပျံလွှားအဖွဲ့သားများ၏ ခေါင်းဆောင်က ဒူးထောက်ဘောင်းပန်နေသော နယ်စားကျိုထိန်ကိုကြည့်ပြီး သဘောကျစွာဖြင့် ဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“တိုင်းတပါးသားတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး ကိုယ့်အမျိုးသားရှင်း

တွေပေးနေတဲ့ လူယုတ်မာကြီး ခင်ဗျားကြောင့် အပြစ်မရှိဘဲ ဒုက္ခပောက်ခဲ့ရသူတွေ ဘယ်လောက်များနေပြီလဲ၊ ခင်ဗျားအလှည့်ကျသော သေရမှာကြောက်နေတယ်ပေါ့လေ၊ ကျုပ်ကို တောင်းပန်

အည်း ချမ်းသာပေးမယ်မထင်နဲ့”

လှောင်ပြောင်ပြောဆိုရင်း ဓားဖြင့်ပိုင်းချရန် ဟန့်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“နယ်စားကျိုထိန်...ထပါခင်ဗျာ”

စကားသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး နယ်စားကျိုထိန်အား ဖေးမလိုက်လေသည်။

ထိုလူမှာ အဖြူရောင်ဝတ်ထားသော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောခန့်ညားပြီး စာပေသမားတန်းနှင့်လည်း တူလေသည်။

သို့သော်...

သူ၏လှုပ်ရှားမှုက မယုံနိုင်စရာကောင်းအောင် လျင်မြန်နေပါသည်။

ရွှေပျံလွှားခေါင်းဆောင်ပင်လျှင် လူရွယ်က သူနှင့်နယ်စားကြီးကျိုထိန်တို့နှစ်ယောက်ကြား မည်သို့မည်ပုံ ရောက်လာသည်တတ်မဖြုမိလိုက်ချေ။

လူရွယ်သည် လဲကျနေသူတစ်ယောက်အား ကူညီပေးပေးသည့်အလား နယ်စားကျိုထိန်အား လက်တစ်ဘက် ကမ်းစေနေသည်ကို တွေ့ရလျှင် ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားစေတော့သည်။

“နယ်စားကြီး ထပါခင်ဗျာ”

လူရွယ်က နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာပြောရင်း နယ်စားကျိုထိန်ပေးမလိုက်လေသည်။

နယ်စားကျိုထိန်လည်း လူရွယ်ကမ်းပေးသော လက်ကိုခွကာ အားယူပြီး ထရပ်လိုက်လေသည်။

လူရွယ်က...

“နယ်စားကြီးကို ဘယ်သူကမှ ဒုက္ခမပေးစေရဘူးလို့ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားက သူ၏ရပ်တည်ချက်ကို ပေါ်လွင်သွားစေ၏။

ရွှေပျံလွှားခေါင်းဆောင်သည် ရန်သူဟူသောအသိ ချက်နှင့်ဝင်ရောက်လာပြီ။

“မင်းက သေချင်လို့ ဝင်ရှုပ်တာကိုး”

အော်ငေါက်ပြောဆိုရင်း လူရွယ်အား ဓားဖြင့်ပိုင်းချလိုက်လေသည်။

လူရွယ်က ရှောင်တိမ်းခြင်း အလျဉ်းမရှိပေ။

ခြေတစ်ဘက် ဆန့်ထုတ်ကန်ကျောက်လိုက်ရာ...

“ဝုန်း”

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူ ဝုန်းခနဲ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

“ဟာ”

သူနှင့်အတူ ပါလာသော ရွှေပျံလွှားဆိုဏ်းဝင်တစ်ယောက်က ထိတ်လန့်သွားသော်လည်း...

“သေပေတော့”

လူရွယ်အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လူရွယ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မတတ်နိုင်ပါဘူးဗျာ”

ခန္ဓာကိုယ် ချာခနဲလှည့်၍ ဓားရွက်ကို ရှောင်တိမ်းပြီးလျှင် သက်တစ်ဘက်ဆန့်ထုတ်ကာ ဓားကိုလှယူလိုက်သည်။

ကျန်လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ရွှေပျံလွှားပိုင်းသားအား အသာအသာ တွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

“အင်”

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားလည်း မသဲမကွဲညည်းညူကာ ဒယီးဒ
ယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်လိုက်ရလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်--

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

တားဆီးနေသူများနှင့် တိုက်ခိုက်နေသော ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်း
သားသုံးယောက်မှာ သူတို့၏ရန်သူအချို့ကို အဖော်ပြုကာ မြေပေါ်
လဲကျသွားကြလေတော့သည်။

ယခု--

နယ်စားကျိုထိန်အား လုပ်ကြံရန်ကြိုးစားခဲ့ကြသည့် ရွှေပျံ
လွှားဂိုဏ်းဝင်ရှစ်ယောက်အနက် ခြောက်ယောက် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်
လေသည်။

ခေါင်းဆောင်က သူနှင့်ဂိုဏ်းဝင် တစ်ယောက်သာလျှင်
ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လည်း စာပေသမားလူရွယ်ကို မယှဉ်
နိုင်ဘဲ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ကြားဝင်ရှုပ်ခဲ့သည့် လူရွယ်အား မုန်းတီး

စက်ဆုပ်စွာ ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

လူရွယ်က--

“ခင်ဗျားတို့ တတ်နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျား ဒါကြောင့်
အေးအေးဆေးဆေး ပြန်သွားကြတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ဟူ၍ သွားခွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် နယ်စားကျိုထိန်၏ အစောင့်အကြပ်များ၊
မပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြပြီး ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းမှလူနှစ်ယောက်အား
ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းဝင်များအား ဦးဆောင်လာသူက အံတင်း
တင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့က နယ်စားယုတ်ကို သုတ်သင်မိလားခဲ့ကြတာ၊
ကျုပ်တို့ရည်ရွယ်ချက် မအောင်မြင်သေးဘူး၊ ကျုပ်တို့လည်း အသက်
ခင်နေကြသေးတာပဲ၊ ဘာကြောင့် သည်အတိုင်း ပြန်သွားရမှာလဲ”

လူရွယ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာနိုင်တော့ပါဘူးဗျား၊ ပြန်
သွားတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ထိုစဉ် နယ်စားကျိုထိန်က အော်ပြောလိုက်လေသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို မလွှတ်စေနဲ့”

လူရွယ် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

နယ်စားကျိုထိန်ကား အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေပြီဖြစ်
ပါသည်။

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည့် အသွင်မျိုး လုံးဝ မရှိတော့ပဲ

အလွန်ရင့်သည့် စစ်သူကြီးတစ်ယောက်၏အသွင်မျိုး ရှိနေပြီဖြစ်လေသည်။

နယ်စားကျိုထိန်က...
“သူတို့နှစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်လိုက်”

ပြတ်ပြတ်သားသား အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။
အစောင့်အကြပ်များကလည်း အမိန့်သံကြားသည်နှင့် စဉ်းစားမနေဘဲ ညာသံပေးကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ရွှေပျံလွှားပိုင်းဝင်နှစ်ယောက်သည် အခြေအနေ မဟန်မှန်းသဘောပေါက်သွားကြလေသည်။

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက လူရွယ်ကို ခိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
“ကျုပ်က တာဝန်ကျေပါပြီ”

ဟုပြောကာ ဓားမြှောင်တစ်လက်ထုတ်ပြီး သူ၏ရင်ဝကို ပြန်လည်ထိုးခိုက်ချကာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားလေတော့သည်။

ကျန်ရှိထားသားကား အစောင့်အကြပ်သုံးလေးယောက် လဲကျသွားသည်အထိ ခုခံတိုက်ခိုက်ပြီးမှ အသက်စွန့်သွားလေတော့သည်။

နယ်စားကျိုထိန်အား လုပ်ကြံရန်ကြိုးစားခဲ့ကြသည့် ရွှေပျံလွှားပိုင်းဝင်ရှစ်ယောက်မှာ သူတို့၏ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း အောင်မြင်အောင် မဆောင်ရွက်နိုင်ကြဘဲ အရေးနိမ့်ကာ အသက်စွန့်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

လူရွယ်သည် မြေပေါ်လဲကျသေဆုံးနေသည့် ရွှေပျံလွှားပိုင်းသား ရှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မသက်သာသည့် သဘောဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

နယ်စားကျိုထိန်က...
“ထို့...ငါ့ကိုများ လုပ်ကြံဖို့ကြိုးစားချင်ကြသေးတယ်၊ သေတာတောင် နည်းသေးတယ်”

ဟု အမနာပ ပြောလိုက်သည်။
တဆက်တည်းပင်...

“မောင်ရင်လေး တော်တော်သတ္တိကောင်းတာပဲ၊ မောင်ရင်လေးသာ အဖိုနိမ့် ရောက်လာရင် ဟိုကောင်တွေလက်ချက်နဲ့ ကျွန်ုပ်ဒုက္ခရောက်ရတော့မယ်”

လူရွယ်ကို ပြောလိုက်သည်။
တဖန်...

“အလကား တာမှအသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ”
အစောင့်အကြပ်များကို ငေါက်ငမ်းလိုက်လေသည်။

လူရွယ်က...
“ကျွန်တော်ဟာ စာပေသမားတစ်ယောက်ပါ။ နယ်တကာ

ထူးညီပြီး အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတရာဗွေနေတာပါခင်ဗျာ၊ တောလမ်း

ကဖြတ်လာရင်း တိုက်ပွဲဖြစ်နေတာတွေ့ရလို့ ကြားဝင်တားဆီးမိခဲ့တာပါ”

နယ်စားကျိုထိန်က...

“မောင်ရင်လေးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော် ယုကောင်းပါ၊ ယုနန်နယ်က သာယာလှပလွန်းတော့ စားဝတ်နေရေးအတွက် အလုပ်အကိုင်တစ်ခုခု ရှာဖွေပြီး အချိန်အတော်ကြာကြာနေဦးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါတယ် ယုနန်နယ်မှာ ကျွန်တော်အတွက် အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ အများကြီးရလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဟာ...ဟာ...ဟား”

ယုကောင်းဆိုသည့် လူရွယ်၏စကားကို နယ်စားကျိုထိန် သဘောကျကာ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဒါဆို မောင်ရင်လေး ဘာမှမပူနဲ့တော့၊ မောင်ရင်လေးကို ကျုပ်အလုပ်ပေးမယ်”

“နယ်စားကြီး တကယ်ပြောတာလားဗျာ”

“ဒါပေါ့ ကျုပ်ရဲ့အိမ်တော်မှာ ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်ရံတော်အဖြစ် အမှုထမ်းပါ၊ လစာရိက္ခာ ကောင်းကောင်းပေးမယ်၊ မောင်ရင်လေး ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်အောင်လည်း ကျုပ်ခွင့်ပြုမယ်၊ ကဲ ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

ယုကောင်းက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“နယ်စားကြီး စေတနာတရားကြီးမားလှပါတယ်၊ နယ်စားကြီးဆိုမှာ အမှုထမ်းခွင့်ရတဲ့အတွက် အလွန်ပင် ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူနိုး

မိတယ်ခင်ဗျာ”

နယ်စားကျိုထိန်က...

“မောင်ရင်လေးဟာ တစ်ကိုယ်ရေ တကာယသမားတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်နဲ့ တစ်ခါထဲ လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

နယ်စားကြီးကျိုထိန်သည် နယ်မြေအတွင်း လှည့်လည်ခြင်း ခံပြုတော့တဲ့ သူ၏စံအိမ်တော်သို့ ပြန်သွားရာ ယုကောင်းကိုလည်း တပါတည်း ဧခေါ်ဆောင်သွားသည်။

ယုကောင်းသည် ထိုနေ့ ထိုအချိန်မှစ၍ နယ်စားကြီး အားထားရသော ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့လေတော့သည်။

အမုန်းနဲ့လူ

တရုတ်ပြည်ကြီးအား မန်ချူးတို့ သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ကြသော်လည်း တိုင်းပြည်တဝှမ်းလုံး သူတို့၏ဩဇာလွှမ်းမိုးရန် အေးချမ်းသာယာသွားရန် ရုတ်တရက် ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

နေရာအနှံ့အပြား၌ ကြွင်းကျန်နေသော နန်းတွင်းတပ်ဦးများ၊ မျိုးချစ်သိုင်းသမားများ၏ ခုခံတိုက်ခိုက်မှုများ ဖြစ်ပေါ်နေပေပင်။

တော်မီးလောင် တောကြောင်လက်ခမောင်းခတ် ဆိုသလို လူဆိုးစာပြု တောကြောင်များကလည်း ထင်တိုင်းကျလျှက်ရှိစေသည်။

အထူးသဖြင့်...

နယ်စားကြီးကျိုထိန် တာဝန်ယူရာသည် ယူနန်နယ်တွင် အခြေအနေ အဆိုးဝါးဆုံးဖြစ်လေသည်။

အမျိုးမျိုးသော ပြဿနာများသည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိနေတော့သည်။

ယုံကျင်းသည် သူ၏လယ်ယာထွက်သီးနှံအချို့ကို ရောင်းချရန် မြို့ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

အိမ်တွင် ညီမယုပိုးနှင့်တူမ 'ကျင်းလျှံ'တို့အား ထားခဲ့ရသဖြင့် စိတ်မချနိုင်ဘဲ အမြန်ဆုံး ပြန်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။

သူ၏ပစ္စည်းများကို ရောင်းချပြီး လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းအချို့ ခြန်လည်ဝယ်ယူလိုက်သည်။

“ကျင်းလျှံက ပေါက်စီမှာလိုက်သေးတယ်”

ကျင်းလျှံအတွက် ပေါက်စီဝယ်ယူဖို့ မြို့လယ်လမ်းဆုံမှ လျှက်ရည်ဆိုင်သို့ လာခဲ့သည်။

ထိုလျှက်ရည်ဆိုင်မှ လျှက်ရည်နှင့်ပေါက်စီမှာ အလွန်လူကြိုက်များလေသည်။

ယုံကျင်းက ကျင်းလျှံအတွက် ပေါက်စီဝယ်ရင်း သူလည်း လျှက်ရည်တစ်ခွက်မှာသောက်လိုက်၏။

လျှက်ရည်ဆိုင်၌ လူစုံသကဲ့သို့ သတင်းစုံကြားရသောနေရာ ဖြစ်လေသည်။

ယုံကျင်း လျှက်ရည်သောက်နေစဉ်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ဘေးကို...ဘေးကို”

မြင်းရွာသံ၊ အော်ငေါက်သံများနှင့်အတူ မြင်းလှည်းတစ်စီး ထွင်းနှင်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုမြင်းလှည်းကား နယ်စားကျိုထိန် စီးနင်းလိုက်ပါလာသော မြင်းလှည်းဖြစ်လေသည်။

မြင်းလှည်းပေါ်၌ မြင်းလှည်းမောင်းသမားအပြင် အဖြူရောင်ဝတ်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက် လိုက်ပါလာလေသည်။ ယုံကျင်း စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

“နယ်စားကျိုထိန်ရဲ့ မြင်းလှည်းမောင်းသမားဘေးမှာ တစ်ယောက်ယောက် လိုက်ပါလာတာမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ဖူးဘူးဟု လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

အနီးရှိ လွှက်ရည်သောက်နေသူတစ်ဦးက...

“မြင်းလှည်းဘေးမှာ လိုက်ပါလာသူနေကျ ကိုယ်ရံတော်တွေ တစ်ယောက်မှ ပါမလာတာကကော အံ့ဩစရာမဟုတ်ဘူးလားဗျာ”

ဟု ရယ်ရယ်မောမော မေးလာလေသည်။

ထိုလူသည် ယုံကျင်းနှင့်မျက်မှန်တံန်းနေမိသူ တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

ယုံကျင်းက...

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကိုယ်ရံတော်တွေ မပါတာကို ခင်ဗျားပြောပဲ သတိပြုမိတယ်ဗျာ”

ထိုလူက...

“အရင်ကိုယ်ရံတော်တွေကို အသုံးပြုစရာမလိုတော့ဘူးအခုကိုယ်ရံတော်အသစ် ရောက်နေပြီလေဗျာ”

“မြင်းလှည်းပေါ်ကလူ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့”

“သူ့ကို နယ်စားကျိုထိန်က အားကိုးတယ်ပေါ့”

“အရင်ကိုယ်ရံတော်တွေကို ဘေးချိတ်ထားလိုက်တာပဲ၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဗျာ”

ယုံကျင်းက မြင်းလှည်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မြင်းလှည်းသည် လွှက်ရည်ဆိုင်လေးကို ဖြတ်သွားကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ရံတော်လူရွယ်၏ နောက်ကျောပြင်ကိုသာ တွေ့မြင်နိုင်ရလေတော့သည်။

“နယ်စားကျိုထိန် အားထားရတဲ့ ကိုယ်ရံတော် ဘယ်လိုရုပ်ပြင်ရှိတယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ မကြည့်လိုက်ရတာ နာတာပဲ”

နံ့ဘေးမှလူက...

“နယ်စားကျိုထိန် ခရီးထွက်တုန်းက ရွှေပျံလွှားဝိုဏ်းက အသေခံဂိုဏ်းသားရှစ်ယောက်က ကြားဖြတ်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတာ၊

တာအုပ်ထဲမှာ နယ်စားကျိုထိန် သေတော့မလို့ လူရွယ်တစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ကူညီခဲ့လို့ တံကောင်းသွားတာ၊ ဒါနဲ့ပဲ နယ်စားကျိုထိန်က အသည်လူရွယ်ကို မက်လုံးအမျိုးမျိုးပေးပြီး ကိုယ်ရံတော်ခန့်ထားလိုက်တာလေ”

ယုံကျင်းက...

“သည်လူရွယ် ဘယ်လောက်တော်တော် တစ်ကိုယ်ကောင်းအန်တဲ့ အတ္တသမားတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်တော့မှာပေါ့ဗျာ”

ခံပြင်းသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် တစ်ဝက်ခန့် ကျန်နေသေးသည့် လွှက်ရည်ကိုပင် သောက်တော့ဘဲ ကျသင့်ငွေရှင်းပေးကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားလေ

တော့သည်။

ဘု၏ယောက္ခမတော်သူ ဇာမထီဂိုဏ်းချုပ်ကျွမ်းထွင်းရန် သည် ကျွမ်းကျော်လာသည့် တိုင်းတပါးသားများအား ရင်ဆိုင်ရင်း တိုင်းပြည်အတွက် အသက်စွန့်သွားသူဖြစ်သည်။

ယုံဖုံးနှင့်ကျင်းလှုံတို့သားအမိ လောကအလယ်မျက်နှာ ငယ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

ယုံကျင်းသည် တိုင်းတပါးသားများကိုလည်းကောင်း၊ သစ္စာ ဖောက် လှူယုတ်စာများကိုလည်းကောင်း တစ်စက်ကလေး ကြည့်မရ တဲ မှန်းတီးရုံရှာနေသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

နယ်စားကျိုထိန် အသစ်ခန့်လိုက်သည့် ကိုယ်ရံတော်ကို လည်း၊ လုံးဝသဘောမကျဘဲ အလိုလို မှန်းတီးသွားခဲ့လေတော့သည်။

တောလမ်းကလေးမှာ အေးမြသာယာနေ၏။

ယုံကျင်းက အထုပ်ကို ပန်းပေါ်ထမ်းကာ တောလမ်းအ တိုင်း အိမ်ပြန်လာခဲ့လေသည်။

နယ်စားကျိုထိန် အသစ်ခန့်အပ်ထားသော ကိုယ်ရံတော် သည် သိုင်းပညာ၊ စာပေပညာ အလွန်တော်သူဖြစ်ကြောင်း၊ သဘော မနောကောင်းပြီး ပျော်ပျော်နေတတ်သူဟုလည်း သိခဲ့ရသဖြင့် အလို လိုမှန်းတီးနေတော့သည်။

တစ်လမ်းလုံး ကိုယ်ရံတော်အသစ်အကြောင်း စဉ်းစားလာ မိသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်၌လူးခြားမှုရှိနေသည်ကိုပင် သတိမထားမိ တော့ချေ။

ရုတ်တရက်...

“ရုပ်လိုက်စမ်း”

အော်ငေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာတော့မှ သတိဝင်လာကာ ကြည့်လိုက်လျှင် လူသုံးယောက်က လမ်းပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ လေသည်။

ထိုလူများသည် ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ပြီး လက်နက် တိုက်စီ ဆောင်ထားကြသဖြင့် လူဆိုးများဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း ရိပ် မိလိုက်လေသည်။

ယုံကျင်းက ကြောက်ရွံ့ဟန်ဆောင်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်...ကျုပ်ကို ဒုက္ခမပေးပါနဲ့”

ဟုလည်း တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

လမ်းပိတ်ထားသူသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က...

“အဘိုးကြီးခင်ဗျား ဒုက္ခမရောက်ချင်ဘူးဆိုရင် ပါတုပ်စွည်း အားလုံး ထုတ်လိုက်ပေတော့”

ယုံကျင်းက...

“ကျုပ်...ကျုပ်မှာ စားသောက်စရာနည်းနည်းကလွဲပြီး ဘာမှမပါပါဘူး”

“တိတ်စိမ်း၊ စကားမရှည်နဲ့ သေသွားချင်သလား၊ ခင်ဗျား ဝန်းပေါ်က အထုပ်ကိုချထားပြီး ထွက်သွားစမ်း”

“ကျွပ်...ကျွပ်”

“အဘိုးကြီး ပြောမရဘူးလား”

လူတစ်ယောက် အော်ငေါက်ရင်း ရှေ့တိုးလာလေသည်။

ယုံကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ပန်းပေါ်က အထုပ်ကိုချထားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်--

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုလူမှာ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးဖြိုင်းမွေးများဖြင့် ရုပ်ရည်ခင်ထန်ကြမ်းတမ်းသော လူသန်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

လူသန်ကြီးကိုတွေ့လျှင်--

“ဆရာပေါက်ရီ”

ယုံကျင်းအား ဒုက္ခပေးရန် ကြိုးစားနေသူသုံးယောက် ပျာသလဲဖြစ်သွားကြလေသည်။

ပေါက်ရီဆိုသော လူသန်ကြီးက--

“မင်းတို့ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျွပ်တို့ သူ့ဆီက နည်းနည်းပါးပါးလောက် ရမလားလို့ပဲ”

“ဘာကွ”

ပေါက်ရီသည် ယုံကျင်းကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး မြေပေါ်ထဲတွေး ထွေးချလိုက်လေသည်။

“သည်လူမဲ့ အဘိုးကြီးဆီက ဘာများရမယ်ထင်နေကြ

အလဲ၊ သူဝတ်စားထားပုံကို ကြည့်ပါလား၊ တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ”

ထိုလူသုံးယောက်မှာ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခံလိုက်ရသဖြင့် နှက်နှာလေးများ ငယ်သွားပြီး ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်ကြ၏။

ပေါက်ရီက--

“ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ တို့တကယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကြီး အနောက်အယုက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ကံ သွားကြမယ်”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်လည်း ကပျာဏယာ ပြေးလိုက်သွားကြလေတော့သည်။

ယုံကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“သည်လူတွေဟာ လူဆိုးစားပြုတွေပဲ၊ သည်နယ်ဘက်မှာ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး၊ နယ်ကွဲပြီးရောက်လာတာလား၊ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့ လာခဲ့တာလား”

ဟုတွေ့ရင်း ရှေ့ဆက်လာခဲ့ရာ များမကြာမီ သူ၏လယ်တဲ အိမ်ကလေးဆီသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ သွားလေတော့သည်။

ယုံကျင်း အိမ်ပြန်ရောက်လာသောအခါ ထစ်စုံတစ်စုံ ထူးခြားနေပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ကျင်းလျှံက မြင်းတစ်စီးဖြင့် အပြင်ထွက်နေ၏။

အိမ်၌ ညီမဖြစ်သူ ယုံဖုံးသာ ရှိနေသည်။

ယုံဖုံးက ယုံကျင်းကို ကြိုဆိုရင်း...

“အစ်ကိုကြီး သည်နေ့အိမ်ပြန်လာတာ စောသားပဲနော် ယုံကျင်းက...”

“ညီမတို့သားအမိနှစ်ယောက်ပဲ အိမ်မှာကျန်ခဲ့တာ ကျုပ်က သိပ်ပြီးစိတ်မချတာနဲ့ စောစောပဲ ပြန်လာခဲ့တာ”

ယုံဖုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ခါတိုင်းလည်း အစ်ကိုကြီး မြို့ကိုသွားရင် ကျွန်မတို့သားအမိနှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့ နေတတ်ပါတယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်”

ယုံကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူးညီမရဲ့၊ ခုတလော ယူနန်နယ်စားက များတွေနဲ့ မကြာခဏတွေ့ဆုံဆွေးနွေးပြီး မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေက လှုပ်ရှားမှုကို စုံစမ်းဖော်ထုတ် သုတ်သင်တာတွေ ပိုပြီး ဆောင်ရွက်နေတယ်၊ ပြီးတော့ လူဆိုးခားပြေတွေလည်း ရောက်လာကြတယ် ဒါကြောင့် သတိစိရိယာနဲ့နေမှ ဖြစ်မယ်ညီမရဲ့”

ယုံဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

သူမတို့ ဇာမဏီဂိုဏ်းသည် မန်ချူးများအား ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ၌ နာမည်ကြီးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

မန်ချူးတို့က ဇာမဏီဂိုဏ်းမှဆိုလျှင် မရမနေ အမိဖမ်းကားရက်စက်စွာ အပြစ်ပေးလေ့ရှိလေသည်။

သူမ၏ခင်ပွန်းသည် ဇာမဏီဂိုဏ်းချုပ် ကျင်းထင်းရန်

ဆုံးသွားခဲ့သော်လည်း သူ၏လက်ရုံးများက လူစုခွဲကာ ခြေရာဖောက်ပြီး အခွင့်အရေးရလျှင် ရသလို မန်ချူးများအား နောက်ယှက်ပေးနေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

သူမကိုယ်တိုင်လည်း ဇာမဏီဂိုဏ်းချုပ်ကတော်အဖြစ် မန်ချူးတို့ အလိုရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

သူမတို့ ယုံကျင်းထံ၌ ခိုလှုံနေသည်ကိုသာ သိသွားလျှင် နှင်းလားရောက် ဖမ်းဆီးကြမည်ဖြစ်သလို လက်ခံထားသော ယုံကျင်းကိုပါ အပြစ်ပေး အရေးယူကြလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီးပြောတာ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ချစ်ခင်ပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ယုံကျင်းက...

“ကျွင်းလျှံက မိုးညိုတောင်ဘက်ကို သွားတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

“အင်း မိုးညိုတောင်ဟာ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်ပြီး သိုင်းသောလေ့ကျင့်ဖို့ကောင်းတဲ့နေရာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်”

စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားလိုက်ပြီးမှ ယုံဖုံးကိုကြည့်

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခုချိန်မှာတော့ သူ့ကိုလည်း အစစအရာရာ သတိစိရိယာထားဖို့ အသွားအလာဆင်ခြင်ဖို့ သတိပေးထားလိုက်တာ ကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည်။

ယုံဖုံးက...

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုကြီး၊ ဒါထက်”

သူမသည် တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုနေမှန်း ယုံကျင်း ရိပ်မိလိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့်...

“ညီမ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ယုံဖုံးက...

“ခုဆိုရင် သမီးလေးကျင်းလျှံဟာ အသက်ဆယ်ခြောက်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပါပြီ”

ဟုပြောလေသည်။

ကျင်းလျှံသည် ယုံကျင်းထံသို့ ရောက်လာချိန်၌ လူမမယ်ကလေးအရွယ်သာ ဖြစ်လေသည်။

ယခုတော့ အသက်ဆယ်ခြောက်နှစ်တင်းတင်းပြည့်ကာ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်လာခဲ့ချေပြီ။

သူတို့ မောင်နှစ်မနှစ်ယောက်စလုံး အကောင်းဆုံးသိုင်းကွက်များကိုလည်း သင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းလျှံ၏သိုင်းပညာမှာ သူ့ကိုယ်သူမ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်သည့် အခြေအနေရှိသည်ကို ယုံကျင်းနှင့်ယုံဖုံးတို့မောင်နှစ်မ ယုံကြည်ထား၏။

ယုံဖုံး ကျင်းလျှံ အသက်ဆယ်ခြောက်နှစ်ပြည့်ပြီဟု ပြောခြင်းမှာ အကြောင်းရှိသည်ကို ယုံကျင်း နားလည်ထားလေသည်။

ကျင်းထင်းရန်၏လက်ရုံးများသည် ကျင်းလျှံ အသက်ဆယ်ခြောက်နှစ်ပြည့်ချိန်၌ လာရောက်တွေ့ဆုံကာ စာမဏိဂိုဏ်းကို ပြန်

ညီထူထောင်ကာ ကျင်းလျှံကို ဂိုဏ်းချုပ်အဖြစ် တင်မြှောက်မည် သစ္စာဆိုထားကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုဆယ်ခြောက်နှစ်အတွင်း ကျင်းထင်းရန်၏လက်ရုံးများ စာမဏိဂိုဏ်း ပြန်လည်ထူထောင်နိုင်ရန် အင်အားစုဆောင်းကာ

အခရာရာ ပြည့်စုံအောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားကြလိမ့်မည် မထင်ပါလား။ ယုံဖုံးက...

“သမီးကျင်းလျှံ အသက်ဆယ်ခြောက်နှစ်ပြည့်ပြီဆိုတာကို အစ်ကိုကျင်းထင်းရန်ရဲ့ လက်ရုံးတွေ မသိဘဲနေမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါ

ကြောင့် သူတို့ ဆက်သွယ်လာကြမယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်” ယုံကျင်းက...

“ကျုပ်က သူတို့နဲ့ဆက်သွယ်နိုင်အောင် တစ်ခုခု လုပ်ပေးချင်တာလား”

ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးလိုက်လေသည်။ ယုံဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

“တောင်းပြီ၊ ကျုပ်က တစ်ရက်ခြား နှစ်ရက်ခြား အပြင်အပြင် ခြား ခြားစမ်းစမ်းပေးပျံမယ်၊ သည်လိုဆိုရင်ကော”

“ကျေးဇူးပါပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်” ယုံဖုံး ဝမ်းသာကာ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်လေသည်။

လှိုင်းပွက်ချက်

နယ်စားကျိုထိန်...။

နယ်စားကျိုထိန်သည် ယခုတလော မအားမလပ်နိုင် အောင် အလုပ်များလျှက်ရှိလေသည်။

မန်ချူးတို့က မျိုးချစ်သိုင်းသမားများ၏ သတင်းရထားသ ဖြင့် ယူနန်နယ်ထဲ ရောက်ရှိကာ လှိုင်းပွက်စွာဖော်ထုတ်ဖို့ တာဝန်ပေး ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ယနေ့...

မန်ချူးတို့ စေလွှတ်လိုက်သော သိုင်းသမားသုံးယောက် သည် နယ်စားကြီးကျိုထိန်ထံသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

နယ်စားကျိုထိန်က မန်ချူးသိုင်းသမားသုံးယောက်အား လက်ခံတွေ့ဆုံခဲ့လေသည်။

မန်ချူးသိုင်းသမားတစ်ယောက်က...

“ယူနန်နယ်ထဲမှာ မျိုးချစ်သိုင်းသမားတစ်ချို့ ရောက်ရှိခဲ့ လှုံ့နေကြတယ်လို့ သတင်းအတိအကျရထားလို့ ဝန်မင်းက ကျွန်ုပ်တို့ ကိုစေလွှတ်လိုက်တာ၊ ကျွန်ုပ်တို့က နယ်မြေ မကျွမ်းကျင်တာကြောင့် နယ်စားကြီးကျိုထိန်ဆောင်ရွက်ပေးစေချင်ပါတယ်။”

နယ်စားကျိုထိန်က...

“စိတ်ချ၊ လိုအပ်တာ မှန်သမျှပြောပါ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်။”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

ထို့နောက် မျိုးချစ်သိုင်းသမားများအား ဖော်ထုတ်ချေမှုန်း ရန် ဆက်လက်တိုင်ပင်ဆွေးနွေး လိုက်ကြလေတော့သည်။

ဖုန်းကျန်းမြို့...။

ဖုန်းကျန်းမြို့သည် ယူနန်နယ်မှ စည်ကားသိုက်မြိုက်သော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သည်။

နယ်စားကျိုထိန်၏ ကိုယ်ရံတော်ဖြစ်နေသော လူရွယ်ယု ကောင်းနှင့် သိုင်းသမားအချို့သည် မန်ချူးသိုင်းသမားသုံးယောက် ကိုခေါ်ဆောင်ကာ ဖုန်းကျန်းမြို့သို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ယူနန်နယ်ထဲသို့ ရောက်လာသော မျိုးချစ်သိုင်းသမားတစ် ခုသည် ဖုန်းကျန်းမြို့၌ ရောက်ရှိခဲ့အောင်နေကြောင်း သတင်းအတိ အကျ ရထားပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဖုန်းကျန်းမြို့ အနောက်ဘက်မြို့စွန်ရှိ ခြံဝင်းတစ်ခု၌ အောင်းနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယူနန်နယ်၌ မန်ချူးတပ်ဖွဲ့များနှင့် မျိုးချစ်သိုင်းသမားများ၏ တိုက်ပွဲများ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ မရှိသလောက် အေးချမ်းသာယာသည်။

ထို့ကြောင့် မန်ချူးတပ်ဖွဲ့အင်အား အနည်းငယ်သာရှိသည် အခြားနယ်မြေဒေသများ၌ တိုက်ပွဲများဖြစ်ပွားပြီး အနေနိမ့်ရှောင်တိမ်းကြရသော မျိုးချစ်သိုင်းသမားများသည် ယူနန်နယ်သို့ ပြေးလာပြီး လျှို့ဝှက်စွာ ပုန်းအောင်းနေထိုင်လေ့ရှိသည်။

အခြေအနေပေးသောအခါ ယူနန်နယ်မှ ပြန်ထွက်သွား၍ အခြားသော အရပ်ဒေသများ၌ တိုက်ပွဲဝင်ကြလေသည်။

မျိုးချစ်သိုင်းသမားများ၏ လုပ်ရပ်ကို မန်ချူးတို့ ရိပ်မိလာကြပြီး ယူနန်နယ်ကို အထူးဂရုစိုက်လာခဲ့ကြလေသည်။

မျိုးချစ်သိုင်းသမားများ ခိုအောင်းတတ်သော ယူနန်နယ်သည် မန်ချူးတို့အတွက် အရေးပါသော အရပ်ဒေသတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။

ယူနန်၌ ပုန်းအောင်းနေသော မျိုးချစ်သိုင်းသမားများအရှာဖွေဖော်ထုတ်ချေမှုန်းရန် စီစဉ်ထားပြီး ယခု မန်ချူးသိုင်းသမားသုံးယောက် ရောက်ရှိလာခြင်းမှာ ပထမဆုံးခြေလှမ်းဖြစ်လေသည်။

နယ်စားကျိုထိန်က မန်ချူးသိုင်းသမားများနှင့် လက်တွဲတိုက်ပွဲဝင်ရန် အားထားရသည့် ကိုယ်ရံတော်ယုကောင်းအား အထူးတပ်ဖွဲ့ကို ဦးဆောင်ပြီး ဆောင်ရွက်စေခဲ့သည်။

သို့ဖြင့်...

ယုကောင်းတို့သည် ဖုန်းကျန်းမြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေတော့သည်။

ယုကောင်းတို့လူစုသည် ဖုန်းကျန်းမြို့စွန်ရှိ ခြံဝင်းကြီးအား တိတ်တဆိတ် ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

နေဝင်မိုးချုပ်သွားမှ စီးနင်းတိုက်ခိုက်ကာ ခြံဝင်းအတွင်းရှိ အဆောက်အဦးဟောင်းကြီး၌ ခိုအောင်းနေကြသည့် မျိုးချစ်သိုင်းသမားများအား တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းကြမည် ဖြစ်လေသည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားသည်။ နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်၌ ငုတ်လျှိုးပျောက်ကွယ်ကာ အမှောင်လွှမ်းမိုးသွားလေသည်။

မန်ချူးသိုင်းသမားသုံးယောက်က ရှေ့ဆုံးမှဝင်ရောက်စီးနင်း တိုက်ခိုက်ကြမည် ဖြစ်လေသည်။

မန်ချူး သိုင်းအကျော်အမော်များဖြစ်ရကား ယုကောင်းနှင့် နယ်စားကျိုထိန်၏လူများကို အထင်သေးနေကြ၏။

မန်ချူးသိုင်းသမားတစ်ယောက်က...

“သည်နေရာမှာ ခိုအောင်းနေတဲ့ မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဟာ ‘ထင်ကျောင်း’ဆိုတဲ့လူပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့က ထင်ကျောင်းဆို အရှင်ရအောင်ဖမ်းမယ်၊ မင်းတို့က အပြင်ဘက်က ထွက်ပေါက်အိုးအောင် ဝိုင်းထားပါ။ အဆောက်အဦးထဲက ထွက်ပြေးတဲ့လာတဲ့ လူဆိုရင် တစ်ခါတည်း သတ်ပစ်လိုက်”

ဟု ယုကောင်းကို မှာကြားလေသည်။

ယုကောင်းက...

“ထင်ကျောင်းဆိုသူဟာ ရှောင်လင်ကျောင်းထွက် ဟာ ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ့ရဲ့ပညာ မခေဘူးလို့ပြောကြပါတယ်၊ မိတ်ဆွေ ဂရုစိုက်ပါဗျာ”

မန်ချူးသိုင်းသမား နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့က ထင်ကျောင်းရဲ့ဆရာကိုတောင် ဂရုမစိုက်ဘဲ ဘာမှမပူနဲ့၊ မင်းတို့သာ ထွက်ပြေးလာမယ့်လူတွေ လွတ်မသွားအောင် ဂရုစိုက်ပါ”

ဟု အထင်သေးစွာပြောကာ အဖော်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ မီးရောင်ထွက်ပေါ်နေသည့် အဆောက်အဦးကြီးဆီသို့ တဟုန်ထဲ ပြေးလွှားသွားကြလေသည်။

ယုကောင်းလည်း သက်ပြင်းချကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

အဆောက်အဦးဟောင်းကြီး အတွင်းဘက်ရှိ ကျယ်ဝန်းသော အခန်းတစ်ခု၌ လူတစ်စု ရှိနေကြ၏။

ရှောင်လင်ကျောင်းထွက် ထင်ကျောင်းဦးဆောင်သော နှာခေါင်းရှုံ့သိုင်းသမားများ ဖြစ်လေသည်။

ထင်ကျောင်းတို့လူစု ညစာစားသောက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ရန်သူ”

အပြင်ဘက်၌ အစောင့်ချထားသူတစ်ယောက်၏ အထိတ်အရွံအော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထင်ကျောင်းတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“ဟေ့- အပြင်ဘက် ထွက်ကြည့်စမ်း”

ထင်ကျောင်းက အော်ပြောလိုက်သည်။

သူ၏လူတစ်ယောက်က စားဆွဲကာ ပြေးထွက်သွား၏။

သို့သော် ထိုလူမှာ အပြင်မရောက်မီ...

“အား”

“ဝုန်း”

စူးရှစွာအော်ဟစ်ကာ အဆောက်အဦးထဲသို့ ပြန်လည်လွင့်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်”

ထင်ကျောင်းသည် အခြေအနေကို နားလည်သဘောမရှိသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

“အားလုံး သတိထားကြ၊ ရန်သူ”

သူ၏သတိပေးသံ မဆုံးသေးပါ။

မန်ချူးသိုင်းသမားသုံးယောက်က ပြေးဝင်လာကြလေသည်။

မန်ချူးသိုင်းသမားများမှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူများ ဖြစ်လေသည်။

အဆောက်အဦးထဲ ရောက်လာသည်နှင့် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ ထင်ကျောင်းတို့လူစုအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ထင်ကျောင်းတို့လူစုကလည်း ပြန်လည်ခုခံကြရာ ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

သိုင်းစွမ်းထက်လှသည့် မန်ချူးသိုင်းသမားသုံးယောက်အား ထင်ကျောင်းတို့လူစု မယှဉ်နိုင်ဘဲ တခဏအတွင်း အရေးနိမ့်သွားလေတော့သည်။

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

ထင်ကျောင်း၏လူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားကြလေတော့သည်။

ထင်ကျောင်းကိုယ်တိုင်လည်း ဒဏ်ရာများရရှိကာ လက်နက်မဲ့ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

မန်ချူးသိုင်းသမားသုံးယောက်က ဟားတိုက်လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

ထင်ကျောင်းကား မန်ချူးသိုင်းသမားများအား လုံးဝမယှဉ်နိုင်တော့ပါ။

မန်ချူးသိုင်းသမားများ ပြာသမျှခံရတော့မည့် အခြေအနေ

တိုက်ရိုက်နေတော့သည်။

မန်ချူးသိုင်းသမားတစ်ယောက်က...

“မင်း ဒူးထောက်အညံ့ခံလိုက်ပါ။ မင်းကို အသက်ချမ်းသာမယ်”

ထင်ကျောင်း အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို သတ်ပစ်လိုက်”

ဟုလည်း ဒေါသတကြီး ပြန်အော်ပြောလိုက်လေသည်။

မန်ချူးသိုင်းသမား နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“မင်းက သေချင်နေတာကိုး၊ ကောင်းပြီ”

လက်ထဲမှစားကို ဝှေ့ယမ်းက ရှေ့တိုးသွားလိုက်လေသည်။

ထင်ကျောင်းမှာ မန်ချူးသိုင်းသမား၏လက်ချက်ကြောင့်

တိုက်ခတ်ခံရတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်--

“ရပ်လိုက်”

အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခု ခုန်ဝင်လာပြီး မန်ချူး

သမားအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မန်ချူးသိုင်းသမား ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

“ဘယ်သူလဲ ဝင်ရှုပ်တာ၊ သေချင်လို့ပဲဖြစ်မယ်”

ချက်ချင်း ပြန်လည်ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်...

ဓားနှစ်လက် ပြင်းထန်စွာထိတွေ့မိကာ မီးပွင့်ကလေးများ

ပေါ်လာလေတော့သည်။

ထို့နောက်...

“အား”

မန်ချူးသိုင်းသမား အော်ဟစ်ကာ နောက်ဆုတ်သွားပြီး ဝုန်းခဲ လဲကျကာ အသက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

ကျန်မန်ချူးသိုင်းသမားနှစ်ယောက် အံ့ဩသွားကြ၏။

ကြားဝင်တိုက်ခိုက်လာသူအား မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်

လိုက်ကြလေသည်။

ထိုလူကား အနက်ရှောင်ပဝါတစ်ထည် မျက်နှာ၌စည်း နောင်ကာ ရုပ်ဖျက်ထားလေသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ခွေးကောင်၊ မင်းရဲ့မျက်နှာပေါ်က ပဝါကိုဖြုတ်ပစ်ဖို့က စမ်း”

မန်ချူးသိုင်းသမားနှစ်ယောက် သတိဝင်လာကြပြီး ရုပ် ဖျက်ထားသူထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ရုပ်ဖျက်ထားသူက...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို ဆုံးမချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

ဟုပြောကာ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သိုင်းပညာထက်မြက်သော မန်ချူးသိုင်းသမားနှစ်ယောက်

ကြောင့် ရုပ်ဖျက်ထားသူ ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ကျောင်း ထင်မိလေသည်။

သို့သော်...

ရုပ်ဖျက်ထားသူက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင် မန်ချူး သိုင်းသမားတစ်ယောက် လဲကျသွားပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ ဒဏ် ရာပြင်းထန်စွာရကာ ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရလေတော့ သည်။

“ဟာ”

ထင်ကျောင်း မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ရုပ်ဖျက်ထားသူက...

“အပြင်ဘက်မှာ နယ်စားကျိုထိန်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်ယုကောင်း နဲ့ လက်ရွေးစင်သိုင်းသမား တွေရှိနေသေးတယ်။ ခင်ဗျားခုန်တိုက်ခိုက် နေလို့ အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်ဘူး။ သည်နေရာက မြန်မြန်ရှောင် ထိမ်းသွားပေတော့”

ဟု လှမ်းပြောလေသည်။

ထင်ကျောင်းက...

“မိတ်ဆွေက..”

“ကျုပ် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ အရေးမကြီးဘူး။ ခင်ဗျား ခွတ်မြောက်ဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်။ မြန်မြန်ထွက်သွားပါ။ ရန်သူ တွေကို ကျွပ်ဟန့်တားထားပါမယ်”

ထင်ကျောင်း လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေရဲ့ ကျေးဇူးကို ကျွပ် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးဗျာ”

ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး အနောက်ဘက်တံခါးပေါက်မှ ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

မန်ချူးသိုင်းသမားက...

“အပြင်ကလူတွေ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မြန်မြန်ဝင်လာကြပါတော့လား။”

အပြင်ဘက်၌ စောင့်ဆိုင်းနေသော ယုကောင်းတို့လူစုအား အော်ခေါ်အကူအညီတောင်းလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဟူး”

ရုပ်ဖျက်ထားသူလည်း လေ၏လျှင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် အပြင်ဘက် ပြေးထွက်သွားကာ မြင်ကွင်းမှ ဖျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

“ပြေးပြီ...ပြေးပြီ”

မန်ချူးသိုင်းသမား ဒေါသတကြီး အော်လိုက်လေသည်။

“ဘယ်မှာလဲ၊ ရန်သူ ဘယ်မှာလဲ”

အပြင်ဘက်မှ ယုကောင်းနှင့် လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားများ ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

ယုကောင်းတို့ ရောက်လာကြသော်လည်း ရုပ်ဖျက်ထားသူနှင့် ထင်ကျောင်းတို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် သွားကြလေတော့သည်။

မန်ချူးသိုင်းသမားသုံးယောက်အနက် နှစ်ယောက်သေဆုံးသွားပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ ဒဏ်ရာအပြင်းအထန် ရရှိသွားလေသည်။

မျိုးချစ်သိုင်းသမား အချို့ကို သုတ်သင်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ခေါင်းဆောင်ထင်ကျောင်း လွတ်မြောက်သွားခြင်းကြောင့် မန်ချူးသိုင်းသမားသုံးယောက်၏ ကြိုးပမ်းမှုမှာ အောင်မြင်ခြင်းမရှိသည့်အပြင် ဆုံးရှုံးနစ်နာရသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါတော့သည်။

မန်ချူးသိုင်းသမားက ရုပ်ဖျက်ထားသူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ထင်ကျောင်းအား ကူညီကယ်တင်သွားနိုင်ခြင်းမှာ အပြင်ဘက်၌ စောင့်ကြပ်နေသည့် ယုကောင်းတို့ တာဝန်မကျေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု အပြစ်တင်ပြောဆိုခဲ့သည်။

ယုကောင်းက သူတို့အား အပြင်ဘက်၌နေဖို့သာ တာဝန်ဆေးထားကြောင်း မည်သည့်ရုပ်ဖျက်ထားသူကိုမျှ မတွေ့ခဲ့ကြောင်း ငြင်းဆိုခဲ့လေသည်။

သို့ဖြင့်...

မန်ချူးသိုင်းသမားသည် ထိုကိစ္စကို နန်းတွင်း၌တင်ပြမည် ဟု ခြိမ်းခြောက်ကာ ပြန်သွားလေတော့သည်။

မကြာပါချေ။

နန်းတွင်းမှ အမိန့်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ယုနန်နယ်ထဲ၌ ရောက်ရှိနေသော ဓားပြအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့အား ယုကောင်းကိုယ်တိုင် ဖမ်းဆီးပေးရမည်ဟူသော အမိန့်ဖြစ်လေသည်။

နယ်စားကျိုထိန်က...

“ကျုပ်ရဲ့ ယူနန်နယ်ထဲမှာ မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေကော... ဆိုးစားပြောတွေကော ရောက်လာပြီး ခိုအောင်းနေကြလို့ အတော်... စိတ်ပျက်စရာကောင်းနေပြီ၊ ဒါကြောင့် အမိန့်အတိုင်း မောင်ရင်... က အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ရလိမ့်မယ်”

ယုကောင်းလည်း တာဝန်ယူလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ နယ်စားကြီး၊ ယူနန်နယ်ထဲကို ရောက်လာ... လူဆိုးစားပြောတွေထဲမှာ စားပြုကြီးပေါက်ရိတို့လူစုဟာ နာမည်အပြစ်... ဆုံးပါ။ သူတို့အဖွဲ့ကို ကျွန်တော် ဆုံးမနှိမ်နင်းပေးပါမယ်”

နယ်စားကျိုထိန်က...

“စားပြုပေါက်ရိဟာ အတော်နာမည်ကြီးတယ်နော်၊ ဝေ... ဂရုစိုက်ပါ”

ယုကောင်းက...

“လူဆိုးစားပြောဆိုတာ လောဘဂုဗ္ဗင်္ဂကြီးတဲ့လူတွေပါ။ သူ... အကြိုက် ငါးစားချလိုက်ရင် ငါးမျှားချိတ်ကို မမြင်ဘဲလာဟပ်ကြမှာ... သူတို့ကို ဆုံးမဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အကြံရှိပါတယ်၊ မကြာခင် စားပြု... ပေါက်ရိတို့လူစုကို ဖမ်းဆီးပြီး နယ်စားကျီးရဲ့ရှေ့မှောက်ကို ခေ... ဆောင်လာပါမယ်ခင်ဗျာ”

နယ်စားကျိုထိန်မှာ ယုကောင်း၏စကားကို မယုံတစ်ဝက်... ယုံတစ်ဝက် ဖြစ်နေခဲ့လေတော့သည်။

ထောင်ချောက်

တောအုပ်ကြီးတစ်ခုလုံး အေးချမ်းသာယာနေသည်။
မွန်းတည့်ချိန်ဖြစ်သော်လည်း တောအုပ်တွင် နေမပူပါ။

တောအုပ်တစ်ခုလုံး သစ်ရွက်လှုပ်သံမှလွဲ၍ ဧည့်သည့်အ...
...မရှိပါ။

ထိုတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော တောအုပ်ထဲသို့ မြင်းသုံး...
...ဘောင်နှင့်မြင်းလှည်းနှစ်စီး ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ရှေ့ဆုံးမြင်းညှို့ကြီးပေါ်မှာ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်...
...ထိပါလာလေသည်။

ထိုလူငယ်လေးကား ယောက်ျားဖီထကာ ချောမောလှ...
...သည်။

ကိုယ်ခန္ဓာကျစ်လျစ်သန်စွာပြီး အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်...
...ရွယ်ရှိသည်။

မြင်းညှို့ကြီးကို အေးဆေးစွာ မောင်းနှင်လာလေသည်။

သူ့နောက်တွင် သေတ္တာများ တင်ဆောင်လာသော မြင်းလှည်းနှစ်စီး လိုက်ပါလာသည်။

ထိုမြင်းလှည်းနောက်တွင် မြင်းနှစ်စီးပါလာလေသည်။

ထိုစဉ် လူငယ်လေးသည် ဘေးတစ်ဘက် တောအုပ်တွင် လှုပ်ရှားနေသော အရိပ်များကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သို့သော် လူငယ်လေး ထိတ်လန့်ခြင်းမရှိ။

အေးဆေးစွာဖြင့်ပင် ခရီးဆက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုလူငယ်လေးမှာ နယ်စားကြီးအိမ်နံ့ကြောင့် နန်းတွင်းဘက်သို့သွားကာ မြင်းလှည်းများဖြင့် ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ အေးဆေးစွာပင် သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုလိုက်သည်။

အတန်ကြာသောအခါ မြင့်မားသော တောင်ကြီးတစ်တောင်အနီးသို့ ရောက်လာလေသည်။

ထိုတောင်သည် တာမောက်တောင်ကြီး ဖြစ်သည်။

“သခင်လေး”

“ပြော”

နောက်ဆုံး မြင်းပေါ်မှလူက ရှေ့ဆုံးမှ လူငယ်လေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ဟာ တာမောက်တောင်ခြေက လျှို့ဝှက်ဖြစ်ကျော်ပြီးရင် ကွမ်တုံးနယ်ရောက်ပြီ”

လူငယ်လေး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

လူရိပ်များ လှုပ်ရှားမှုကိုမြင်ရပြန်သည်။

လူငယ်က ခါးမှပလွေကိုထုတ်ကာ မှုတ်လိုက်လေသည်။

သာယာသောပလွေသံလေး ထွက်ပေါ်လာသည်။

ပလွေမှာ မဟူရာပလွေဖြစ်ပြီး နက်မှောင်ကာ ပြောင်ညိုနေလေသည်။

အတန်ကြာအောင် ပလွေမှတ်ပြီးမှ ရုတ်တရက်ရပ်ကာ...

“ကျုပ်နောက်ကို လိုက်နေတာ ဘယ်အဖွဲ့လည်း ထွက်ခဲ့ပါ” ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဝှစ်...ဝှစ်”

လူငယ်၏အသံအဆုံးတွင်...

“ခြွမ်”

“ချလွင်”

“ချလွမ်း”

မြားတံများ ဖြတ်ကျော်သွားလေသည်။

လူငယ်လေး ဓားဖြင့်ဝေယမ်းလိုက်လေသည်။

တဆက်တည်း အချိန်မှာပင် လက်နက်ကိုင်လူတစ်စု တောထဲမှ ထွက်လာလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

ထိုလူများထဲတွင် လူပုစာစ်ယောက် ပါလာလေသည်။

ထိုလူပုကို တွေ့သည်နှင့် လူဆိုးခေါင်းဆောင်မှန်း သိလိုက်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံများ မြင်းလှည်းနှစ်စီးကို ဝိုင်းရံထားလေသည်။

လူငယ်လေး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိချေ။

အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပင် ရှိလေသည်။

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံများနှင့်အတူ ဝတ်စုံများ သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာကြပြန်သည်။

လူငယ်လေး တည်ငြိမ်စွာပင် ကြည့်နေလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ပစ္စည်းတွေထားခဲ့၊ မင်းတို့သုံးယောက် တော့”

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။ လူငယ်လေး မလှုပ်မယှက် ကြည့်နေသောဟန်ကြောင့်

ဆိုခေါင်းဆောင် ဒေါသထွက်လာလေတော့သည်။

“ဟေ့ ငါပြောတာ ကြားလား၊ မင်းသေချင်လို့လား”

“ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ်ဆိုမှာ ဘာပစ္စည်း မှပါမလာဘူး”

“မင်းလိမ်နေတာပဲ”

“ခင်ဗျား မယုံရင်ရှာကြည့်လေ”

“မင်းနာမည် တယ်သူလဲ”

“ကျုပ်နာမည် ယုကောင်းပါ”

လူဆိုးခေါင်းဆောင် မျက်နှာတစ်ချက်မဲ့ပြီး ငယ်သား

ဘက်လှည့်ကာ...

“ဟေ့ကောင်တွေ သူတို့သေတ္တာတွေကို ဖွင့်ကြည့်စမ်း

အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

မကြာပါ။ လူဆိုးများ မြင်းလှည်းပေါ်တက်ကာ သေ

အားကို ရိုက်နှက်ဖွင့်ကြလေသည်။

သေတ္တာအားလုံး ပွင့်သွားသောအခါ စာအုပ်များထွက်လာ

သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ငယ်သားများ မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာပြီး ခေါင်း

ဆောင်ဖြစ်သူအား လာရောက်အစီရင်ခံလေတော့သည်။

“သေတ္တာထဲမှာ စာအုပ်တွေပဲတွေ့တယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“အဖိုးတန်ပစ္စည်း ဘာမှမပါဘူး”

ခေါင်းဆောင် မျက်နှာမဲ့သွားလေသည်။

သူတို့သည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ဓားပြများဖြစ်ကြ

သည်။

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူသည် ပေါက်ရဲဆိုသူဖြစ်သည်။

အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ တင်ဆောင်လာသော မြင်းလှည်း နှစ်

လှာမည့်သတင်းကို ကြိုတင်ကြားထားပြီးဖြစ်လေသည်။

ယခု ရှာဖွေသောအခါ စာအုပ်များသာ တွေ့ရလေတော့

သည်။

သူ ဒေါသတကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

ယုကောင်းဘက် လှည့်ပြီး

“ငါ သတင်း ရထားပြီးသားကွ၊ မင်း အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ

မယ်လာမှာကို၊ မင်း ဘယ်မှာဝှက်ထားလဲ၊ ပြောစမ်း”

ဓားပြကြီးပေါက်ရဲ ဒေါသကြီးနေသော်လည်း ယုကောင်းက

အေးဆေးစွာပင် ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဒီစာအုပ်တွေက တန်ဖိုးမဖြည့်နိုင်အောင် တန်ဖိုးကြီးတယ်၊ ကျွန်တော်က စာဖတ်ဝါသနာပါတာမို့ ခင်ဗျားတို့လည်း ဖတ်ချင်ရင်ယူသွားကြ”

ယုကောင်းစကားကြောင့် ပေါက်ရီ ဒေါသပိုထွက်လာခဲ့သည်။

“တိတ်စမ်း၊ မင်းစာအုပ်တွေ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ မင်းမှန်ပြောစမ်း”

ပေါက်ရီ ပြောရင်း ငယ်သားများအား မျက်ရိပ်ပြလိုက်ခဲ့သည်။

ငယ်သားနှစ်ယောက် ယုကောင်းမြင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်ခဲ့သည်။

သို့သော်...

“အင့်”

“အို”

ခုန်တက်လာသော လူနှစ်ယောက် မသဲမကွဲအသံဖြင့် ကျသွားလေသည်။

သွက်လက်သောလှုပ်ရှားမှုကြောင့် ပေါက်ရီမျက်လုံးကြီးများလေသည်။

လူငယ်လေးယုကောင်း ပလွေဖြင့် တိုက်ခိုက်နေသည်တွေ့ လိုက်ရလေသည်။

လူဆိုးများ ပိုင်ဆိုင်လာလေသည်။

ယုကောင်း သွက်လက်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဝစ်...ဝစ်...ဝစ်”

“ချွမ်း”

“ထန်”

“အား”

“ယား”

မာန်သွင်းသံ၊ တိုက်ခိုက်သံ၊ အော်ဟစ်သံများ တောအုပ်တစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။

ယုကောင်းအနီး ရောက်လာသော လူဆိုးများတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သွေးကြောပိတ်ခံရကာ လဲကျသွားလေသည်။

ပေါက်ရီသည် သူ၏ထူးဆန်းသောလက်နက်ဖြစ်သော မြင်းကြီးနှစ်ခုကို ကျောပေါ်မှဖြုတ်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဝတ်စုံနက်များက ယုကောင်း၏အဆင့်မြင့်သောသိုင်းပညာကို မြင်သောအခါ ဝင်မတိုက်ရဲဘဲ နောက်ဆုတ်သွားကြလေသည်။

ပေါက်ရီက ကွင်းနှစ်တွင်းကို ဝှေ့ယမ်းကာ ဝင်လာလေသည်။

ယုကောင်းသည် မြင်ပေါ်မှဆင်းကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။ ထို့နောက်...

ပေါက်ရီ၏လက်ကောက်ဝတ်နေရာသို့ ပလွေဖြင့်ထိုးလိုက်လေသည်။

“ထန်”

လက်နက်နှစ်ခု ထိတွေ့သံထွက်လာသည်။
ပေါက်ရိုး၏ညာဘက်လက်မှ ကွင်းလက်နက် ကျသွားလေ
သည်။

ပေါက်ရိုး ထိတ်လန့်အံ့ဩသွားလေသည်။
သူ၏လက်နက် ယူကောင်း၏လက်ထဲသို့ ရောက်သွားလေ
တော့သည်။

သူ၏လက်နက်ထိသော လူများသည် သေသွားသည်သာ
ဖြစ်သည်။

ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်သော ငယ်သားများ ထိတ်လန့်သွား
ကြလေသည်။

ပေါက်ရိုး၏လက်နက် တစ်ခါမျှ ရန်သူ့လက်ထဲ မရောက်ဖူး
ပါ။

ပေါက်ရိုး ရှက်စိတ်ကြောင့် ဒေါသတကြီးဖြစ်ကာ...
“ပစ်”

လေးသမားများအား အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။
အမိန့်ပေးသံအဆုံး မြားများပစ်လွင့်လာလေသည်။

“ဝုခ်..ဝုခ်..ဝုခ်”
“ချစ်ခ်..ချစ်ခ်..ချစ်ခ်”

ဝင်လာသမျှ မြားများကို ပလွေဖြင့် ဝှေ့ယမ်းရိုက်ထုတ်
လိုက်သည်။

သို့သော် ဝတ်စုံနက်များ မြားဖြင့် တရစပ်ပစ်ခတ်နေလေ
သည်။

ထိုစဉ်...

တောအုပ်ထဲမှ အရိပ်တစ်ရိပ် လှုပ်ရှားထွက်လာပြီး မြားပစ်
နေသော ဝတ်စုံနက်များအား ဓားရှည်ဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။

“အား”

“အင့်”

“ဝုခ်..ဝုခ်”

မြားပစ်လှူဆိုးများ လဲကျသေဆုံးသွားကြလေသည်။

ထိုအရိပ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရုပ်ရည်ချော
မောကာ ငယ်ရွယ်နုနယ်သူလေးဖြစ်လေသည်။

မိန်းကလေးက ဓားရှည်ဖြင့် တွေ့သမျှ လှူဆိုးများကို တိုက်
ခိုက်နေလေသည်။

လှူဆိုးများသည် ရုတ်တရက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သောကြောင့် ကြောင်သွားကြလေသည်။

ဝတ်စုံနက်များ အတုံးအရုံးကျဆုံးကုန်လေသည်။

ပေါက်ရိုး ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ဟစ်နေလေသည်။

“ဝိုင်းတိုက်ကြလေ၊ ဘာကြောက်နေတာလဲကွ”

ထိုအခါမှ ငယ်သားများ သတိဝင်လာကာ အမျိုးသမီးလေး
အား ဝိုင်း၍တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

သို့သော်...

အမျိုးသမီးလေး၏ ထက်မြက်သော တိုက်ခိုက်မှုကြောင့်
ဝတ်စုံနက်များ ကျဆုံးကြလေသည်။

❖ ဘုန်းကြွယ်

ပေါက်ရီ ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟေ့ကောင်ထွေ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုတောင် မနိုင်ဘူးလား”

ယုကောင်း ပေါက်ရီရှိရာသို့ ခုန်ဝင်လာသည်။

ပေါက်ရီ ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် ဓားငယ်ကလေးများကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

ယုကောင်းက ပလွေဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ချွမ်း”

ယုကောင်းသည် ပေါက်ရီအနီးသို့ ရောက်လာပြီး လက်ဝဲ

ဖြင့် ညာဘက်ပခုံးကို ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဖြောင်း”

“အား”

ပေါက်ရီ၏ မနိမ့်မဆံ့အော်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တဆက်တည်း ခါးမှသွေးကြောကို ယုကောင်းက ပလွေ

ဖြင့် ထိုးဝိတ်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျမသွားပါ။

ယုကောင်းက ဖမ်းဆွဲထားလိုက်လေသည်။

မိန်းမပျို

ဝတ်စုံနက်များ တိုက်ခိုက်ကြရာ ယုကောင်းက ပေါက်ရီ

နှင့် ကာကွယ်သောကြောင့် ဝတ်စုံနက်များ မတိုက်တော့ချေ။

မိန်းမပျိုလေးမှာလည်း လူဆိုးများကို တရကြမ်းတိုက်ခိုက်

လေသည်။

ယုကောင်းက မိန်းကလေးအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နေ

သော ဝတ်စုံနက်များကို ပေါက်ရီကိုယ်အား အကာအကွယ်ပြုကာ

တိုက်လိုက်သည်။

အတန်ကြာသောအခါ ဝတ်စုံနက်များ ထိတ်လန့်တကြား

တည်ရာသို့ ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

ယုကောင်းက မိမိအား ဝင်ရောက်ကူညီသော မိန်းကလေး

၏အားကိုးပြုပြီး..

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီမ၊ မဟုတ်ရင် ကျုပ်တစ်ယောက်

မနိုင်ဘူး”

“မဟုတ်တာရှင်၊ ရှင်လည်း အဆင့်မြင့်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ”

“ညီမလည်း ဒီလူဆိုးတွေရဲ့ ရန်ဘက်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက လူဆိုးမှန်သမျှကို ရန်သူလိုသတ်မှတ်ထားတယ်”

“ဪ...စိတ်ဓာတ်ကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ အစ်ကိုကလည်း လူဆိုးမှန်သမျှကို ကြည့်လိုက်မရတာပါ”

“အင်း...အစ်ကို့စိတ်ဓာတ်ကလည်း၊ နွီးကျွန်းဖို့ကောင်းပါတယ်”

“အင်း...စကားပြောနေတာတောင် ကြာသွားပြီနော်”

“အင်း...ဟုတ်တယ်”

“ညီမနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

မိန်းကလေးက ရှက်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ယုကောင်းအမေးကို မိန်းကလေး မဖြေပါဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားလေသည်။

ယုကောင်း ကိုင်ထားသော ပေါက်ရံကိုယ်မှာ လှုပ်ရှားနေလေသည်။

ယုကောင်းက မြင်းလည်းနှစ်စီးရှိရာသို့ ပေါက်ရံကိုခေါ်လာခဲ့သည်။

မိန်းကလေးက နောက်မှလိုက်ပါလာလေသည်။

သေတ္တာတစ်လုံးထဲမှ စာအုပ်များကို ဖယ်ရှားပြီး မလှုပ်နှောင်သော ပေါက်ရံအား ပြုလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး”

“ဟင်”

ပေါက်ရံ အုံ့သွားသည်။

စာအုပ်များကြားတွင် ဝှက်ထားသော ရွှေချောင်းများကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သို့သော် ပေါက်ရံ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ချေ။

“ကျုပ် ခင်ဗျားကိုမကြောက်လို့ လာတာ၊ နောက်တစ်ခါ တွေ့ရင်တော့ အသေသတ်ပစ်မယ်”

ပြောရင်း ပစ်ပေါက်လိုက်ရာ ပေါက်ရံ အဝေးသို့လွင့်စဉ်ပြီး သွားလေသည်။

ယုကောင်းသည် ပေါက်ရံကို ခြေဖြင့်ကန်ကာ သွေးကြော နှင့်ပေးလိုက်သည်။

ပေါက်ရံ သွေးကြောပွင့်သွားသည်နှင့် ယုကောင်းနှင့်မိန်းမနှစ်ယောက် မကျေနပ်ကြည့်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

ယုကောင်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်သဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

“ညီမနာမည် ပြောပြပါလား”

မိန်းကလေးက ရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့်...

“ကျွန်မနာမည် ကျင်းလှိုင်ပါ”

နှိုးလွင်သောအသံလေးဖြင့် ပြောကြားလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“ကျင်းလှိုင်...သမီးလေး”

ရှုတ်တရက် အော်ဟစ်ခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
မိန်းကလေးတို့ အသံလာရာသို့ကြည့်လိုက်သည်။

တောစပ်မှ အသက်လေးဆယ်ကျော်လူကြီးတစ်ယောက်
ထွက်လာလေသည်။

“ဘဘ”

မိန်းကလေးက လှမ်းခေါ်ရင်း ယုကောင်းကိုကြည့်ကာ

“ကျွန်မ ဘဘပါ”

ဟု လှည့်ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုလူကြီးသည် မြေပေါ်တွင်လဲကျနေသော ဝတ်စုံနက်မှာ
ကိုကြည့်ကာ မိန်းကလေးအား...

“ဘာဖြစ်တာလဲ သမီး၊ သူတို့က ဘယ်သူလဲ”

ကျင်းလျှံ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

တဆက်တည်း ယုကောင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ထိုလူကြီးသည် ယုကောင်းကိုကြည့်ကာ...

“လူလေးက ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်က ယုကောင်းပါ”

“ဘယ်ဇာတိလဲ”

“ကျန်းစီးကပါ”

“ဘာအလုပ် လုပ်လဲကွယ်”

“ယူနန်နယ်စားကျိုထိန်ဆီမှာ အမှုထမ်းပါတယ်”

“ဟင်”

ယုကောင်း၏စကားကြောင့် အေးဆေးစွာရှိနေသော မှု

သည် တင်းမာခက်ထန်သွားသည်။

ယုကောင်းအား မုန်းတီးသောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ပြီး..

“လာ..သမီး သွားမယ်”

ကျင်းလျှံကို လက်တစ်ဘက်ဆွဲကာ ထွက်သွားလေသည်။

ကျင်းလျှံ အားနုဟန်ဖြင့် လှည့်ကြည့်ကာ လိုက်ပါသွားလေ

သည်။

ယုကောင်းသည် လူကြီး၏တင်းမာမှုကို သိသွားသည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ မြင်းပေါ်တက်ပြီး မြင်းလှည်းနှစ်စီး

နှီးဆောင်ကာ ခရီးဆက်လာခဲ့သည်။

သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် ကျင်းလျှံ၏အရိပ်ကလေး ပါလာလေ

သည်။

ကျင်းလျှံသည် ဘဘယုံကျင်း ဆွဲခေါ်ရာသို့လိုက်လာခဲ့သော်

ယုကောင်းကို မြင်ယောင်နေလေသည်။

သူမ စကားပင်မပြောပါ။

နှုတ်မဆက်ရဘဲ ထွက်လာခဲ့ရသောကြောင့် စိတ်မကောင်း

လေသည်။

ဘဘဖြစ်သူ၏ အပြုအမူကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။

“ဘဘ”

“ဘာလဲ သမီး”

“ဘာဘာ ကြောင့် သမီးကိုဆွဲခေါ်လာရတာလဲ၊ ဟိုအစ်ကိုတောင် နှုတ်မဆက်ရဘူး”

ကျင်းလျှံ မကျေမနပ် ပြောလိုက်သည်။

“သမီး ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ အရောမဝင်ရဘူး”

ကျင်းလျှံ တွေဝေသွားပြီး နားမလည်သော အမူအရာဖြင့်

“ဘာဖြစ်လို့လဲဘာ၊ သူက လူကောင်းမဟုတ်ဘူးလား”

“ကျင်းလျှံ”

“ရှင်”

“သမီးပေးဖေ ဘယ်သူကြောင့် သေဆုံးရတာလဲ”

ကျင်းလျှံ မျက်နှာလေးညှိုးသွားပြီး

“မန်ချူးတွေကြောင့်ပါ ဘာဘာ၊ သမီးသိပါတယ် ဘာဘ”

“သမီး မှတ်ထား၊ ဘာဘာတို့က တရုတ်လူမျိုး၊ မန်ချူးတွေ မုန်းတယ်၊ မန်ချူးနောက်လိုက်တွေကိုလည်း မုန်းရတယ်”

“သမီးလည်း မုန်းပါတယ် ဘာဘ”

“မန်ချူးနောက်လိုက်တဲ့ကောင်တွေ သတင်းပေးလို့ သိဖေဖေ အသတ်ခံရတာ၊ အခု ဒီကောင်လေးလည်း မန်ချူးအလိုတော်ရဲ့ နယ်စားဆီမှာ အမှုထမ်းနေတယ်”

အဘဖြစ်သူ ပြတ်သားစွာပြောသောကြောင့် ကျင်းလျှံ နားလည်သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ယုကောင်းက နယ်စားကြီးထဲတွင် အမှုထမ်းနေသည် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“ဘာဘာတို့ ဇာမဏီဂိုဏ်းက မန်ချူးတွေကြောင့် ဖရိုဖဲဖြစ်နေရတယ်၊ သမီးပေးဖေလို မျိုးချစ်စိတ်တွေ ထားပါ။ နယ်ချဲ့တွေကို မန်ကျင်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘာဘ”

ကျင်းလျှံ ပြတ်သားစွာပြောသော ဘာဘဖြစ်သူ၏စကားကြောင့် ယုကောင်းမျက်နှာကို ပြန်မြင်ကာ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် မိတ်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဇာမဏီဂိုဏ်းသည် အင်အားကြီးမားသော ဂိုဏ်းကြီးဖြစ်သည်။

ကျင်းလျှံသည် ဇာမဏီဂိုဏ်းချုပ်၏သမီးဖြစ်သည်။ မန်ချူးတို့ တရုတ်ပြည်ကို သိမ်းပိုက်သောအခါ ဇာမဏီ

ချုပ်ကြီးက မန်ချူးတွေကို တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ဇနီးမှာ ကလေးငယ်လေးနှင့်ဖြစ်၍ ဇနီး၏အစ်ကိုဖြစ်သူ

ကျင်းလျှံထံအပ်နှံကာ တိုက်ပွဲကိုထွက်သွားလေသည်။ ယုံကျင်းသည် ညီမဖြစ်သူအား မြို့ကြီးများနှင့်ဝေးကွာ

အရပ်သို့ခေါ်ကာ စောင့်ရှောက်ထားခဲ့သည်။ သူတို့ မောင်နှစ်မနှစ်ယောက်သည် ဇာမဏီဂိုဏ်းချုပ်

၏ကို စောင့်ရှောက်နေသော်လည်း သတင်းဆိုးသာရခဲ့သည်။ မန်ချူးတို့သည် ဇာမဏီဂိုဏ်းချုပ်၏မျိုးဆက်များကိုပါ

သတ်သင်နေသည်ကိုကြားရသည်။ ထိုသတင်းကြောင့် သူတို့တာမောက်တောင်သို့ ပြောင်းလာ

ကျင်းလှ်သည့် မိခင်ထံမှ အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာများကို ရခဲ့သည်။

“သမီး”

အဘဖြစ်သူ၏ခေါ်သံကြားမှ ကျင်းလှ် အတွေးများပြတ် တောက်သွားလေသည်။

ယုံကျင်းကိုကြည့်ကာ...

“ရှင် ဘာ”

“အိမ်မှာ ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေတယ်”

“ဘယ်သူတွေလဲ ဘာ”

“သမီးဖေဖေ ဝိုင်းချုပ်လက်အောက်က လူတွေလေ၊ သင် ကိုတွေ ချင်လို့ လာတာ၊ စောင့်နေကြတယ်”

“ဟင်”

ကျင်းလှ် အံ့ဩသွားပြီး ဘာဖြစ်သူနှင့်အတူ ခြေလှမ်း သွက်သွက်ဖြင့် လိုက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ဘဝမှန်

ကျင်းလှ်တို့ ဒိဗိကလေးသည် တာမောက်တောင်ခြေတွင် ညှိလေသည်။

ကျင်းလှ် အိမ်တွင်းသို့ရောက်သောအခါ ဧည့်ခန်းတွင် မိခင် နှင့်အတူ လူကြီးလေးယောက် ထိုင်စကားပြောနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟော သမီးလေးရောက်လာပြီကိုး၊ လာပါဦး”

မိခင်ဖြစ်သူ၏မျက်နှာ ပြုံးနေသော်လည်း မျက်ဝန်းမှာ ဧည့်သည်များပြည့်နေလေသည်။

မိတ်ဆွေဟောင်းများနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရသောကြောင့် သာသော်လည်း ကွယ်လွန်သွားသော ခင်ပွန်းသည်ကို သတိရနေ သည်။

ကျင်းလှ် မိခင်၏အနီး အသာရပ်နေလေသည်။

“ဒါ ကျွန်မ သမီးလေ”

မိခင်ဖြစ်သူ မိတ်ဆက်စကားကြောင့် ထိုင်နေသောလူကြီးများ သူမကို ပြုံးကြည့်ကြလေသည်။

သူတို့၏မျက်ဝန်းများမှာ ကြေကွဲရိပ်ထင်နေလေသည်။

ထိုအထဲမှ လူကြီးတစ်ယောက်က...

“သမီးလေးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ကျင်းလျှံပါရှင်”

“အေး...ဘာတို့က သမီးပေးပေမဲ့လက်တွဲဆောင်ရွက်ခဲ့မိတ်ဆွေတွေပဲ သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိခင်ဖြစ်သူက ကြေကွဲသောအသံဖြင့်...

“သမီး”

“ရှင်...မေမေ”

“ဒါ ဘယ်သူတွေလဲ သိလား”

“ဖေဖေနဲ့ မိတ်ဆွေတွေပေါ့”

“ဒီဘာတွေက သမီးပေးဖေရဲ့ ဂိုဏ်းခွဲမှူးတွေပဲ”

ကျင်းလျှံ လက်နှစ်ဘက်ယှက်ကာ ဦးညွတ်အရိုအသေခေါ်လိုက်လေသည်။

“ဒီဘာက မာကျွန်းစုတဲ့”

အညိုရောင်ဝတ်တစ်ယောက်၏နာမည်ကို ပြောပြနေသည်။

ကျင်းလျှံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီဘာတွေက ဖန်ရှောင်၊ ကျောက်လီ၊ စန်းရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သမီးမှတ်ထားပါမယ်”

မိခင်ဖြစ်သူ ပြုံးနေသည်။

မာကျွန်းစုက...

“ထိုင်ဦး သမီး”

ကျင်းလျှံ ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူတို့အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားပြီး လူကြီးများ မျက်နှာသည်ကြည်နေပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေလေသည်။

အတန်ကြာမှ မာကျွန်းစုက...

“သခင်မကြီး”

“မင်း ဘာပြောချင်လဲ၊ ပြောပါ”

“ဇာမဏီဂိုဏ်း ပြိုကွဲခဲ့တာ နှစ်အတော်ကြာပါပြီ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သမီးတစ်သက်ပဲကွယ်”

“မန်ချူးတွေကြောင့် ကျဆုံးသူများတယ်၊ ကျန်တဲ့ဂိုဏ်းအားတွေလည်း မဟန်ဘူး ကျုပ် အခုစဉ်းစားမိတယ်”

“ဘာများလဲ”

“ဇာမဏီဂိုဏ်းကို ပြန်တည်ထောင်မယ်လို့”

“ဖြစ်ပါလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ဂိုဏ်းတည်ထောင်မယ်ဆိုတော့ ဂိုဏ်းချုပ်လိုအပ်လာပြီလေ၊ ဒါ တိုင်ပင်ဖို့ ကျုပ်တို့လာတာ”

ထိုအခါ ဖန်ရှောင်က...

“အခြေအနေက အရင်ကလောက် မဆိုးတော့ပါဘူး၊ ဂိုဏ်း

ချုပ်ကတော်၊ သူတို့က ဂိုဏ်းပြန်တည်ထောင်လို့ မရဘူးထင်နေတာ ဒါ ကျုပ်တို့အတွက် အခွင့်အရေးပဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကတော် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းတည်ထောင်မယ်ဆို ဂိုဏ်းချုပ်လိုအပ်ပြီလေ”

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်တို့အားလုံး ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့သမီးကို ဂိုဏ်းချုပ်တင်ဖို့လာတာပါ”

မထင်မှတ်သောစကားကြောင့် ကျင်းလှုံ မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။

မိခင်ဖြစ်သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချွံ့ဒီး..

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာကြောင့် မဖြစ်ရမှာလဲ၊ သခင်မကြီး”

“သမီးက ငယ်သေးတယ်၊ အတွေ့အကြုံလည်း မရှိဘူးနောက်ပြီး မိန်းကလေးလည်းဖြစ်နေတယ်”

“မိန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့် သမီးလေးက အရည်အချင်းမရှိရပါဘယ် သခင်မကြီး၊ အတွေ့အကြုံ တဖြည်းဖြည်းရလာမှာပဲ ဖန်ရှောင် ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ခိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းလုံးက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုလေးစားပါဘယ်၊ အမိန့်ကိုလည်း တသွေမတိမ်းလိုက်နာပါဘယ်၊ ဂိုဏ်းအတွက်ဆို အသက်ပေးဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး”

“ဒါကို သခင်မကြီး သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်”

မာကျန်းစုက သခင်မကြီး စကားမဆုံးမီ လက်ကာပြက..

“ဂိုဏ်းသားတွေက တခြားလူကို ဂိုဏ်းချုပ်တင်ရင် ကျေး

နာမဟုတ်ဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသမီးဆိုတာနဲ့ သူတို့ ကျေနပ်သဘော တွေကြတယ်၊ ဒါမှ ဂိုဏ်းကို ပြန်တည်ထောင်လို့ရမှာ”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်မကြီး၊ သမီးလေးကျင်းလှုံကိုသာ ဂိုဏ်းချုပ်တင်မြှောက်ခွင့်ပေးပါ”

စန်းရယ်ဆိုသူ ဝင်ရောက်တောင်းဆိုလိုက်ပြန်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကတော် ငြင်းဆန်ရန် အခက်တွေ့နေသည်။

“မင်းတို့ပြောတာက ဟုတ်ပါတယ်၊ သမီးက ငယ်သေးတယ်၊ တာဝန်ကကြီးတော့ သခင်မကြီး စိတ်မချဖြစ်နေတာပါ”

ထိုအခါ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော

ကျင်းလှုံထံမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“မေမေ”

သခင်မကြီးက...

“သမီး ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ကျင်းလှုံက...

“ဖေဖေရဲ့ မပြီးဆုံးသေးတဲ့တာဝန်ကို သမီးဆက်ပြီး ဆောင်ရွက်ချင်ပါတယ်”

ဟု ခွင့်တောင်းလိုက်လေသည်။

မာကျန်းစုတို့လည်း ဝမ်းသာသွားကြပြီး ဝိုင်းဝန်းထောက်ခံတာ ကျင်းလှုံကို ခွင့်ပြုဖို့ သခင်မကြီးထံ တောင်းပန်ကြလေသည်။

နောက်ဆုံး သခင်မကြီးလည်း မတတ်သာတော့ဘဲ ကျင်းလှုံနှင့်တကွ အများ၏ဆန္ဒကို သဘောတူလိုက်ရလေတော့သည်။

“ကျွန်မသမီးက တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့ သဘောတူပေမယ့်

၈၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အရွယ်ငယ်သေးတာမို့ ဇာမထိကိုဇာမပြန်ပြီး ထူထောင်ဖို့ကို ရှင်တို့ ဦးဆောင်ပြီး စီစဉ်ကြပါ။ မကြာခင် ကျွန်မသမီးကို ရှင်တို့ဆီကို လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်”

မာကျန်းစုတို့ကလည်း ကျေနပ်ကာ အားလုံးကိုနှုတ်ဆင်ပြီး ပြန်သွားကြလေတော့သည်။

မာကျန်းစုတို့ ပြန်သွားကြပြီဖြစ်သည်။

ထိုအခါမှ သခင်မကြီးက...

“မင်းရောက်လာပြီးမှ ဘာကြောင့် အိမ်ထဲကိုဝင်မလာသေးတာလဲ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

သူမ၏စကားသံဆုံးလျှင် လူတစ်ယောက်က ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အိမ်ထဲခုန်ဝင်လာလေသည်။

ထိုလူမှာ ယုကောင်းဖြစ်သည်။

ယုကောင်းကိုမြင်လျှင် ကျင်းလျှံ အံ့ဩသွား၏။

“ဟင်...ရှင်...ရှင်”

ယုံကျင်းကား ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“မင်း အတင့်ရဲလှချည်လာ။ သည်အထိ လာဝံ့တယ် ဟုတ်လား”

ယုကောင်း ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

ပျံလွှားနှင့်ဇာမဇာဏီ(ပ) ❖ ၈၃

“ကျွန်တော်က ဇာမဇာဏီကိုလားပြီး ဂါရဝပြုတာပါ ခင်ဗျာ”

“ဘာကွ”

“ကျွန်တော်ဟာ ယုနန်နယ်စားဆီမှာ အမှုထမ်းနေတယ် နေပေမယ့် တကယ်တော့ မျိုးရစ်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါ ခင်ဗျာ”

ယုံကျင်းက...

“ဟိတ်ကောင်...မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ သည်နေရာက မျက်ရွင်းထွက်သွားစမ်း”

အော်ငေါက်ကာ မောင်းထုတ်လိုက်လေသည်။

ယုကောင်း ဦးညွတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော် ရှင်းပြပါရစေခင်ဗျာ”

အကိုးအိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခု ထုတ်ယူပြသလိုက်သည်။

ရွှေပျံလွှားရစ်လေး ဖြစ်လေသည်။

ယုံကျင်းက...

“ဒါ ထင်ရှားတဲ့ ရွှေပျံလွှားပိုင်းချုပ် အမှတ်အသားပစ္စည်း”

“ဘယ်လိုလုပ် မင်းဆီကိုရောက်နေတာလဲ”

ယုကောင်းက...

“ရွှေပျံလွှားပိုင်းကို ဆက်ခံဖို့ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကိုပေးတာပါခင်ဗျာ”

“မင်းအဖေက”

“ရွှေပျံလွှားပိုင်းချုပ်ပါ၊ သူက ကျွန်တော့်ကို မွေးစားခဲ့တာ ခင်ဗျာ”

“ဟေ”

ယုံကျင်း အံ့သြသွားလေသည်။

ကျင်းလျှံတို့ သားအမိသည်လည်း ယုကောင်း၏ကောင်းစိတ်ဝင်စားသွားကြလေသည်။

ယုကောင်းက...

“ကျွန်တော့်ရဲ့အဖေအရင်းဟာ နန်းတွင်းမှာ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးတယ်၊ မန်ချူးတွေ ကျူးကျော်လာတဲ့အခါ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရင်း ကျဆုံးသွားပါတယ်။ မေမေက ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပြီး ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခဲ့ပါတယ်။ မေမေလည်း ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းပြီး ကွယ်လွန်သွားတဲ့အခါ ခိုကိုးရာမဲ့နေတဲ့ကျွန်တော် ကံကောင်းပြီး ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်နဲ့တွေ့ခဲ့ရတာပါ”

ယုကောင်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ဆက်လက်ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်က ယူနန်နယ်စားဆီမှာ ရုပ်ဖျက်ပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတာ၊ မန်ချူးတွေရဲ့သတင်းကို လိုချင်လို့ပါ မန်ချူးတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကိုသိနေပြီဆိုရင် မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေ တပန်းသာတာပဲ မဟုတ်လားခင်ဗျာ”

ဤတွင် သခင်မကြီးက ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းပြောတာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိပ်ပြီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ ထပ်ပြီးပြောပြစေချင်တယ်”

ယုကောင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြနိုင်လေသည်။

တစ်နေ့...

ယုကောင်းအား လူတစ်ယောက်က ဖမ်းခေါ်သွားလေ

သည်။ သန်မာသောလူကြီးတစ်ဦးက ဖမ်းချုပ်ထားသောကြောင့် အော်ဟစ် မရပါ။

သူ ကြောက်လန့်တကြား ငိုကြွေးနေလေသည်။

ထိုစဉ်...

“ဟေ့ကလေးကို လွှတ်လိုက်စမ်း”

အော်သံနှင့်အတူ တောအုပ်တစ်ခုထဲမှ လူတစ်ယောက် ခုတ်လာကာ ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

ယုကောင်းက ထိုလူကြီးကိုတွေ့သောအခါ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“မင်း ဘာဝင်ရှုပ်တာလဲ”

ယုကောင်းအား ဖမ်းထားသူက အော်ဟစ်မေးလိုက်လေ တောအုပ်အတွင်းမှ ထွက်လာသူက ယုကောင်းကိုတစ်

၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ချက်ကြည့်ကာ အေးစက်သောလေသံဖြင့်...

“မင်း ကလေးကိုလွတ်လိုက်”

ယုကောင်းအား ဖမ်းထားသူက ယုကောင်းအားတွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်အလုပ်ကို အမြဲနှော့ထုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကို ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်လို့ ကျုပ်လျော့ပေးနေတာ၊ အခုတော့မရဘူး၊ ခင်ဗျားကို အသေသတ်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို တောအုပ်အတွင်းမှ ထွက်လာသူအား အတင်းတိုက်ခိုက်လေသည်။

ပျံလွှားနှင့်ဇာမင်္ဂီ(ပ) ❖ ၈၇

ဂိုဏ်းချုပ်ဆိုသောလူကြီး လျှင်မြန်သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားခိုက်လေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အနိုင်ရပါစေဟု ဆုတောင်းနေလေသည်။ အတန်ကြာ တိုက်ခိုက်သောအခါ ယုကောင်းအား ပမ်းဆီး

သောလူဆိုးမှာ မောပန်းလာလေသည်။ လက်ပန်းကျကာ မျက်နှာဖျက်နေသည်။

“မင်း ငါ့ကိုသတ်မယ်ဆို သတ်လေကွာ” လူဆိုးကြီး ချွေးပြန်နေလေသည်။

“မင်း ငါ့ကိုမသတ်ရင် မင်းကို ငါသတ်မယ်၊ ဒါမှလူတွေကို ဘုမပေးနိုင်မှာ”

ဂိုဏ်းချုပ်က ထိုသို့ပြောရင်း... “ယား”

မာန်တစ်ချက်သွင်းကာ ပြင်းထန်သောအရှိန်ဖြင့် လက်ဖြင့် နှစ်ချက် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း” “အား”

လူဆိုးကြီး စူးရှနာကျင်စွာ အော်ဟစ်ပြီး ပါးစပ်မှသွေးများ ဆန်ကျလာလေသည်။

မျက်နှာဖွံ့ခဲ့ကာ... “ဝုန်း”

မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသေဆုံးသွားလေသည်။ ယုကောင်းမှာ ကြောက်စရာကောင်းသော အဖြစ်ကြောင့်

ထိတ်လန့်နေသည်။

တိုက်ပွဲပြီးသောအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ဆိုသူက မျက်နှာထားရေး ပြောင်းစွာဖြင့်...

“ကလေး ကြောက်နေလား၊ မကြောက်နဲ့နော်၊ ဘာလေးကို ဘာမှမလုပ်ပါဘူးကွယ်”

ယုကောင်း ကြောက်ရွံ့နေဆဲပင်။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ယုကောင်းပါခင်ဗျာ”

“ကလေး ဘယ်မှာနေလဲ ပြော၊ ဘာ လိုက်ပို့ပေးမယ် ထိုစကားကြောင့် ယုကောင်း ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

“ဟင် ကလေး ဘာကြောင့် ငိုရတာလဲကွယ်၊ တိတ် တိတ် လူကြီးက ကြင်နာစွာဖြင့် ယုကောင်းကို ပွေ့ဖက်ကာ

မော့လိုက်လေသည်။

အတန်ကြာမှ ယုကောင်းက ရှိုက်သံဖြင့်...

“ကျွန်တော့်မှာ ဖေဖေရော မေမေရောမရှိတော့ဘူးဘာ အိမ်ကိုလည်း မပြန်ချင်တော့ဘူး”

“ဖြစ်ရလေကွာ”

“ဘာ ကျွန်တော့်ကို ဟိုလူဆိုးကြီးလက်က ကယ်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဘာ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားပါလား

ဟင်၊ ဘာနဲ့နေရရင် ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ရတော့ဘူး၊ နော် ဘာ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပါနော်”

“ဘာ ဟိုလူဆိုးကိုသတ်တာ၊ လူလေး ဘာကိုမကြောက်

ဘူးလားကွ”

“မကြောက်ပါဘူး ဘာဘ၊ ကျွန်တော်က ဘာကိုခင်တယ်၊ လေးစားကြည်ညိုတယ်၊ သိုင်းပညာလည်း သင်ချင်ပါတယ် ဘာ”

ယုကောင်းမှာ အရွယ်နှင့်မမျှအောင် စကားတတ်သော ကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးယိချွန်း သဘောကျသွားလေသည်။

ယုကောင်းအား မွေးစားကာ သိုင်းပညာသင်ကြားပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“အေး...ကလေးမှာ အားကိုးစရာမရှိဘူး၊ ကလေးကလည်း ဘာနဲ့လိုက်ချင်တယ်ဆိုတော့ လူလေးကို ဘာမွေးစားမယ်၊ မင်းကို

ညာလည်း သင်ကြားပေးမယ်”

ယုကောင်း ချက်ချင်းပင် ယိချွန်းရှေ့ ခူးထောက်ထိုင်ချကာ နာနတော့လိုက်ပြီး...

“ဘာက ကျွန်တော့်ဖေဖေပေါ့”

ယိချွန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ”

“ဘား”

နှစ်ယောက်သား ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

“သားမိဘတွေ ဘယ်လိုကြောင့် ဆုံးပါသွားရတာလဲ၊ ပြောပေးဦး”

ယိချွန်း၏အမေးကြောင့် ယုကောင်း သူသိသမျှ အကုန် ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဟာ မင်းအဖေက တကယ့်ကိုလေးစားစရာကောင်းတဲ့

ပုဂ္ဂိုလ်ကွ၊ မင်းအဖေလို မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှိပြီး လူတော်လေး
အောင် ဖေဖေ မင်းကို ဖျိုးထောင်ပေးမယ်၊ သားဖေဖေနဲ့ လိုက်နာ
တော့”

ထို့နောက်...

ယိချန်းသည် ယုကောင်းအား ဖျံလွှားဂိုဏ်းရှိရာသို့
ဆောင်လာခဲ့လေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် အမှန်တရားကို မြတ်နိုးသူ၊ အမှော်
မြင်ကြီးမားသူ၊ ထက်မြက်သူဖြစ်ပြီး မကောင်းသူပယ် ကောင်း
ကယ် တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ဒုစရိုက်သမားများအား အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးဆုံးမသူ
ပြီး မနာခံပါက ရက်စက်စွာ တိုက်ခိုက်သတ်သင်ပစ်သည်။

ယခု သတ်ဖြတ်လိုက်သောလူမှာ နာမည်ကြီးဒုစရိုက်သမား
တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဆိုးဆုံးမ မရသောကြောင့် အသေသတ်လိုက်
ဖြစ်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်

ဖျံလွှားဂိုဏ်းသည် လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်းဖြစ်ပြီး မန်ချူးများ
လျှို့ဝှက်စနစ်ဖြင့် တိုက်နေသောဂိုဏ်းဖြစ်သည်။

ယိချန်းသည် ယုကောင်းအား သားအရင်းပမာ ချစ်ခင်ကာ
ဦးပညာများ အကုန်သင်ကြားပေးလိုက်သည်။

ယုကောင်းသည်လည်း စိတ်ပါစွာ ကြိုးစားသင်ယူလေ
သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆယ်နှစ်ကြာလာသောအခါ ယုကောင်းသည်
အချွန်ထက်မြက်သော သိုင်းသမားကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်လာ
သည်။

မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ် စိတ်ဓာတ်၊ မျိုးချစ်စိတ်
ဓာတ်လည်းရှိသူ ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကအကြောင်း၊ မန်ချူးတို့အကြောင်းကိုလည်း
လေ့လာလေသည်။

လိမ္မာရေးခြားရှိကာ ရိသေထိုက်သူကို ရိသေတတ်သူဖြစ်သည်။

ပျံလွှားဂိုဏ်းသားအားလုံးကလည်း ယုကောင်းကို ချစ်ခင်ကြလေသည်။

တစ်နေ့...

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးယိချန်း မန်ချူးများအား ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်ရလေသည်။

မန်ချူးတပ်ဖွဲ့ ကျဆုံးသွားလေသည်။

ထို့အတူ ပျံလွှားဂိုဏ်းသားများလည်း အထိနာကြလေသည်။

ထိုတိုက်ပွဲတွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပြင်းထန်စွာအာဏာရသွားလေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးယိချန်း သူ့အခြေအနေကို သိလိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့်...

ဂိုဏ်းသားအားလုံး စုဝေးစေကာ သူ့ဆန္ဒအား ထုတ်ဖော်ပြောပြလေသည်။

“အားလုံး နားထောင်ကြ၊ ကျုပ်အခြေအနေ ကျုပ်သိတယ်”
“ဧဇဗေ”

ဂိုဏ်းချုပ်ယိချန်း လက်ကားပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်နေရာကို ယုကောင်းကို အပ်လိုက်ပါပြီ၊ အားလုံး သဘောကျရဲ့လား”

ဂိုဏ်းသားများက ယုကောင်း၏အရည်အချင်းကို သိထား

ကြလေသည်။

ထို့ပြင် ငယ်စဉ်ကပင် နှိုးထိန်အကောင်းလာကာ ချစ်ခင်ကြသောကြောင့် သဘောတူကြလေသည်။

အားလုံး သဘောတူသောအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ယိချန်းသည် ရွှေပျံလွှားအရပ်နှင့် မဟူရာပလ္လေကို ယုကောင်းလက်ထဲထည့်ကာ မှာကြားလိုသည်ကို တာတွတ်တွတ်မှာကြားရင်း ကွယ်လွန်သွားလေသည်။

ထို့နောက် ယုကောင်း မဟူရာပလ္လေဖြင့် မန်ချူးတို့အား ခြိမ်းခြောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

သို့သော် အင်အားချင်းမမျှချေ။

ထို့ပြင် သစ္စာဖောက်များ ရှိနေသောကြောင့် ဂိုဏ်းမှာ ဖရိုဖရဲဖြစ်လာသည်။

ယုကောင်း စိတ်ဓာတ်မကျပါ။

မန်ချူးတို့၏သတင်းကို သိလိုသောကြောင့် ယုနန်နယ်စားအင်ရောက် အမှုထမ်းလေသည်။

ယုနန်နယ်စားကြီးသည် မန်ချူးအလိုတော်မီဖြစ်သည်။

ဂိုဏ်းကို ပြန်လည်စုစည်းရန် ကြိုးစားသည်။

ယခု...

ဇာမဏီဂိုဏ်း ပြန်လည်ထူထောင်မည့်သတင်းကြားသောကြောင့် အင်အားနည်းသော မိမိတို့ဂိုဏ်းနှင့်ပူးပေါင်းရန် မန်ချူးတို့

တိုက်ထုတ်ရန် ဆွေးနွေးလိုသဖြင့် တာမောက်တောင်သို့

လာခြင်းဖြစ်သည်။

ယုကောင်း၏ အစီအစဉ်ကို ယုံကျင်းနှင့်ကျင်းလျှံတို့ထံ သဘောတူလက်ခံကြသည်။

ယုကောင်းက ဟန်မပျက် နယ်စားကြီးထံတွင် အမှုထမ်း နေပြီး မန်ချူးတို့၏လျှို့ဝှက်သတင်းကို စုံစမ်းလေသည်။

ကြားသိရသောသတင်းများအား ကျင်းလျှံထံပို့ရန် အစီအစဉ်လုပ်သည်။

နှစ်ယောက်သားလက်တွဲကာ မန်ချူးတို့အား တိုက်ခိုက်ကြသည်။

တဖြည်းဖြည်း နှစ်ယောက်သား သံယောဇဉ်ငြိတွယ်လာကြသည်။

လို့သော် နှုတ်မှဖွင့်မပြောကြချေ။

ကျင်းလျှံသည် ယုကောင်း ချစ်ရေးဆိုမည့်နေ့ကို စောင့်မျှော်နေလေသည်။

ယုကောင်းလည်း သဘောပေါက်သည်။

ဖွင့်ပြောချင်သည်။ သို့သော် တော်လှန်ရေးကာလဖြစ်သောကြောင့် မျှော်သိထားလေသည်။

အချစ်ရေးထက် တာဝန်ကိုဦးစားပေးဆောင်ရွက်နေလေသည်။

မန်ချူးသတင်း ထောက်လှမ်းပြီး တိုက်ပွဲဝင်ရသည်။ အင်အားမမျှသောကြောင့် သူတို့အထိနာကြလေသည်။ သစ္စာဖောက်ချားကြောင့် နယ်ချဲ့တို့သိကာ ဇာမင်္ဂီထံနှင့် ပျံလွှားပိုဏ်းတို့အား ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

ယုကောင်းနှင့် ကျင်းလျှံတို့နှစ်ယောက် ရှောင်တိမ်းရလေသည်။ နှစ်ယောက်သား လူကွဲသွားကြလေသည်။

ကျင်းလျှံတစ်ယောက်တည်းဖြစ်ကာ ယုကောင်းအား လွှမ်းမိုးနေလေသည်။

ကျင်းလျှံ ခရီးဆက်ခဲ့ရင်း ချန်အန်မြို့အနီး ရောက်လာလေသည်။ ထိုနေရာတွင် ရွာတစ်ရွာ ရှိလေသည်။

ထိုရွာကို ဖြတ်ရန်ပြင်စဉ်—
“ကယ်ကြပါဦး...ကယ်ကြပါဦး”

ရုတ်တရက် အသံတစ်သံကြားလိုက်ရလေသည်။ ကျင်းလျှံ ထိတ်လန့်သွားကာ မြင်းကို ရပ်လိုက်သည်။

အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ အော်ဟစ်ရှုန်းကန်နေသော အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် မိန်းမလေးတစ်ယောက်ကို လူလေးယောက် ဝိုင်းဝန်းဖမ်းချုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မိန်းမလေးကို ဖမ်းချုပ်နေသူများမှာ မန်ချူးတပ်သားများဖြစ်ကြသည်။

“တောက်”

ကျင်းလျှံ ဒေါသတကြီးဖြင့် တက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်လေသည်။

သူမ ခြင်းကို ထိုအသံလာရာသို့ အပြင်းနှင့်လိုက်လေသည်။ အနီးရောက်သောအခါ ခြေနှစ်ဘက်ဖြင့် မန်ချူးတပ်သား နှစ်ယောက်အား ဝင်ရောက် ကန်ကျောက်လိုက်လေသည်။

သူမ၏ခြေကန်ချက်ကြောင့် တပ်သားနှစ်ယောက် လဲကျ သွားလေသည်။

တစ်ယောက်က လက်ထဲရှိ တုတ်ဖြင့် လှမ်းရိုက်လေသည်။ ကျင်းလျှံ ရှောင်တိမ်းပြီး ခြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းကာ ခြေဖြင့် ကန်လိုက်လေသည်။

“အား”

မန်ချူးတစ်ယောက် လက်ထဲမှတုတ် လွတ်ကျကာလဲကျ သွားလေသည်။

ကျန်လူများမှာ သူမအား ဝိုင်းတိုက်ကြလေသည်။

ကျင်းလျှံ လက်ဝါးတစ်ချက် ရိုက်ထုတ်လိုက်ရာ...

“ဝုန်း”

“အင့်”

ကျန်တစ်ယောက်မှာ မယှဉ်နိုင်မှန်းသိသောကြောင့် အဖော်များကိုခေါ်ကာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

ကျင်းလျှံ သူတို့နောက် မလိုက်တော့ဘဲ မိန်းကလေးထံ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးမှာ ရုန်းကန်ထားသောကြောင့် အဝတ်အစား များ ဖရှိဖဲ့ဖြစ်နေလေသည်။ ကြောက်ရွံ့စိတ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်တော် တုန်ယင်နေလေတော့သည်။

အတန်ကြာမှ ကျင်းလျှံအားဦးညွှတ်ကာ...

“မမကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မမသာမကယ်ရင် ကျွန်မ အတော့ ဆုံးပါပြီ”

တုန်ယင်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့နဲ့ ဘယ်လိုတွေ့တာလဲ”

“မမ ညီမအိမ်ကိုလိုက်ခဲ့ပါရှင်၊ အိမ်ရောက်မှ ရှင်းပြပါမယ်” ကျင်းလျှံ မိန်းကလေး၏အိမ်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

“ညီမနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ပင်းပင်းပါ မမ”

မိန်းကလေး၏အိမ်မှာ ရွာကလေး၏မြောက်ဘက်တွင် လေသည်။ မိန်းကလေးက တံငယ်တစ်လုံးရှေ့ ရောက်သောအခါ အပြေးဝင်ရောက်သွားပြီ။

“ဖေဖေ”

ဟုအော်ခေါ်လိုက်လေသည်။

“အမယ်လေး”

အိမ်အတွင်းမှ မိန်းကလေးအော်သံကြောင့် ကျင်းလျှံ ပြေး ခဲ့သွားလေသည်။

အဘိုးအိုတစ်ယောက် မိမိကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ရန်ကြိုးစား နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဖေဖေ...မလုပ်နဲ့”

ကျင်းလျှံ သွက်လက်စွာပင် အဘိုးအိုကို လှမ်းဆွဲလိုက်လေ သည်။

“သမီးလေး”

“ဖေဖေ...သမီးပြန်လာပြီ”

ပင်းပင်း ပြောရင်း အဘိုးအိုကို ပြေးဖက်လိုက်လေသည်။ အဘိုးအို မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်နေ

သည်။

“ဖေဖေ သမီး ရန်သူလက်က လွတ်လာတာ၊ ဒီမမ ကလေးလား၊ သမီးတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ ဖေဖေ”

ထိုအခါမှ အဘိုးအိုက...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ တူမကြီး မကယ်ရင် မတွေ့စရာပါပဲ၊ တူမကြီးက ကျုပ်တို့ကျေးဇူးရှင်ပါပဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ညီမလေးတို့က ဘာကြောင့်ဖမ်းတာလဲ”

“ဒီလိုပါကွယ်၊ အဘနာမည်က ပင်းထိန်ပါ။ အဘတို့အတီးအမှုတ်နဲ့ အသက်မွေးကြတာပါ။ အရွယ်ရောက်လာတဲ့ ဒီသမီးကြောင့် ကျုပ်တို့ ဒီအလုပ်ကိုမလုပ်တော့ဘဲ ဒီရွာကို ပြောင်းလာတာပါ”

“ညော်”

ကျင်းလျှံ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေလေသည်။

“ဒီနေ့ မြို့စားအမိန့်နဲ့ သမီးလေးကိုလာခေါ်တာ၊ အတောင်ပန်တာလည်းမရဘူး။ အဲဒါ အဘကိုထိုးကြိတ်ပြီး သမီးထေကိုခေါ်သွားကြတာပါ”

ကျင်းလျှံ ထိုစကားကြားရသောအခါ စိတ်မကောင်းဖြင့်

နားလေသည်။

“ဘာတို့ကို မြို့စားက ထပ်ပြီးအန္တရာယ်ပေးမှာ သေချာ

မယ်”

“ဟုတ်တယ်ဖေဖေ”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဖေဖေတို့ ဒီရွာကပြောင်းမဖြစ်တော့

မယ်”

ကျင်းလျှံသည် အဘိုးအိုအား ရွှေဒင်္ဂါးငါးပြားပေးကာ ပြောင်းရွှေ့ရန် စီစဉ်ခိုင်းလိုက်သည်။

သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး ကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ

ပြန်လှည်းငှားကြလေသည်။

ကျင်းလျှံက ထုံကွမ်းမြို့အရောက်ပို့ကာ လမ်းခွဲ၍ထွက်လာသည်။

ချွန်အန်းမြို့သို့ရောက်သောအခါ ညနေစောင်းသွားလေသည်။

သူ တည်းခိုခန်းတစ်ခု ငှားရမ်းပြီး နားနေလိုက်လေတော့မည်။

“ကျုပ် သတင်းကြားတာကတော့ ချန်အန်းရောက်နေတယ်လို့ ပြောသကြားတယ်၊ မြို့စားမင်း ထောင်ချောက်ဆင်ထားပါ”

“ဒီချန်အန်းကို ရောက်လို့ကတော့ ကျုပ်လက်က မလွှတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဟား..ဟား..ဟား”

ထိုစဉ်...

“မီးလှိုင်းမီး”

“မီးလောင်နေတယ်”

အော်ဟစ်သံများ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ကျင်းလှုံ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ စံအိမ်အနောက်ဘက်တွင်

မီးလောင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

လူအများ မီးငြိမ်းသတ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မြို့စားကြီးနှင့် ဧည့်သည်များ ပြတင်းပေါက်မှထွက်ကြွကြလေသည်။

မြို့စားကြီးက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့်...

“ဟား..ကျုပ်ရဲ့စာကြည့်ဆောင် မီးလောင်နေပြီ ဒုက္ခပဲ”

“ဟေ့ကောင်တွေ မီးမြှန်မြှန်ငြိမ်းကြစမ်း”

မြို့စားကြီး အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ကျင်းလှုံ အသာလေးငြိမ်နေလေသည်။

မီးလောင်စဖြစ်၍ လူအင်အားများစွာ ငြိမ်းသတ်သောကြောင့် မီးငြိမ်းသွားလေသည်။

မြို့စားကြီး၏လူယုံတစ်ယောက် အခန်းထဲ ပြေးဝင်လာကာ မြို့စားကြီးအား အလောတကြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“မြို့စားမင်း မီးက သူခိုးဖို့တား မြို့စားမင်း စာကြည့်ဆောင်ကို သူခိုးဝင်မွေ့သွားတယ်”

“ဟေ”

မြို့စားမင်း အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဘာပြောတယ်၊ ငါ့စာကြည့်ဆောင်ထဲ သူခိုးဝင်မွေ့သွားသေး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် တစ်ခန်းလုံး ရှုပ်ထွေးပါတယ်”

“မင်းတို့ အထဲဝင်ကြည့်စမ်း၊ သူခိုးဘာတွေ ယူသွားလဲလို့”

“ဘုတ်ကဲ့”

လူယုံ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

မြို့စားမင်း ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ မြို့စားမင်း၏လူယုံ ပြန်ရောက်လာသည်။

“မြို့စားမင်း စာကြည့်ဆောင်ထဲက မြို့စားမင်းရဲ့ အမိန့်တံတိုး မရှိတော့ဘူး”

“ဘာ”

မြို့စားမင်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

သူ့အတွက် တံဆိပ်တုံးသည် အလွန်အရေးပါသောပစ္စည်းလေသည်။

ထိုတံဆိပ်တုံးရှိမှ သူ့ဩဇာအာဏာရှိမည် ဖြစ်သည်။

မြို့စားမင်း ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

“စာကြည့်ဆောင် တာဝန်ကျတဲ့အစောင့် ဘယ်သူလဲ၊ သူ့

ကို ဖမ်းစမ်း”

ထိုစဉ်...

“ဝိုး”

“ဒေါက်”

မြို့စားကြီး၏စကားသံ အဆုံး ပွင့်နေသောပြတင်းပေါက်
မြားတံငယ်ကလေးတစ်စင်း ဝင်လာကာ နံရံတွင် စိုက်နေလေသည့်
အခန်းထဲရှိ လူအားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြလေသည်။
မြားတံထိပ်တွင် စာရွက်တစ်ရွက် ပါလာသည်။

“ရန်သူဟေ့”

“ဖမ်းကြ”

မြို့စားမင်း အမိန့်ပေးသောအခါ အမှုထမ်းများ လက်
ဆွဲကိုင်ကာ ရန်သူကို ရှာဖွေကြလေသည်။

“ဟာ...ဟိုမှာဟေ့ လိုက်ကြ”

“မလွတ်စေနဲ့”

လူတစ်ယောက် အော်ပြေးရာနောက်သို့ လူတစ်စု လို
သွားကြပြန်သည်။

အခန်းထဲမှ ချောင်းကြည့်နေသော မြို့စားမင်း မျက်
ပျက်နေသည်။

ထို့နောက် မြို့စားမင်းက...

“စာထဲမှာ ဘာရေးထားလဲ၊ ဖတ်ပြစမ်းပါဦး”

ထိုလူသည်အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် ဖတ်ပြလိုက်သည်။

“မြို့စားကြီး...

သူများသားသမီးပျိုတွေကို မတရားဖမ်းဆီး သိမ်းပိုက်နေ

မရှက်ဘူးလား၊ အခု ပင်ပင်းကိုပါ ဖမ်းဆီးတယ်၊ ဒါကြောင့်

မြို့စားမင်းတံဆိပ်တော်ကို ယူသွားတယ်၊ မြို့စားမင်းကပြုပြင်နေ

မယ်ဆိုရင် သုံးလပြည့်ရင် ပြန်ပေးမယ်”

စာထဲမှ အကြောင်းအရာများကို ကျင်းလှုံ ကြားရသောအခါ

“သွားရလေသည်။

“သူ ဘယ်သူလဲ”

“မသိဘူး”

“သူ့လက်မှတ် မပါဘူးလား”

“မပါဘူး၊ ပလွေပုံတော့ ဆွဲထားတယ်”

“ဟင်”

ကျင်းလှုံ အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဒါဆို အစ်ကိုရောက်လာတာကိုး”

စိတ်ထဲ တွေးလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ယုကောင်းကို အမိလိုက်ရန် အောက်သို့ ဆင်း

“...”

“ဟာ...ဒီမှာဟေ့ ရန်သူ၊ ဝိုင်းထား”

“မလွတ်စေနဲ့”

ကျင်းလှုံသည် ဓားဆွဲထုတ်ကာ ဝိုက်ခိုက်ရင်း မြို့စား

၁၀၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်ကာ မြို့စားမင်းကို ချုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“အားလုံး လမ်းဖယ်နော်၊ မဖယ်ရင် သူ့ကိုသတ်မယ်၊ ။
လူတွေကို လမ်းဖယ်ခိုင်းလိုက်ပါ”

“ဟေ့ကောင်တွေ လမ်းဖယ်ကြစမ်း၊ ငါသေတော့မယ်”
အစောင့်များ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ကြသည်။

နောက်ဆုံး ကျင်းလျှံ တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာ
တော့သည်။

ပျံလွှားနှင့်စာမလီ(၁) ❖

၁၀၇

ဝံပုလွေ

ကျင်းလျှံ စင်ကျန်းပြည်နယ်သို့ ခရီးဆက်လာခဲ့သည်။
သူမ မနားတမ်းခရီးဆက်လာခဲ့ရာ နေမကောင်းဖြစ်လာ
သည်။

သူမ လမ်းတွင် တည်းခိုခန်းရှာသော်လည်း မတွေ့ပါ။
တောကြီးထဲသို့ ရောက်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။
သူမ နားစရာရှာရာ လိုထံဝူတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေ

ကောင်းကင်တွင် လမ်းထိန်ထိန်သာနေလေသည်။
သူမသည် လကိုကြည့်ကာ ယုကောင်းကို သတိရနေ၏။
“အစ်ကို ဘယ်ရောက်နေလဲ မသိဘူး၊ ငါ သတိရလိုက်တာ”
ဟုပြောကာ ဂူထဲဝင်ကာ အိပ်စက်နေ၏။

ထိုစဉ်...
“ခွပ်..ခွပ်..ခွပ်”

သူမသည် အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ မြင်းများသည် အနားသို့ပင်ရောက်လာသောအလှူများ၏စကားသံကိုပင် ကြားရလေသည်။

“ဒီကောင်ကို ရှာရတာမလွယ်ပါလားကွာ၊ ပြေးထားစေတော့ ယုကောင်းရေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်ကိုတွေ့ရင် အသေသတ်ပစ်မယ် သူတို့သည် စကားပြောရင်း ကျင်းလှုံ၏မြင်းကို တွေ့လိုလေသည်။

“မြင်းက မျိုးကောင်းပဲကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ယူသွားရအောင်”

ဟုပြောကာ မြင်းကိုရိုက်၍ ခေါ်သွားလေသည်။

ထိုအခါ ယုလှုံ အပြင်သို့ထွက်လာသည်ကိုမြင်လျှင် လူတယောက်က ပါးစပ်ဖြိုကာ...

“ဪ...ညီမလေးမြင်းကိုး၊ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ” ယုလှုံသည် ထိုလူအား ပါးရိုက်လိုက်လေသည်။

“ဖြန်း”

“အား”

ထိုလူ နောက်သို့ယိုင်သွားသည်။

ကျန်နှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“မလုပ်နဲ့၊ သူတို့က ငါ့နဲ့ သွေးသောက်တွေ တို့အပြုအမူ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ မင်းဘယ်သူလဲ”

ကျင်းလှုံက စိတ်ထိန်းကာ...

“ကျွန်မက ကျင်းလှုံပါ၊ ရန်သူတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာတာပါ”

“မင်း ဘယ်သူ့ကိုရှာနေတာလဲ”

“မဟူရာပလွေ့နဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”

ထိုအခါ ကျင်းလှုံအနားရှိ လူကြီးက...

“မင်းလည်း သူ့ကိုလိုက်ရှာနေတာကိုး၊ ငါလည်း သူ့ကိုလိုက်ရှာနေတာ၊ ငါ့နာမည်က ဝံပုလွေဖြူ၊ သူက ဝံပုလွေနက်၊ သူက ဝံပုလွေနီ”

အသီးသီးလက်ညှိုးညွှန်ကာ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဟင် ရှင်တို့လည်း သူ့ကိုလိုက်ရှာနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

ဝံပုလွေဖြူသည် သူတို့၏အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြလေသည်။

သူတို့သည် တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် သောက်စားနေစဉ် လွေသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝံပုလွေဖြူက...

“ပလွေသံက ထူးခြားတယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြဿနာမရှိပါဘူး”

ထိုသို့ပြောပြီး ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြန်ကာ အနားယူကြလေတော့သည်။

ဝံပုလွေဖြူသည် တည်ခိုခန်းပိုင်ရှင်၏သမီးကို သဘောကျ

နေသောကြောင့် ထိုအခန်းသို့သွားရန် တံခါးဖွင့်လိုက်လေသည်။

ပြတင်းတံခါး ဖွင့်လိုက်သည်နှင့်...

“ဟီး..ဟီး”

“အား”

ခဲလုံးများသည် သူ၏လက်နှင့်အူခေါင်းကို ထိမှန်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူက နာကျင်စွာအော်ဟစ်လိုက်သည်။

တည်းခိုဆောင်မှ လူအများနိုးလာပြီး မီးလင်းလာသည်။ လူတစ်ယောက်အား တွေ့လျှင် ပြေးလိုက်မိသည်။

“ဝှစ်..ဝှစ်”

ရှေ့မှပြေးနေသောသူက လှည့်၍ခဲနှင့်ပေါက်လိုက်သည်။ “အား”

ဝံပုလွေဖြူ မဟန်နိုင်တော့သဖြင့် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာသည်။

ကွဲကွာနေတဲ့လူ

နောက်တစ်နေ့ ဝံပုလွေဖြူတို့ တည်းခိုခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ထိုစဉ်..

ပလွေသံကိုကြားလိုက်ရလေသည်။

လူတစ်ယောက်သည် ပလွေမှုတ်ကာ မြင်းစီးသွားနေသည်။

ဝံပုလွေဖြူက...

“ညက ငါ့ကိုနောက်ယှက်တာ မင်းလားကွ”

အဖြူရောင်ဝတ်ထားသူက...

“သိပ်သတ္တိကောင်းလား၊ ဒါဆိုလိုက်နဲ့”

ဟုပြောကာ မြင်းကို ခုန်းစိုင်းနှင်လေသည်။

သူသည် မြို့ပြင်သို့ရောက်လျှင် ရပ်လိုက်သည်။

ဝံပုလွေဖြူသည်လည်း အနောက်မှ လိုက်လာလေသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ခင်ဗျားကရော ဘယ်သူလဲ”
“ကျုပ်က ဝံပုလွေဖြူ”
“ကျုပ်ကတော့ ယုကောင်းပါ”
“မင်း ဘာကြောင့် ငါ့အလုပ်ဝင်ရှုပ်တာလဲ”
“အမြင်မတော်လို့”
“ဘာကွ”

ဝံပုလွေဖြူ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က မတရားတာမကြိုက်ဘူး၊ သူများသားပျိုသား

တွေကို မျက်ဆီးတာကို ရွံတယ်”

“မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“ကျုပ်တို့ တရုတ်လူမျိုးအရှင်းရှင်းလေ၊ အမျိုးထိရင်

တာပေါ့”

ဝံပုလွေဖြူသည် ဝင်၍မတိုက်ရဲသေးပါ။

ထိုစဉ် မြင်းခွာသံများ ကြားလိုက်ရသည်။

သူ၏အဖွဲ့သားများ ရောက်လာကြသည်။

သူ အားတက်သွားလေသည်။

ထိုအခါ သူ့လက်ထဲရှိဓားဖြင့် ယုကောင်းအား စတင်တိုက်

ခိုက်လိုက်သည်။

ယုကောင်း အပြုံးမပျက် အေးဆေးစွာပင် ဓားချက်

ရှောင်ပြီး မြင်းရိုက်တုတ်ဖြင့် ဓားကိုခံပေးလိုက်သည်။

“ထန်”

“အား”

ဝံပုလွေဖြူ လက်ကောက်ဝတ် ထုံကျဉ်းသွားသည်။

သူ နာကျင်စွာအော်ဟစ်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားသည်။

“တိုက်ကြစမ်း”

ဝံပုလွေဖြူ သူ့ငယ်သားများအား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ငယ်သားများ လက်နက်ကိုယ်စီဆွဲကိုင်ကာ တစ်ကြမ်းတိုက်

ကြလေသည်။

ယုကောင်း ပုလွေဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“အား”

“၄၈-၄၈”

“ချစ်-ချစ်”

“အွန်”

“အင့်”

ဓားသွင်းသံ၊ အော်ဟစ်တိုက်ခိုက်သံနှင့် လက်နက်ရှင်းထိ

ညည်းညူသံ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝံပုလွေဖြူ၏လူများ အထိနာလာကြလေသည်။

ဝံပုလွေဖြူ ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

သို့သော်...

သူ ဝင်မတိုက်ရဲဘဲ အတန်ကြာသောအခါ ဝံပုလွေဖြူ၏တ

ညှိများအားလုံး လဲကျသွားကြလေသည်။

ဝံပုလွေဖြူ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ယုကောင်းအား မကျေမနပ်ကြည့်ကာ တုန်လှုပ်ချောက်

ချားသွားလေသည်။

“ခင်ဗျားငယ်သားတွေကို အားကိုးတာကိုး အခုထဲ
ဘယ်လိုလဲ”

ယုကောင်း ပြုံးရွှင်စွာ ပြောကြားလိုက်သည်။

ဝံပုလွေဖြူ ပြေးပေါက်ရှာလိုက်သည်။

မရပါချေ။ ထို့ကြောင့် ဓားရှည်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ဟန်ပြင်လို
ပြီး လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်လေသည်။

ယုကောင်း မျက်စိလျင်သောကြောင့် ရှောင်တိမ်းလို
သည်။ ယုကောင်း ဝံပုလွေဖြူအား သွေးကြောပိတ်လိုက်သည်။

ဝံပုလွေဖြူ တစ်ကိုယ်လုံးထုံကျဉ်သွားသည်။

ယုကောင်း လက်ဝါးတစ်ချက် ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ပုန်း”

ဝံပုလွေဖြူမှာ အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ”

ယုကောင်းက မေးလိုက်သော်လည်း ဝံပုလွေဖြူ မပြော

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်မသတ်ချင်လို့ ဒီလိုဆုံးမတာပဲ၊ နေရာ
တစ်ခါဆို အသေသတ်မယ် မှတ်ပါ”

ယုကောင်း ထိုသို့ပြောရင်း မြင်းပေါ်သို့ခုန်တက်ကာ အ
ထွက်သွားလေသည်။

ဝံပုလွေဖြူတို့အားလုံး သွေးကြောပိတ်ထားသောကြောင့်
လှုပ်ရှား၍မရချေ။

နေ့တစ်ဝက်ခန့်ကြာမှ ဝံပုလွေဖြူတို့အဖွဲ့ လှုပ်ရှား၍ရလာ
လေသည်။

အားလုံး မကျေမနပ်ဖြင့် ယုကောင်းအား အမျိုးမျိုးပြော
ကြလေသည်။

သူတို့ နေရာအနှံ့တွင် ယုကောင်းအား ရှာဖွေကြလေသည်။
ထိုသို့ရှာဖွေရင်း မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်လာကြလေ

သည်။
ထိုမြို့မှ ပြန်လာရင်း ကျင်းလှံနှင့်တွေ့ ဆုံခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျင်းလှံသည် ဝံပုလွေဖြူတို့သုံးယောက်အား မည်သို့အသုံး
မည်ကို စဉ်းစားနေလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်၏အကျင့်ကို မကြိုက်သောကြောင့် သတိ
မပြုဘဲ အနားယူရလေသည်။

ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်သောအခါ ဝံပုလွေဖြူက ကျင်းလှံနား
ရောက်လာလေသည်။

အထူးသတိထားနေသော ကျင်းလှံ သိလိုက်သည်နှင့် ဓား
တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အမှောင်ထဲမှ ဆီး၍တိုက်သောကြောင့် ဝံပုလွေဖြူ အထိ
မထင်လေသည်။

“အား”

နာကျင်စွာအော်ဟစ်သံနှင့်အတူ လဲကျသွားလေသည်။
ဝံပုလွေနက်မှာ ထိုအော်သံကြောင့် ဝံပုလွေနီနှင့်အတူ ပြေး

ကြည့်လေသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

ဝံပုလွေဖြူ လဲကျသေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“မင်း ငါ့အစ်ကိုကို သတ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင့်အစ်ကိုက ယုတ်မာတာကိုး”

“ဒါဆို မင်းလည်း သေရမယ်”

ပြောရင်း တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ကျင်းလျှံ တစ်ယောက်နှင့်နှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ရာ အပြင် အင်အားဆုတ်ယုတ်ကာ နေမကောင်းသောကြောင့် အသေရော့

အတန်ကြာသောအခါ သူမ လက်ပန်းကျွဲကာ ခေါင်းမူသလေသည်။ ထိုစဉ် ပလွေသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ပလွေသံနှင့်အတူ မြင်းခွာသံကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုအသံကြောင့် ကျင်းလျှံအားတက်သွားလေသည်။

ဝံပုလွေနက်တို့ တိုက်ပွဲရပ်ကာ နောက်ဆုတ်ပြီး ပလွေလာရာသို့ ကြည့်နေကြလေသည်။

သူတို့မြင်ကွင်းထဲသို့ အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသူတစ်ယောက် မြင်းစီးကာ ရောက်လာလေသည်။

ထိုလူမှာ ယုကောင်းပင်ဖြစ်သည်။

“အစ်ကို”

ကျင်းလျှံ လေသံဝဲဝဲဖြင့်ခေါ်လိုက်သည်။

ဝံပုလွေနက်သည် ယုကောင်းကို မတွေ့ဖူးချေ။

သို့သော် ပလွေကိုင်ထားသောကြောင့် သိလိုက်လေသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ဝင်ရှုပ်ရတာလဲ”

ဝံပုလွေနက် ဒေါသတကြီးမေးလိုက်ရာ ယုကောင်း တစ်ရယ်မောပြီး

“မင်းတို့ ကျွန်ုပ်ကိုလိုက်ရှာနေတာ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် လာခဲ့တာ”

ယုကောင်းက ပြောရင်း မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ယုကောင်း၏ အေးဆေးသော အမူအရာကြောင့် ဝံပုလွေတို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

ဝံပုလွေနက်က ကျင်းလျှံဘက်လှည့်ကာ...

“မင်း သူ့ကိုရှာနေတာ မဟုတ်လား၊ အခုတွေ့ပြီလေ၊ တို့မင်းလား၊ မင်းကို တို့ မထိုက်တော့ဘူး”

“ကျွန်မ သူ့ကို ဘာကြောင့်တိုက်ရမှာလဲ”

“သူက မင်းရန်သူဆို၊ မင်းပဲပြောတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို”

“သူက ကျွန်မချစ်သူရှင့်”

“ဘာ”

ဝံပုလွေနက် အံ့ဩသွားသည်။

ကျင်းလျှံ အရွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံဘဲ အနီးရှိဝံပုလွေခေးရှည်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ဝံပုလွေနှိသည် ကျင်းလျှံကို တိုက်မည်အပြုတွင် ယုကောင်းသွေးကြော ပိတ်လိုက်သည်။

“အင့်”

ဝံပုလွေနှိ တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျဉ်သွားသည်။

“ယား”

ဝံပုလွေနှက် ကျင်းလျှံအား ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်နေလေသည်။

ကျင်းလျှံ နေမကောင်းသောကြောင့် ခေါင်းများမူးဝေလောကာ လှုပ်ရှားမှု နှေးကွေးလာလေသည်။

“ထန်း”

“ချမ်း”

အတန်ကြာသောအခါ ကျင်းလျှံလက်မှစား လွတ်ကျသွားလေသည်။ ယုကောင်း ကျင်းလျှံရှိရာ ခုန်ဝင်လာလေသည်။

ယုကောင်း ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ကျင်းလျှံရှေ့မှ မားမားမတ်မတ် ရပ်လိုက်လေသည်။

ဝံပုလွေနှက်မှာ လက်နက်ပုန်းဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်၏။

သို့သော် ယုကောင်း လျှင်မြန်စွာဖြင့် လက်ဝါးရိုက်ချက်တစ်ချက် ရိုက်ခွာလိုက်သည်။

“အား”

ဝံပုလွေနှက် အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

တိုက်ပွဲ အဆုံးသတ်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ပြေး

ယုကောင်း ကျင်းလျှံတက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျင်းလျှံ ကိုယ်ယိမ်းထိုးနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်...

“ညီမ”

ခေါ်ရင်း ပြေးပွေ့ထားလိုက်သည်။

“ညီမ...ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်သည်။

ကျင်းလျှံ စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ရာ သတိလစ်သွားလေတော့

“ညီမ...ညီမ”

ယုကောင်းက ကျင်းလျှံအား စိုးရိမ်တကြီးခေါ်လိုက်လေ

ယုကောင်းသည် ကျင်းလျှံနဖူးကို စမ်းကြည့်သောအခါ

ဝံပုလွေနှက်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

“ဟင်”

“ကိုယ်တွေ ဗုဒ္ဓပေါလော သမားတော်နဲ့ပြုမယ်”

တစ်ယောက်တည်းပြောရင်း ကျင်းလှံအားပေးကာ ပေါ်တင်ပြီး ကျင်းလှံ၏မြင်းကိုယူကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

အတန်ကြာသောအခါ ခိုးလင်းခါနီးအချိန်တွင် မြို့တော်ကို လှမ်းတွေ့ရလေသည်။

တည်းခိုခန်း ဝှား၍နေလိုက်သည်။

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်အား သမားတော်ပင်ခိုင်းလိုက်သည်

ယူကောင်း စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ပျာယာခတ်နေလေသည်

သမားတော်ကြီး ရောက်လာသောအခါ ကျင်းလှံ သလာသည်။

ကျင်းလှံ ကိုယ်လေး လူးလွန်လာသည်နှင့် ယူကောင်းသာသွားပြီး...

“ညီမ..ညီမ..သတိရလာပြီလား”

အသံပြုလိုက်သည်။

ကျင်းလှံ လှုပ်ရှားလာရင်း မျက်လုံးကို အားယူ၍ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့အား စိုးရိမ်တကြီးကြည့်နေသော ယူကောင်းကို လိုက်ရသည်။ သူမ ဝမ်းသာသွားပြီး လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့်...

“အစ်ကို”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။ ယူကောင်းက ပြုံးပြီး-

“ညီမ သတိရလာပြီနော်၊ အစ်ကို ဝမ်းသာလိုက်တာ-

မှအားမငယ်နဲ့နော်၊ ညီမအနားမှာ အစ်ကိုရှိတယ်”

ကျင်းလှံ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။

ကျင်းလှံ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ညီမတို့ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ အစ်ကို”

ယူကောင်း အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ညီမ သူတို့နဲ့တိုက်ရင်း ခေါင်းမူးလာတယ်၊ တော်သေးတယ်၊ အစ်ကိုရောက်လာလို့”

သမားတော်ကြီးက ဆေးတိုက်ကျွေးကာ...

“ခရီးပန်းလို့ဖျားတာပါ၊ တစ်ပတ်လောက်နားရင် ပျောက်ပါလိမ့်မယ်”

ဆေးများပေးကာ သမားတော်ကြီး ပြန်သွားလေသည်။

“အစ်ကို”

“ဘာလဲ ညီမ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစ်ကို ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ ဟင်”

“ညီမနဲ့လမ်းခွဲပြီး အစ်ကိုလည်း တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားရင်း ချန်အန်းမြို့ကို ရောက်လာတာပဲ”

“ဒါဆို ချန်အန်းမြို့စားကြီးအိမ်ကို မီးရှို့တာ အစ်ကိုပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီညက ညီမ အဲဒီမှာရှိတယ်”

“ဟင်”

ယူကောင်း အံ့ဩသွားလေသည်။

“ညီမ ဘာသွားလုပ်တာလဲ၊ အန္တရာယ်များလိုက်တာ”

“ညီမက မိန်းကလေးအတွက် သွားဆုံးမတာပဲ”

“အစ်ကိုလည်း ဒါကြောင့်ပဲ”

ထို့နောက် ယုကောင်သည် ကျင်းလှုံအားပြုစုကာ တိုက် အစာကျွေး၍ အနီးကပ်ပြုစုပေးသည်။

တစ်ဝတ်ခန့်ကြာသောအခါ ကျင်းလှုံ နေကောင်းလာသည်။ ကျင်းလှုံမှာ ယုကောင်းနှင့် နီးနီးကပ်ကပ်နေသောကြောင့် ပျော်ရွှင်နေလေသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်ကြိုက်ကြောင်း ပြောကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော်သည်အထိ စကားပြောကာ အိပ်ရာဝင်လေသည်။

ယုကောင်း အိပ်မပျော်ပါ။ အတွေးများ တွေးနေလေသည်။ ကျင်းလှုံ မိမိအား ချစ်ခင်တွယ်တာနေပြီး အတူနေထိုင်သည်ကို သူရိပ်မိသည်။ သူလည်း ချစ်ခင်မြတ်နိုးသူဖြစ်သည်။

သူသည် အချစ်ရေးကို ဦးစားမပေးလိုပါ။ ကြာလာသည်နှင့် သူသည် ရင်ထဲ၌ စိုးရိမ်လာလေသည်။ သူ စိတ်မထိန်းနိုင်မည်ကို စိုးရိမ်လာသည်။

ကျင်းလှုံနှင့် ဝေးဝေးနေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကျင်းလှုံသည် နေကောင်းခါစဖြစ်သောကြောင့် နှစ်မြို့

စွာ အိပ်ပျော်နေလေသည်။

ယုကောင်း အိပ်မပျော်ဘဲ စဉ်းစားခန်းဝင်နေစဉ်မှာပင် ရုတ်ခြင်းခွာသံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

သူ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားပြီး ပြတင်းတံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်

မိုးလင်းခါနီးအချိန်ဖြစ်၍ အလင်းရောင်ရရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ထိုအခါ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် လူတစ်စု မန်ချူးအဝတ်အစားများထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုလူများကို ယုကောင်း မှတ်မိလေသည်။ မိမိရောက်နေကြောင်း သတင်းကြားသောကြောင့် လာဖမ်း

ဖြစ်သည်။ မည်သို့ သတင်းရသွားသည်ကို မစဉ်းစားတတ်ချေ။ လာသောအင်အား များပြားသောကြောင့် အချိန်မီ ရှောင်

အရှောင်ဖြစ်မည်။ ယုကောင်း ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ကျင်းလှုံအခန်းသို့ ဝင်

သွားလိုက်သည်။ ကျင်းလှုံလည်း ပြတင်းမှ အပြင်သို့ကြည့်နေလေသည်။

“ညီမ”
“ညီမတွေ့တယ်၊ မန်ချူးတပ်သားတွေလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်တို့ရှောင်သွားမယ်”
“တာလို့ ရှောင်ပြေးရမှာလဲ၊ ညီမလည်းလိုက်မယ်”

ကျင်းလှုံ ပြတ်သားသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် ယုကောင်း လက်မခံပါချေ။

ခေါင်းခါယမ်းကာ ပြောလိုက်လေသည်။

“မဖြစ်ဘူး ညီမ”

“ဘာကြောင့် မဖြစ်ရမှာလဲ”

“ညီမ အချိန်မရှိဘူး အစ်ကိုပြောတာ နားထောင်၊ သူတို့အထဲမှာ သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်တဲ့လူ လေးငါးယောက်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ညီမ အပြင်မထွက်နဲ့ အသာနေ”

ယုကောင်း ပြောရင်း ပြေးထွက်သွားလေသည်။

“နေဦးအစ်ကို”

ကျင်းလျှံ ဟန့်တားသော်လည်း မရတော့ချေ။

မပြေးထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ကျင်းလျှံ လိုက်မည်ပြုစဉ် အောက်မှဆူညံသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မန်ချူးတပ်သားများ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်အား မေးနေစဉ် ကျင်းလျှံ အောက်ထပ်သို့ဆင်းရန် ခက်သွားသည်။

သူမ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ တိုက်ခိုက်မိမည် စိုးသောကြောင့် အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

သူမ ရင်ထဲ ပူပင်ခဿာက ရောက်နေလေသည်။

ယုကောင်းသည် ကျင်းလျှံထံမှ ထွက်လာပြီး သူ၏ဖြင့် ကြီးစီးကာ ထွက်သွားလေသည်။

ဆတ်ဆတ်ထိမခံ

မန်ချူးတပ်သားများ တည်းခိုခန်းတစ်ခုလုံး လိုက်လံရှာလေသည်။

ထိုစဉ်..

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

တည်းခိုခန်းအနောက်တက်မှ မြင်းခွာသံများကို သူတို့ကြားလေသည်။

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူ၏စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားလေသည်။

မကြာမီ ရှာဖွေသူများ ရောက်လာပြီ။

“တည်းခိုဆောင်ထဲမှာ မရှိပါဘူးဆရာ၊ လူတစ်ယောက် ခြွင်းထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်”

ထိုအခါ..

ထွက်ပြေးသူမှာ ယုကောင်းဖြစ်ကြောင်း ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာပေါက်သွား၏။

ချက်ချင်းပင် ဒေါသတကြီးဖြင့်--

“ဟေ့ကောင်တွေ့မင်းတို့အားလုံး အဲဒီလူနောက်ကို လှည့်ကြစမ်း”

ကြစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

တဆက်တည်းပင်--

သူကိုယ်တိုင်လည်း အပြင်သို့ ပြေးထွက်လာလေသည်။

ယုကောင်းနောက်သို့ အပြင်းလိုက်လာခဲ့လေသည်။

မန်ချူးအဖွဲ့သားများ ယုကောင်းနောက် လိုက်သွား

ကို တွေ့ရသောအခါ ကျင်းလျှံ စိုးရိမ်သွားလေသည်။

“ဒုက္ခပဲ”

ရေရွတ်ကာ အောက်ဆင်းလာခဲ့သည်။

ထို့နောက် မြင်းပေါ်ခုန်တက်ကာ ယုကောင်းနောက်

အပြင်းလိုက်သွားလေသည်။

သို့သော် မန်ချူးတပ်သားများနှင့် ယုကောင်းတို့အား အ

အယောင်ပင် မတွေ့ရတော့ချေ။

ကျင်းလျှံ တွေဝေမနေအားပါ။

ချက်ချင်းပင် အနောက်ဘက် တောင်ကြားရှိရာသို့ ခရီးပြန်

နှင့်လာခဲ့လေသည်။

ယုကောင်းနှင့် နီးနီးကပ်ကပ်နေရ၍ ပျော်ရွှင်နေသော

များပျောက်ကွယ်သွားရခြင်းကြောင့် ကျင်းလျှံ ဝမ်းနည်းနေ

သည်။

သူမသည် မြစ်ဝါကမ်းတလျှောက် ခရီးဆက်လာခဲ့ရာ

အလွန်ပင် ပင်ပန်းနေပြီဖြစ်သည်။

ခရီးလမ်းမှာ ကြမ်းတမ်းလှသည်။

ဤသို့ဖြင့်--

ဆယ်ရက်ခန့် ခရီးပြင်းနှင်ပြီးသောအခါ ရွာကလေးတစ်ရွာ

သို့ရောက်လာလေသည်။

လမ်းတွင် ယုကောင်းအကြောင်း စုံစမ်းသော်လည်း သ

တင်းအစအနပင် မကြားရချေ။

မန်ချူးများကိုသာတွေ့ကြောင်း ပြောပြကြလေသည်။

ကျင်းလျှံ ဇွဲမလျှော့ပါ။

အနောက်ဘက်သို့ ခရီးဆက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ ရှာဖွေရင်း ရက်မှလသို့ပင် ကူးပြောင်းလာလေသည်။

နောက်ဆုံး အနောက်ဘက်တောင်ကြားသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့

သတော့သည်။

ကျင်းလျှံသည် ယုကောင်း၏သတင်းအား စုံစမ်းရှာဖွေရင်း

အနောက်ဘက်တောင်ကြားသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

တောင်ကြားဝသို့ ရောက်သောအခါ လူသံများကြားလိုက်ရ

သည်။

ထိုနေရာတွင် ရွာငယ်လေးတစ်ရွာရှိကြောင်း သိလိုက်ရ

သည်။

ကျင်းလျှံက ရွာထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ရွာထဲ အနည်းငယ် ဝင်ခဲ့ပြီး နောက်တွင် ထမင်းဆိုင်ထဲ
တစ်ဆိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျင်းလျှံ ဖြတ်ကျော်သွားရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ မြင်းကိုရပ်တ
လိုက်သည်။

ယုကောင်းအား မတွေ့တွေ့အောင် ရှာဖွေနိုင်ရန်အတွက်
အဟာရဖြည့်ရန် လိုအပ်သည် မဟုတ်ပါလား။

သူမက မြင်းကိုရပ်တန့်လိုက်ပြီးနောက် ဓနုဆင်းလိုက်ခ
ထို့နောက် မြင်းကို ချည်တိုင်တွင် ချည်နှောင်ကာ ဆိုင်

ဝင်လိုက်သည်။
ထိုအခါ ထမင်းဆိုင်ထဲတွင် မန်ချူးများကိုတွေ့လို

သည်။
စုစုပေါင်း သုံးယောက်ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်မှာ အသက်ငါးဆယ်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး အလွန်
သူဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်မှာ သန်မာထွားကျိုင်းသော လူ့ဘီလူးကြီး
တူသည်။

ကျန်တစ်ယောက်ကား အရပ်အနည်းငယ်ပုသူ ဖြစ်
သည်။

ကျင်းလျှံသည် မသိသာရပ်၍ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိသ
ထိုမန်ချူးသုံးယောက်သည် ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုအား

ဟစ်မေးမြန်းနေသည်။

“ဒီမှာ အဘိုးကြီး ကျုပ်တို့သိချင်တာ ဖြေပေးရလိမ့်မယ်”

“ပြောပါကွယ်၊ ဘာအလိုရှိသလဲ”
အဘိုးအို တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ပြောလေသည်။

သန်မာထွားကျိုင်းသော လူ့သန်ကြီးက...
“ကျုပ်မေးတာ မှန်မှန်ဖြေမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီလိုမှမဟုတ်

ရင်တော့ နာဖို့သာပြင်ထား”
သွားကြားထဲမှလေသံဖြင့် ခြိမ်းခြောက်စကား ဆိုလိုက်လေ

သည်။
ထိုစဉ်...

အတွင်းခန်းထဲမှ မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး လှမ်းထွက်လာလေ
သည်။

သူမသည် အဘိုးအိုရှေ့တွင်ရပ်ကာ လူ့သန်ကြီးအား မကျေ
မနပ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

လူ့သန်ကြီးက မိန်းကလေးအားမြင်လျှင် မျက်မှောင်ကုပ်
သွားသည်။

ထို့နောက်...
သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟာ...ဟာ...ဟား”
“အတော်လှတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

ပြောရင်း မိန်းကလေး၏လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်လေသည်။
ထိုမိန်းကလေးသည် အဘိုးအို၏မြေး ဖြစ်လေသည်။

“ရှင်တို့ ရမ်းကားလှချည်လား၊ ဘာကြောင့် သက်ကြီးဝါကြီး

ကို ကြိမ်းမောင်းနေရတာလဲ”

မိန်းကလေးမှာ ကြောက်ရွံ့ဟန်မရှိချေ။

အေးစက်တင်းမာသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

လူသန်ကြီးက...

“မင်း ဧတော်တော်စွာပါလား”

မိန်းကလေး မဲ့လိုက်၏။

“စွာတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

လူသန်ကြီးက...

“ငါတို့မေးစရာရှိတယ်”

မိန်းကလေးက...

“မေးစရာရှိတာ မေးပါလား။ ဘာကြောင့် ကျွန်မလက်ထဲ

ဆွဲရတာလဲ”

လူသန်ကြီး ရယ်မောကာ...

“ဆွဲတော့ ဘာဖြစ်လဲကွာ”

မိန်းကလေး၏လက်က လျှပ်တပြက် လှုပ်ရှားသွားလေ

သည်။

“ဖြန်း”

မြည်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူသန်ကြီး၏ပါးတစ်ဘက် ပူခနဲဖြစ်သွားသည်။

နီရဲသော လက်ငါးချောင်းရာလည်း အထင်းသားပေါ်လာ

လေသည်။

အဘိုးအို အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည်။

ကပျာကယာ ရှေ့တိုးကာ...

“သမီး”

“ဘိုးဘိုး...သမီးအတွက် မစိုးရိမ်နဲ့ သူတို့ကိုသမီးမကြောက်

ဘူး”

မိန်းကလေးက ကြောက်ရွံ့ဟန်မပြုဘဲ ပြောလိုက်သည်။

အဘိုးအိုမှာ မြေးဖြစ်သူ ဒုက္ခရောက်တော့မည်ကို သိလိုက်

သည်။

ထို့ကြောင့်...

မန်ချူးသုံးယောက်အား ကပျာကယာ တောင်းပန်လိုက်

လေသည်။

“ဆရာလေးတို့ကို တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျုပ်မြေးကိုခွင့်

ချွတ်ပေးကြပါ”

“တိတ်စမ်း၊ အဘိုးကြီး”

လူဝကြီးက အဘိုးအိုအား အော်ဟစ်လိုက်သည်။

တဖန် မိန်းကလေးအား မျက်လုံးပြူးကြည့်ကာ...

“မင်းက သတ္တိသိပ်ကောင်းနေတယ်ပေါ့။ ငါတို့ကို ဘာများ

ဆင်နေလို့လဲ၊ နောက်တစ်နေ့ နေထွက်တာမမြင်ရဘဲ ဖြစ်သွားမယ်”

တိုအခါ အဘိုးအိုက အထိတ်တလန့်ဖြင့်...

“ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဆရာလေးတို့ရယ်၊ ဆရာလေးတို့ မေးစရာရှိ

ဘာမေးပါ။ ကျုပ် သိသမျှဖြေပျံ့မယ်ကွယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ လူဝကြီးတို့လူစုမှာ အဓိကလာရင်းကိစ္စကို သတိ

ရသွားကြသည်။

လူဝကြီးက ဒေါသကို ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီ။

“ဒီလမ်းက မြင်းဖြူစီးသွားတဲ့ ခရီးသွားတစ်ယောက်တွေ့လိုက်လား။ သူ့ခါးမှာ ပလွေတစ်ချောင်းထိုးထားတယ်”

အဘိုးအိုက တစ်ချက်စဉ်းစားရင်း။

“ဪ... မှတ်မိပြီ၊ အဲဒီသူငယ် မနေ့ကပဲ ဒီလမ်းကဖြူသွားတယ်၊ ကျုပ်ဆိုင်ဝင်ပြီး ထမင်းတောင်စားသွားတယ်”

လူဝကြီးတို့သုံးယောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

“တောက်”

လူဝကြီး မကျေမချမ်းဖြင့် တက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ သူက ဆရာလေးတို့အလိုရှိတဲ့ မုန်းမသိလို့ပါ”

အဘိုးအိုက တုန်ယင်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။ လူဝကြီးမှာ မည်သို့ခေါက်လိုက်ရမုန်းမသိဖြစ်၍ အကြံအစဉ်

နေလေသည်။

ထိုစဉ် မိန်းကလေးက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့်။

“ကဲ ရှင်တို့မေးတာဖြေပြီးပြီး ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားကြတော့”

ဟု နှင်ထုတ်လိုက်သည်။

သူမ၏စကားကြားလျှင် အကြံကုန်နေသော လူဝကြီး

ဆီသထွက်သွားလေသည်။

“တောက်... မင်းတော့ နာချင်ပြီထင်တယ်”

“ဝုန်း”

ပြောရင်း စားပွဲတစ်ခုအား ရိုက်ခွိုးပစ်လိုက်သည်။

“ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

မိန်းကလေး ရန်တွေ့လိုက်သည်။

လူဝကြီးက။

“မင်းကိုလည်း ဆုံးမရမယ်”

ပြောရင်း မိန်းကလေးအား လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ဆိုင်ရှင်အဘိုးအို မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“သမီးလေး”

ဟုလည်း အော်လိုက်မိသည်။

သို့သော် မိန်းကလေးကား ကြောက်ရွံ့ခြင်း အလျဉ်းမရှိချေ။ သူမထံ ဝင်လာသောလက်ကို သူမ၏လက်ဝါးဖြင့် ဆီးခံလိုက်

လေသည်။

“ဖြန်း”

လက်ဝါးနှစ်ခု ရိုက်မိသွားလေသည်။

လူဝကြီး၏လက်မှာ ထုံကျဉ်သွားပြီး နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက မိုးကြိုးလက်ဝါးဖြင့် ခုခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သည်။

“တောက်”

လူဝကြီး ခံပြင်းသွားသည်။

မိန်းကလေးအား စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း..

“လက်စသပ်တော့ မင်းက သိုင်းပညာလေး မတောင့်

ခေါက် တတ်ထားတာကိုး မင်းဘယ်လောက်များ တိုက်ခိုက်နိုင်

ဆိုတာ စမ်းကြည့်ရသေးတာပေါ့”

မကျေမချမ်း ဆိုလိုက်သည်။

ထို့နောက် သိုင်းကွက်ခင်းကာ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လို

သည်။

သူက ရန်သူသဖွယ် သတ်မှတ်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း

၍ တိုက်ခိုက်မှုတ ပြင်းထန်လှပေတော့သည်။

သို့သော် မိန်းကလေးက အရေးမစိုက်ပါချေ။

လူဝကြီး၏တိုက်ခိုက်မှုများအား ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး

လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူမ၏လက်ဝါးတစ်ဘက်သည် လူဝကြီး၏ရင်ဝသို့ တို

သွားသည်။

“ဟင်”

လူဝကြီး မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရလေသည်။

မိန်းကလေးမှာ ခေသူမဟုတ်ကြောင်း လူဝကြီး ကောင်း

သဘောပေါက်သွားသည်။

ချက်ချင်းပင် အဖော်များဘက်လှည့်ကာ..

“သူ့ကို ဝိုင်းတိုက်ကြစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ..

အဖော်နှစ်ယောက်မှာ လက်နက်ကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြ

ခဲ့ ခုန်ဝင်လာကြသည်။

မိန်းကလေးတို့လည်း နှစ်ဘက်ညှပ်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ

မိန်းကလေး ထိတ်လန့်ဟန်မရှိပါ။

သို့သော် အဘိုးအိုက ကြောက်ရွံ့ဟန်ဖြင့်...

“သမီး...နောက်ဆုတ်လိုက်”

စိုးရိမ်တကြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးက နောက်ဆုတ်မသွားပါချေ။

သူမအား ဝိုင်းတိုက်ခိုက်သူများကို တုန်ပြန်ရင်ဆိုင်လိုက်

သည်။

သို့သော်...

အများနှင့်တစ်ယောက်မို့ တစ်ထောအတွင်းမှာပင် ခံစစ်ဖြစ်

သည်။

ထိုစဉ် တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ လူရိပ်တစ်ခု ဝင်ရောက်လာ၏။

ထိုလူရိပ်မှာ ဓားရှည်ကိုင်ဆောင်ထားသော ကျင်းလျှံဖြစ်

ကျင်းလျှံသည် အများနှင့်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အပြင် မန်

အေး ကြည့်မရသောကြောင့် ဝင်ပါလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

မန်ချူးများကြောင့် သူမချစ်သူနှင့် ကွဲသွားသည်ကို အခဲ

မကျေပါ။ ယခု မတရားသောကိစ္စမို့ သည်းမခံနိုင်တော့ချေ။
မန်ချူးသုံးယောက်၏နောက်လိုက်များ လူနှစ်ဆယ်ကျော်
ပါလာခဲ့သည်။

သူတို့သည် ယူကောင်းနောက်လိုက်ရင်း ဤရွာကလေး
ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျင်းလျှံ ဝင်လာသည်နှင့် လူကြီးအား ဓာကျည်ဖြင့် တိုက်
ခိုက်လိုက်သည်။

“ဟင်”

လူကြီး ထိတ်လန့်တကြား ခုန်ရှောင်လိုက်ရ၏။

ဝင်ရောက်နှောက်ယှက်လာသော ကျင်းလျှံကိုလည်း
မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

“မဆီမဆိုင် ကြားဝင်ရှုပ်တာ သေချင်လို့ပဲဖြစ်ရမယ်။
ကောင်တွေ ဝိုင်းတိုက်ကြစမ်း”

သူ၏လူများအား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

မန်ချူးအဖွဲ့သားနှစ်ဦးက ချက်ချင်းပင် ကျင်းလျှံအား
ရိုတိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

“ဟား”

“ရွှင်-ရွှင်”

ညာသံပေးသံများ၊ သံသံချင်းထိတွေ့သံများ တရစပ်ထွက်
ပေါ်လာသည်။

ထံမင်းဆိုင်အတွင်း ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲတစ်ခု
ပေါက်လာရသည်။

စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်များ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ရစရာ
မရှိအောင် ကျိုးပဲ့ပျက်စီးကုန်သည်။

မန်ချူးအဖွဲ့သားများ၏ လက်နက်မှာ စုံလင်လှပေသည်။
တစ်ယောက်ကမူ အလွန်ကြီးမားသော ဓားမောက်ကြီး

ဆိုင်ဆောင်ကာ တိုက်ခိုက်နေ၏။

မန်ချူးအဖွဲ့သားများ လူအင်အားသုံး၍ ဖိတိုက်သော်
လည်း ကျင်းလျှံအား အသာမရပါချေ။

နောက်ဆုတ်သွားသော မိန်းကလေးမှာလည်း ချက်ချင်းပင်
ညှစ်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် အဘိုးအိုက...

“သမီး အသာနေဦး၊ ဒီမိန်းကလေးရဲ့သိုင်းပညာဟာ အ
သော်အဆင့်မြင့်တယ်၊ မန်ချူးတွေကို ကောင်းကောင်းရင်ဆိုင်
နိုင်မှာပါ”

ဟု တားဆီးလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးမှာ မချင့်မရဲ
ဖြစ်ကာ ကိုယ်ရှိန်သပ်လိုက်ရသည်။

“ဘိုးဘိုး...သမီး”

သူမက စောဒကတက်ရန် ဟန်ပြင်သော်လည်း အဘိုးအိုက
ပြောပြတ်ပြောလိုက်၏။

“အသာနေစမ်း သမီး”

အဘိုးအိုက စကားပြတ်ပြီးနောက် တိုက်ပွဲကိုသာ မျက်
မှောင်မခတ် ကြည့်နေလေတော့သည်။

ကျောခိုင်းထားသည့်သဖွယ် ဖြစ်သွားသော ဓားမောက်
နိုင်ဆောင်ထားသူ ထိတ်လန့်သွားသည်။

ကဗျာကယာ နောက်လှည့်၍ဓားဖြင့် ခုခံပေးရန် ဟန်ပြင်
နိုင်လေသည်။

သို့သော် နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။
သူ မလှည့်ရသေးသည့် အချိန်အတွင်းမှာပင် ကျင်းလျှံ၏

သူ၏နောက်ကျောအား စိုက်ဝင်သွားလေသည်။
“အား”

ဓားမောက်ကိုင်ထားသူ၏ နာကျင်စူးရှသောအော်ဟစ်သံ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက် ကြမ်းပေါ် ဟပ်ထိုးလဲကျသွားလေတော့သည်။
“ဟင်”

“ဟာ”
အဖော်ဖြစ်သူ ခံလိုက်ရသည်ကိုတွေ့သောအခါ လူဝကြီးနှင့်

အနီးကြီးတို့ ထိတ်လန့်သွားကြသည်။
နောက်သို့လည်း မသိမသာ ဆုတ်လိုက်ကြသည်။

ဤသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သော ကျင်းလျှံက နာခေါင်း
ဆုတ်ရုံရင်...

“ဘာလဲ ကြောက်လို့ နောက်ဆုတ်သွားတာလား။ ထွက်
ခွာရင် ကျွန်မကို ခူးထောက်ပြီး ဦးသုံးကြိမ်ချရမယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။
သူမ၏စကားကြောင့် လူဝကြီးနှင့်လူသန်ကြီးတို့၏မျက်နှာ

အပြန်အလှန်

မန်ချူးသုံးယောက်သည် ကျင်းလျှံ၏သိုင်းပညာ အ
အချင်းကို သိသွားသောအခါ မပေါ့ဆဝံ့တော့ချေ။

သတိကြီးစွာထား၍ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။
“ယား”

တစ်ယောက်က ညာသံပေးကာ ဓားမောက်ကြီး
အလစ်မှတ်ချလာသည်။

ကျင်းလျှံ နှာခေါင်းရုံ့လိုက်သည်။
“ဒီလို အလစ်တိုက်လို့ရမလား”

သူမက ခြေတစ်ချက်ဆောင့်လိုက်သည်။
ကိုယ်ခန္ဓာ လေထဲတစ်ပတ်ကျွမ်းပစ်၍ ရှောင်တိမ်းထိ

သည်။
တဆက်တည်းပင် လေထဲကျွမ်းပစ်ရင်းမှ ဓားရှည်ဖြင့်

မောက်ကိုင်ဆောင်ထားသူအား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ရဲခနဲဖြစ်သွားကြသည်။

လူသန်ကြီးက...

“သေပေတော့”

ဒေါသတကြီးကြိမ်းမောင်းကာ တဟုန်ထိုးဝင်ရောက်တို
ခိုက်လာသည်။

ကျင်းလျှံက ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သိုင်းကွက်ငါးကွက် မပြည့်မီမှာပင်...

“ဝုန်း”

“အား”

လူသန်ကြီးမှာ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ရင်း ဆိုင်ထောင့်
လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

“ဟာ”

လူဝကြီး လွတ်ခနဲအော်လိုက်သည်။

ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူရော်သွား

သူက ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ရန် မစဉ်းစားတော့ပါ။

ချက်ချင်းပြေးထွက်ကာ မြင်းပေါ်ခုန်တက်ပြီး ကတို

ရိုက် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

“မှတ်ပြီလား”

ကျင်းလျှံက ရယ်မောရွှေ့ထုတ်လိုက်သည်။

ညို့သော် ကြာကြာမရယ်နိုင်ပါ။

“ဝုန်း”

ကြမ်းပေါ် လဲကျသွားလေသည်

“ဟင်”

အဘိုးအိုတို့ မြေးအဘိုး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကြလေ
သည်။

ကျင်းလျှံ ဒဏ်ရာရသွားသည်လော။

“မိန်းကလေး”

အဘိုးအို အထိတ်တလန့် အော်လိုက်မိသည်။

“မမ”

မိန်းကလေးက အော်ခေါ်ရင်း ကျင်းလျှံအားပွေ့ထူလိုက်

အဘိုးအိုကိုကြည့်ကာ...

“ဘိုးဘိုး...လာကြည့်ပေးပါဦး၊ မမ ဘာဖြစ်သွားလဲ မသိ

အဘိုးအို ကပျာကယာပင် စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

“သမီး ခဏလောက်ပွေ့ထားဦး၊ သူ ခရီးပြင်းနှင့်လာတာ

တယ်၊ ဖျားလည်းဖျားတယ်၊ အားလည်းနည်းနေတယ်”

ဟုပြောလေသည်။

အဘိုးအို၏ကျွမ်းကျင်သော လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဆေးပညာ

အောင်မြင်သူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား၏။

မိန်းကလေးက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့်...

“ဘိုးဘိုး ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်၊ သူတစ်ခုခုဖြစ်မှာလား”

အဘိုးအိုက...

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးသမီး၊ ပင်ပန်းသွားတာပါ။ ဆိုင်ပိတ်လို့
တော့ ဘိုးဘိုးတို့ သူ့ကိုခေါ်သွားမယ်၊ သမီးပွေ့ချီလာခွဲ”

အဘိုးအိုပြောရင်း ဆိုင်ပိတ်ကာ မန်ချူးအလောင်းများအ
မြေဖြူပိတ်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးက ကျင်းလျှံအား ပွေ့ချီကာ ထိုနေရာမှထွ
လာခဲ့လေတော့သည်။

မိန်းကလေးသည် ကျင်းလျှံအား ပွေ့ချီခေါ်ဆောင်လာ၏။
အဘိုးအိုက ကျင်းလျှံ၏မြင်းကိုဆွဲလာ၏။

အဘိုးအိုတို့နေထိုင်ရာ အရပ်သည် တောင်ကမ်းပါးယံရှိ ဝ
ထွင်ဖြစ်သည်။

ဂူကြီးမှာ အလွန်ကျယ်ဝန်းလှမြို့သည်။

မိန်းကလေးက ကျင်းလျှံအား ဝထံသို့ခေါ်ဆောင်ကာ ဓုတင်
တင်လိုက်လေသည်။

ကျင်းလျှံ၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် မီးခဲတမျှ ပူခြစ်နေလေသည်။

မိန်းမပျိုလေးက စိုးရိမ်သွားပြီး...

“ဘိုးဘိုး၊ မမကိုယ်တွေ ပူနေတယ်”

“စိတ်မပူနဲ့ သမီး၊ ဘိုးဘိုး ဆေးတိုက်မယ်၊ သမီးရေနွေး
လိုက်”

မိန်းကလေးက ချက်ချင်းပင် ရေနွေးကိုချက်လိုက်သည်။
ထို့နောက် ကျင်းလျှံအား ဆေးတိုက်လိုက်လေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ကျင်းလျှံ ချွေးထွက်လာလေသည်။

“သမီး သူ့ကို ချွေးသုတ်ပေးလိုက်ပါ”

အဘိုးအိုကပြောပြီး အပြင်ထွက်သွားသည်။

ကျင်းလျှံ၏တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများရွဲနှစ်နေ၏။

မိန်းကလေးက ချွေးသုတ်ပေးရင်း စိတ်ထဲတွေးနေမိသည်။

“ဒီမမက ငါတို့ကို ကူညီခဲ့တာပဲ၊ သူ့ကိုကောင်းကောင်းပြု

မမ မြန်မြန်နေကောင်းပါစေ”

အဘိုးအိုသည် ကျင်းလျှံအား တွေ့ရသောအခါ သူ့အတွေး

ထဲ တစ်စုံတစ်ခု ဝင်လာကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။
သမီးဖြစ်သူကိုလည်း သတိရသွားသည်။

သူ့အတွေးများလည်း အဝေးသို့ရောက်သွားလေသည်။
အဘိုးအိုသည် တစ်ချိန်က နာမည်ကျော်ကြားသော အ
ရောင်သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

အမှန်တရားမြတ်နိုးသူ၊ မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူ
သောအလုပ်ကို လုပ်ဆောင်သည်။

လက်နက်မဲ့သိုင်းပညာလည်း ထူးချွန်သူဖြစ်သည်။

ဒုစရိုက်သမားများအား လက်နက်မဲ့ဖြင့် အနိုင်ယူကာ
မခံသူဖြစ်သည်။

နာမည်ကျော်ဒုစရိုက်သမားများအား အနိုင်ယူခဲ့
ကြောင့် သူ၏အမည်သည် သိုင်းလောက၌ ပို၍ထင်ရှားခဲ့သည်။
ထိုအခါ။

သူ့အား သိုင်းလောကသားများက ရိုသေလေးစားချက်
ကြသည်။

အဘိုးအို၏အမည်မှာ ချူးစုဖြစ်သည်။

ချူးစုထံတွင် သမီးလေးတစ်ယောက်သာရှိလေသည်။
သမီးလေးအား ငယ်စဉ်ကပင် သိုင်းပညာရပ်များ

ကြားပေးထားသည်။

အရွယ်ရောက်သော် ဖခင်နည်းတူ သိုင်းလောကထဲဝင်
သိုင်းသမားတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။

သမီးဖြစ်သူ၏အိမ်ထောင်ဘက်မှာလည်း တစ်ကိုယ်

သိုင်းသမားချူးကျွန်ဆိုသူဖြစ်သည်။

ချူးကျွန်သည် အဖြူရောင်သိုင်းသမားတစ်ဦးသာလျှင် ဖြစ်
သည်။

ထိုအခါ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် မကောင်းသူပယ်၊ ကောင်း
သူပယ်လုပ်ရပ်များကို လက်တွဲကာ လုပ်ဆောင်ကြလေသည်။

အဘိုးအိုချူးစုသည် သမီးလေးတစ်ယောက်သာ ရှိသော
ဪနှင့် သားမက်ကို သားအရင်းပမာ ချစ်ခင်လေသည်။

သူတို့အား အတူနေစေသည်။

ချူးစုမှာမူ သိုင်းလောကထဲ လှည့်လည်လှုပ်ရှားနေလေ
သည်။

အိမ်ကိုလွမ်းလျှင် ပြန်လာပြီး မကြာပါ။ ခရီးထွက်တတ်ပြန်
သည်။

အချိန်ရာသီ တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးသွားသလို အဘိုးအိုချူး
စုဒုစရိုက်သမားများအား အတော်ပင် နှိမ်နင်းနိုင်ခဲ့သည်။

သမီးဖြစ်သူ မြေးမလေးတစ်ဦး ဖွားမြင်ကာ နှစ်နှစ်အရွယ်
အရွယ်နေလေသည်။

အဘိုးအိုတို့ မိသားစု ချစ်ခင်စွာ၊ အေးချမ်းပျော်ရွှင်စွာ ရှိနေ
သည်။

အတိတ်ဆိုး

ဆောင်ရာသီဝင်စတွင် ရိုးရာပူဇော်ပွဲကျင်းပမည့်အချိန်
သည်။

ရိုးရာပူဇော်ပွဲကျင်းပရန် ရက်အနည်းငယ်အလိုတွင်
ချမ်းသာယာသောမိသားစုထံ ကြမ္မာဆိုးဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

အဘိုးအိုချမ်းစု အပြင်သွားနေသည့်အချိန် ဖြစ်လေသည်။
အိမ်ဖော်များ နံနက်လင်းသည်နှင့်ကျရာတာဝန်
ဆောင်နေကြသည်။

နေ့ဖြင့်သော်လည်း တစ်ကိုယ်တော်သိုင်းသမားတို့
မောင်နှံ အိပ်ခန်းတံခါးမဖွင့်ဝေ။

ထွက်မလာကြသေးချေ။
အဖြူ မိုးမလင်ဆင်ထကာ သိုင်းလှေကျင့်နေကျဖြစ်သည်။

နေ့ဖြင့်သော်လည်း ထွက်မလာသေးသဖြင့် အိမ်ဖော်
စိတ်ပူလာကြသည်။

ထို့ကြောင့် အခန်းအပြင်မှ အသံပေးကာ နှိုးကြလေသည်။
အထဲမှ ပြန်ထူးသံမကြားရသောအခါ သူတို့ ဝိုင်းစိတ်ပူသွား

ကြလေသည်။

တံခါးတွန်းကြည့်သောအခါ ဖွင့်ထားသည်ကိုတွေ့ရသော
အပြင် တံခါးဖွင့်ကာ အထဲဝင်ကြည့်ကြလေသည်။

ထိုအခါ...

“ဟင်”

“ဟော”

“အမယ်လေး”

အိမ်ဖော်များသည် မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် အံ့ဩတုန်
သွားကြလေသည်။

အကြောင်းမှာ...

ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်စလုံး စုတင်ပေါ်တွင် သေဆုံးနေ
အပြင် တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သတို့၏ရင်ဝတွင် ဓားတစ်လက်စီ စိုက်ဝင်နေပြီး သွေးများ
အကောင်းအောင် ထွက်နေလေသည်။

ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်စလုံး သေဆုံးနေသည်မှာချောက်
ချောက်ကောင်းနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အဘိုးအိုချမ်းစု ခရီးသွားရာမှ ပြန်ရောက်လာ
သည်။

ပြန်ရောက်သည်နှင့် သမီးနှင့်သားမက်ဖြစ်သူ၏အဖြစ်ဆိုး
တွေ့ရလေသည်။

အဘိုးအိုချမ်းစု ယူကြီးမရဖြစ်ကာ စိတ်ထိခိုက်သွားလေ
စိတ်ဓာတ်ကြီး ခိုင်သော ယောက်ျားကြီးဖြစ်သော်လည်း

၁၄၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သမီးနှင့်သားမက် ရက်စက်စွာ အသတ်ခံရသည်ကိုမြင်ပြီး မျက်
ကျလာသည်။

မိမိသည် ဒုစရိုက်သမားများကို ဤသို့ရက်စက်စွာ မသ
သင်ခဲ့ပါ။

အကြိမ်ကြိမ် ဆုံးမ၍မရမှသာ တစ်ချက်တည်းဖြင့် သေ
သည်။ ရက်စက်ညှင်းပန်ခြင်း မပြုပါ။

အဘိုးအိုမျိုးစုသည် လူသတ်သမား၏သံလွန်စရာ
လည်း မတွေ့ရချေ။

လူသတ်သမားများအား မည်သူမျှ မတွေ့မြင်ပါ။

မည်သည့်အသံမျှ မကြားရပါဟု အိမ်ဖော်များပြောကြ
သည်။

“ငါ့မြေးလေးရော”

“ရှိပါတယ် သခင်ကြီး၊ အထိန်းတော်ကြီးနဲ့ အိပ်နေပါတယ်
တွယ်တာစရာမြေးမလေးချင်းချင်း အသက်မသေဘဲ

ရစ်ခဲ့သောကြောင့် ချူးစု စိတ်ကိုထိန်းထားလိုက်သည်။

ထိုမြေးကလေးအား စောင့်ရှောက်ရမည်ဖြစ်သည်။

မြေးဖြစ်သူသည် အထိန်းတော်နှင့် အိပ်သောကြောင့်

ဘေးမှလွတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သမီးနှင့်သားမက်အား လုပ်ကြံသွားသူသည် သိုင်း
ထက်မြက်သူဖြစ်သည်။ ကိုယ်ဖော့ပညာကောင်းသူ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသောနည်းဖြစ်သည့်

ဆေးငွေပေးကာ ဓားဖြင့်ရင်ဝတွင် ထိုးစိုက်ထားသည်။

ပျံလွှားနှင့်ဇာမင်္ဂီ(ပ) ❖ ၁၄၉

သားမက်ဖြစ်သူအား တစ်ကိုယ်လုံး အရိုးများကြေအောင်
လုပ်ထားသည်။

အဘိုးအို စစ်ဆေးရင်း ဒေါသထွက်ကာ...

“တောက်”

တောက်တစ်ချက် ပြင်းထန်စွာခေါက်လိုက်သည်။

အံတင်းတင်းကြိတ်ပြီး

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ထိုသို့ရေရွတ်ရင်း လူသတ်သမားကို ရှာဖွေလက်စားချေရန်
ဖြတ်လိုက်သည်။

“သမီးနဲ့သား မင်းတို့ကို ဖေဖေမစောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့ဘူး။

မင်းတို့ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပါ။ ဖေဖေ မြေးကလေးကို
စောင့်ရှောက်ပြီး သားနဲ့သမီးကို သတ်သွားတဲ့ရန်သူကို လက်

နဲ့ပြန်ပါ့မယ်”

အဘိုးအို ပြောရင်း မျက်ရည်များကျလာသည်။

ဇာမဏီ

ဈေးစုသည် သမီးနှင့်သားမက်အားသတ်သွားသူကို
ဖွေရင်း သုံးနှစ်တာအချိန် ကုန်သွားသည်။

မြေးမလေးမှာ ငါးနှစ်အရွယ် ရောက်လာသည်။

လူသတ်သမားသတင်းကို မရခဲ့ပါ။

ရန်သူများ မြေးမလေးကို အန္တရာယ်ပေးမည်စိုးသဖြင့်
သူ့အရောက်အပေါက်နည်းသော နယ်စပ်ဒေသတွင် လာရောက်
ထိုင်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

မြေးမလေးအား ပြုစုထိုးထောင်ရင်း သိုင်းပညာ သင်ကြား
ပေးသည်။

မိဘများ၏အဖြစ်ဆိုးကိုပြောပြကာ လက်စားချေလိုစိတ်
ကြီးမားလာစေသည်။

အရွယ်မရောက်သေးသော မြေးမကလေးအားပစ်ကာ
သတ်သမားရှာဖွေရန် မဖြစ်သောကြောင့် အတူနေကာ စုံစမ်း
သည်။

အသက်အရွယ်လည်း တြီးရင့်လာသောကြောင့် ထင်
လောက် သတင်းမစုံစမ်းနိုင်ပါ။

ထိုစဉ်-

“ဘိုးဘိုးရှေးဘိုးဆိုး”

ဂူထဲမှ မြေးမလေးချင်းချင်း၏ခေါ်သံကြောင့် အတွေးနယ်
= နစ်မြောနေသော အဘိုးအိုဈေးစု အသံပြုလိုက်၏။

“လာပါပြီကွယ်”

အဘိုးအိုကပြောရင်း ဂူထဲဝင်လာခဲ့သည်။

ကျင်းလျှံမှာ အိပ်ပျော်နေဆဲပင်။

ခုတင်ဘေးတွင် သူမ၏ခား၊ ငွေစများနှင့် အိတ်တစ်လုံးရှိ
= န၏။

“သမီးလေး”

“ရှင်”

“သူ့ရဲ့အိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်စမ်း”

“ဟင်...ဘိုးဘိုးကလဲ”

“သိချင်လို့ နောက်ပြီး ဒီမိန်းကလေးဟာ သာမန်လူတွေ
= ဘတ်ဟန်မတူဘူး”

ကျင်းလျှံ၏ အဝတ်အိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်ရာ အဝတ်အစားနှင့်
= အိတ်ပြားတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

“ဘိုးဘိုး...ဒီမှာကြည့်ပါဦး”

ချင်းချင်းက တံဆိပ်ပြားကို လှမ်းပြသဖြင့် အဘိုးအို သေချာ
= နာယူကြည့်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုက တံဆိပ်ပြားကိုကြည့်ကာ အံ့ဩသွား၏။
ထိုတံဆိပ်ပြားကလေးမှာ ဇာမဏီဂိုဏ်း၏ လျှို့ဝှက်တံ

ဆိပ်ဖြစ်သည်။

မန်ချူးတို့အား တော်လှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့သော ဇာမဏီဂိုဏ်း
အကြောင်းကို သူကြားသိထား၏။

ထိုတံဆိပ်ပြားသည် ဂိုဏ်းချုပ်သာ ကိုင်ဆောင်ခွင့်ရှိသည်
ယခု..

မိန်းကလေးနှင့် မည်သို့ ပတ်သက်သည်ကို စဉ်းစားနေ
သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဂူရှေ့မှ မြင်းဟိသံကြားရသဖြင့် ကျင်းလှံ
မြင်းကို သတိရလာသည်။

မြင်းကို အစာကျွေးကာ ဂူထဲတွင်ချည်ထားလိုက်လေသည်။
ဂူထဲတွင် မှောင်လာလေသည်။

အဘိုးအိုချူးစု မီးထွန်းလိုက်လေသည်။

ကျင်းလှံ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သူ့ကံရှိသည်။

အဘိုးအိုသည် အတွေးများဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေ၏။

ထိုစဉ် မြင်းခွာသံများ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာသည်
ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

အဘိုးအို ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“မြင်းဆယ်ကောင်ကျော်တယ်၊ ဒီဘက်ကို လာနေကြတယ်”

ပ”

အဘိုးအိုချူးစုကပြောရင်၊ မီးမှုတ်လိုက်သည်။

ဂူထဲတွင် မှောင်မည်သွားသည်။

မြင်းခွာသံများ နီးလာပြီး စကားသံများပါ ကြားရ၏။

ဂူနားရောက်သောအခါ ချင်းချင်း ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

သို့သော် မြင်းခွာသံများက မရပ်ဘဲ ဆက်နှင့်သွားပြီး

အောက်ဆုံး ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဂူဝမှ ချောင်းကြည့်နေသောချူးစု သက်ပြင်းချပြီး ဂူထဲ ပြန်

မဝင်လာကာ မီးထွန်းလိုက်လေသည်။

“မန်ချူးတွေပဲ သမီး၊ သူတို့ ပလွေကိုင်တဲ့လူကို သွားဖမ်း

အာနဲ့တူတယ်”

ချင်းချင်း လေပူမှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ကျင်းလှံသည် ချစ်သူအား ယောင်ယမ်းတမ်းတနေ

သည်ကိုကြားလိုက်ရ၏။

အဘိုးအို တစ်ချက်ပြုံးကာ မိမိအိပ်ရာသို့ ထွက်သွားလေ

သည်။

ချင်းချင်းလည်း ကျင်းလှံသေးတွင် ဝင်ရောက်လှဲချလိုက်

သည်။

မိုးလင်းခါနီးတွင် ချင်းချင်းနီးလာသည်။

သို့သော် ကျင်းလှံ သတိမရသေးချေ။

အဘိုးအိုလည်း နီးလာလေသည်။

နေထွက်လာသောအခါ အပြင်ဘက်မှ မြင်းခွာသံများ

ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၍ အဘိုးအို ရင်ထိတ်သွားလေ

သည်။

ချင်းချင်းအား အသံမထွက်စေရန် လက်ပြုပြီး သွက်လက်

ဖြင့် လှုပ်ရှားလိုက်လေသည်။

ဆေးမှုန်များဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး လိမ်းကျရုပ်ဖျက်လိုက်
ချွေးစုမှာ မကြာခဏ ရုပ်ဖျက်နေရသောကြောင့် အလွ-
တတူ ပြီးစီးသွားသည်။

အဘိုးအို ရုပ်ဖျက်နေစဉ် အပြင်မှစကားသံများကို ကြား
လိုက်ရလေသည်။

ထိုအသံမှာ မနေ့က သူတို့ဆိုင်ကိုလာရောက်သော မန်-
သုံးယောက်ထဲမှ လူဝကြီး၏အသံမှန်း သိလိုက်ကြရသည်။

“ပလ္လေကိုင်တဲ့လူလည်း မတွေ့၊ ဟိုမိန်းကလေးလည်း
တွေ့ဘူး ကိုယ်လက်တွေ့ မလှုပ်ရှားချင်လောက်အောင် ပင်ပန်း-
ပြီ”

အဘိုးအို အပြင်သို့ချောင်းကြည့်ရာ မိမိထင်သည့်အတိုင်း
ပင်ဖြစ်နေလေသည်။

ဂူထဲ ဝင်လာမည်စိုးသောကြောင့် ချင်းချင်းအား အသံ
ထွက်စေရန်ပြောပြီး ဂူပြင်သို့ အသာလေးထွက်လာခဲ့သည်။

လူဝကြီးသည် အဘိုးအိုအား တွေ့သော်လည်း မမှတ်မိ
လူဝကြီးက အဘိုးအိုကို လှမ်းခေါ်ပြီး...

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် တွေ့မိလား”

ကျင်းလျှို၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အား ပြောပြလေသည်။

ချွေးစုက မိမိအား မမှတ်မိသောကြောင့် စိတ်အေးသွား

“ဆရာလေးပြောတဲ့ မိန်းကလေးကို မတွေ့မိပါဘူး”

လူဝကြီးက မြင်းပေါ်မှ မှန်ဆင်းလာပြီး...

“ခင်ဗျား လိမ်နေတာလား”

ပြောရင်း ချွေးစု၏ပခုံးအား ဖိတွန်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် မလိမ်ပါဘူးကွယ်”

အဘိုးအိုကပြောရင်း မင်ထိုင်လဲကျသွားသည်။

လူဝကြီးမှာ သိုင်းပညာ တတ်မတတ် စမ်းသပ်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ချွေးစုက နားလည်သဘောပေါက်သောကြောင့် သိုင်းပညာ
တတ်ဟန်ဆောင်ကာ လှဲချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လူဝကြီးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ထိုစဉ် မြင်းခွာသံနှင့်အတူ မန်ချွေးအဖွဲ့သားဆယ်ယောက်
ဆောင်ခန့် ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

နောက်ထပ်ပလ္လေရှင်

ရောက်ရှိလာသော မန်ချူးအဖွဲ့သားများမှာ အားလုံး
ဒဏ်ရာကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်နေသည်။

လူဝကြီး ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“သူတော် တစ်ယောက်နဲ့ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ခံရတာပါ”

အဖွဲ့သားတစ်ယောက်က စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် ဖြေကြား
လိုက်သည်။

သူတော်ဆိုသောစကားကြောင့် အဘိုးအိုချူးစု စိတ်လှုပ်နှံ
သွားလေသည်။

လူဝကြီးက...

“မင်းတို့ ဒီလောက်အင်အားများတာ သူတော်တစ်ယောက်
ကိုတောင် မနိုင်ဘူးလား”

“မနိုင်ဘူး”

ချူးစုသည် သူတော်ကို မမြင်ဖူးသော်လည်း သူတော်
သတင်းကို ကြားသိထားသည်။

မန်ချူးအဖွဲ့သား ဆယ်ယောက်ကျော်သည် ယုကောင်
သတင်း စုံစမ်းရန် ခရီးဆက်ခဲ့သည်။

သူတို့လူစု ညမှောင်သော်လည်း မရပ်ဘဲ ခရီးဆက်ရာ အ
နောက်ဘက်တောင်ကြားအနီးရှိ သဲကန္တာရထဲ ရောက်သွားလေ
သည်။

ကျင်းလျှံနှင့် တိုက်ခိုက်ရာတွင် လွတ်သွားသော လူဝကြီး
အဖွဲ့မှာ တစ်ညတာ တောအုပ်တွင် နားသောကြောင့် အုပ်စုနှစ်စု
သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ရှေ့ပြေးအုပ်စုမှာ လူဖမ်းလိုသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို
စူးစူးပြုတ် အလောတကြီး ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့လူစု တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုအနား ရောက်သောအခါ
ပလ္လေသံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရလေသည်။

ပလ္လေကိုင့်သူကို ဖမ်းဆီးရမည်ဖြစ်စေသောကြောင့် ပလ္လေသံ
ကြားသောအခါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြသည်။

အားလုံးပင် မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ လက်နက်ကိုယ်စီကိုငိုငို
ပလ္လေသံထွက်ပေါ်ရာ တောင်ကုန်းဆီသို့ တက်ရောက်လာခဲ့ကြလေ
သည်။

သူတို့ ရက်ပေါင်းများစွာ အပင်ပန်းခံကာ ရှာဖွေသောရန်သူ
ပလ္လေတိုက်တမ်းဖမ်းရန် စိစဉ်ထားသည်။

သို့သော် ပလ္လေမှုတ်သူမှာ ယုကောင်ဦးမဟုတ်ဘဲ သူတော်
အဖွဲ့ဦး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူတော်၏ပလ္လေမှာ ဝါးစိမ်းပလ္လေဖြစ်သည်ကို သူတို့ သတိ
မသိလေသည်။

သူတို့သည် သူတော်အား စစ်ဆေးပါက ယုကောင်ဦး၏

သတင်းကို ရနိုင်မည်ဟု ယူဆကာ သူတော်အား ရိုင်းပျဉ္စာ ဆက်လိုက်ကြသည်။

“သူတော်ကြီး ရပ်လိုက်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ မေးစရာရှိတယ် မှန်ပြေပါ”

သူတော်က ပလ္လေမှုတ်ခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး

“မင်းတို့ တာလာနောက်ယှက်တာလဲ”

“မဟုတ်ပေလျှင်တော့လူကို သိတယ်မဟုတ်လား။ သူ့မှာလဲ။ ပြောစမ်း”

“ငါမသိဘူး။ မင်းတို့ ပြန်ကြတော့”

“ကျွန်ုပ်တို့ တာဝန်အရမေးတာ။ အဲဒီလူနဲ့ခင်ဗျား အသွယ်ရှိရမယ်။ ပြောစမ်း သူဘယ်မှာလဲ”

“တာကွ”

သူတော် ခေါ်ပြုလာသည်။

“ခင်ဗျား မဖြေရင် ဖမ်းရလိမ့်မယ်”

ချက်ချင်းပင် မန်ချူးအဖွဲ့သားအချို့က ဝိုင်းရံလာကြသည်။ သူတော် ခေါ်ပြုသွားပြီး

“ငါ့ကို လာနောက်ယှက်တာ တွေ့မယ်”

ဟုပြောရင်း လက်ဝှေ့ဖမ်းလိုက်၏။

ထိုအခါ

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

မန်ချူးအဖွဲ့သားအချို့ တောင်ကုန်းအောက်သို့ လွင့်စဉ်အကြံလေသည်။

ကျန်လူများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

တစ်ယောက်က

“အားလုံး ဝိုင်းတိုက်ကြစမ်း”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်၏။

ထိုအခါ မန်ချူးအဖွဲ့သားအားလုံး သူတော်အား လက်ထိကိုယ်စီဖြင့် ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

သူတော်က ဝါးစိမ်းပလ္လေဖြင့် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

မန်ချူးများသည် သူတော်အား မယှဉ်နိုင်ဘဲ အသိအညီအလတ်အရွှိသွားတော့သည်။

သူတော်က ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ၏ရင်ဝကို ခြေဖြင့်ဖိနှင်းဘေးရင်းမှ

“မင်းတို့ကို ဒီတစ်ကြိမ် ခွင့်လွှတ်လိုက်တယ်။ ဒီနေရာကို ချက်တယ်တော့မှမလာနဲ့။ နောက်တစ်ခါတွေ့ရင် အသေသတ်ပစ်မယ်”

သူတော်က ပြောရင်းထွက်ခွာသွားသည်။

မန်ချူးအဖွဲ့သားများလည်း ဒဏ်ရာကိုယ်စီဖြင့် ဆုတ်ခွာအခဲကြလေတော့သည်။

အသိုအိုအား စစ်မေးနေသော လူကြီးသည် ထိုသတင်းကို သွားသောအခါ ထိတ်လန့်သွား၏။

သူလို့လူစု ခံလာခဲ့ရသောကြောင့် ယုကောင်နှင့်ကျင်းလျှံကို

ရှာဖွေလိုစိတ် ပျောက်သွားကြလေသည်။

စခန်းသို့ ပြန်ကာ ဒဏ်ရာရသူများ ဆေးကုသရန်လိုအပ်သည်ကြောင့် တစ်ချို့ စခန်းပြန်ကြသည်။

ကျန်လူများက သူတော်ကြီးရှိရာ တောင်ကုန်းသို့ လာခဲ့လေသည်။

သူတို့အားလုံး လွတ်လာပြီးနောက် အဘိုးအိုက ဂူထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေတော့သည်။

ကျင်းလျှံ သတိရလာပြီ ဖြစ်သည်။

ချင်းချင်းက အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြပြီး ဆေးတိုက်ခဲ့ ဖြစ်သည်။

ကျင်းလျှံက အဘိုးအိုချူးစုအား ကျေးဇူးတင်စကားဆိုလို သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘဘရယ်”

“ရပါတယ်၊ ဘဘနာမည်က ချူးစု၊ မြေးမလေးက ချင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

ထို့နောက် ချူးစုသည် သူတို့အဖြစ်အပျက်ကိုပါ ပြော လိုက်လေသည်။

ကျင်းလျှံ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျင်းလျှံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို အခုလိုပြုစုစေသင့်ရှောက်ထားတဲ့အတွက် အများ ဦး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ညီမလေးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ခရီးထွက်စရာရှိလို့ ခွင့်ပြုပါ”

လှဲနေရာမှထထိုင်ပြီး ပြောသော်လည်း သူမ၏အသံမှာ ချွေးတော့လှသည်။

အဘိုးအိုချူးစု ပျာပျာမလဲဖြင့်...

“မိန်းကလေး ခရီးဆက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ လမ်းမှာ ဒုက္ခ ချက်ဦးမယ်”

ချူးစုက ဟန်တားလိုက်သည်။

ကျင်းလျှံကလည်း မိမိမှာ အလွန်ပင်အားနည်းနေပြီဖြစ် ကြောင်း သိထား၏။

“ကျွန်မကြောင့် အဘတို့ အလုပ်စွပ်ရတာကို အားနာပါ သယ်”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ညီရမှာပေါ့”

ချူးစုက အေးအေးဆေးဆေး ပြောလိုက်၏။

ကျင်းလျှံလည်း အသာပင်ပြီးနေလိုက်မိတော့သည်။

“ဒါဆို မိန်းကလေးလက်ထဲ ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ
ဒါတာ သိခွင့်ရှိရင် သိပါရစေကွယ်”
ထိုစကားကြောင့် မိန်းကလေးကျင်းလျှံ မျက်နှာညှိုးသွား
အသည်း။

ဇာမဏီဝိုင်းချုပ်

သည်း။

သေသည်း။

တယ်ရော

ချင်းချင်းသည် ကျင်းလျှံကိုပေးမကာ ဆေးတိုက်လိုက်
ထိုအခါမှ စားပွဲပေါ်တွင်ရှိသော သူ့ပစ္စည်းများကို
တံဆိပ်ပြားကို တွေ့သောအခါ လှမ်းယူလိုက်လေသည်။
အဘိုးအိုမျိုးစုက ကျင်းလျှံကြည့်ကာ
“အဘိုး တစ်ခုလောက် မေးပါရစေကွယ်”
“မေးပါ အဘိုး”
“သည်တံဆိပ်ပြားလေးက မိန်းကလေးပစ္စည်းလား”
“ဟုတ်ပါတယ် အဘိုး”
“ဒါက ဇာမဏီဝိုင်း တံဆိပ်ပြား မဟုတ်လား”
“ဟုတ်ပါတယ်”
“သည်လို တံဆိပ်ပြားကို ဝိုင်းချုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ကိုင်
“ဟုတ်ပါတယ်”

အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့်...
“အဘိုးကို သမီးပုံးထားစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ ကျွန်မ
ဇာမဏီဝိုင်းချုပ်ရဲ့သမီး ကျင်းလျှံပါ”
အစချိပြီး သူမ၏မိဘများအကြောင်း၊ သူမအကြောင်းများ
တစ်လုံးမကျန် ပြောပြလိုက်ပြီး ဝရမ်းပြေးဟု မန်ချူးများ သတ်
ထားသော သူမ၏ချစ်သူယူကောင်းသည် ရွှေပျံ့လွှားဝိုင်းချုပ်
အကြောင်းပါ ပြောပြလေသည်။
ယူကောင်းအတွက် စိုးရိမ်ပြီး ဤဒေသသို့ ရောက်လာ
ခြင်းပါ ပြောပြလိုက်လေသည်။
“မိန်းကလေးက ဇာမဏီဝိုင်းချုပ်ကိုး။ အသက်ငယ်ပေ
လေးစားရာကောင်းတယ်ကွယ်။ အဘိုး မင်းနဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်း
တယ်။ သည်မှာ နေကောင်းတဲ့အထိနေပါ။ မိန်းကလေးချစ်သူ
သားကိုလည်း အဘိုးစုံစမ်းပေးပါမယ်”
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘိုးရယ်”
အဘိုးအိုမျိုးစုနှင့်ချင်းချင်းတို့ ကျင်းလျှံအား အထူးပင်ဂရု
ပြုသည်။
ချင်းချင်း ဆေးမှန်မှန်တိုက်ကျွေးလေသည်။
အချိန်ကြာလာသောအခါ တကယ့်ညီအစ်မရင်းပမာ ချစ်

ခင်ရင်းနီးလာလေသည်။

အချိန်အားလျှင် ကျင်းလှိုက်က မန်ချူးတိုက်ပွဲအကြောင်း သူမအကြောင်း၊ ယုကောင်းအကြောင်းများ ပြောပြလေသည်။

ကျင်းလှိုက်ကောင်းစွာကျန်းမာလာသောအခါ သိုင်းလေက ခန်းများ ပြုလုပ်လေသည်။

သိုင်းကွက်များ ပြန်လည်လေ့ကျင့်လေသည်။

ကျင်းလှိုက်၏သိုင်းကွက်များကို ချင်းချင်းသာမက အဘိုးအို သဘောကျလေသည်။

“မမကြီးရဲ့ ပညာတွေကို ညီမလေး အရမ်းသဘောတူတယ်၊ ညီမလေးကို သင်ပေးပါလားဟင်”

ချင်းချင်းပြောသောအခါ ကျင်းလှိုက်ပြုံးပြီ။

“ညီမလေးကလည်း မဟုတ်တာ၊ အဘိုးပညာက မထင်အများကြီးအဆင့်မြင့်တယ်”

“အဘိုးက အကုန်သင်ပေးတာ မဟုတ်ဘူးမမရဲ့၊ ညီမလေးက သင်တန်းဆိုပြီး ချွန်ထားတယ်”

“ဒါပေမယ့် ညီမပညာကလည်း အဆင့်မြင့်တာပဲ”

“မမထင်သလောက် မဟုတ်ပါဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောရင်း ကျင်းလှိုက်က ရတီတရား ချင်းချင်းအား လက်ပြန်ရိုက်လိုက်လေသည်။

ချင်းချင်းက ခေါင်းငုံ့ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

ချင်းချင်း အံ့ဩသွားပြီ။

“မမကြီး...ဘာလုပ်တာလဲ၊ ညီမ လန့်သွားတာပဲ”

ကျင်းလှိုက် ပြုံးလိုက်ပြီ။

“မမက ညီမလေးကို ပညာစမ်းတာ၊ ညီမ မဆိုးဘူး”

ချင်းချင်း ဘာပြောရမှန်သိ ဖြစ်သွားလေသည်။

“မိန်းကလေးရဲ့ ပညာက တကယ်ထူးချွန်ထက်မြက်တာပါ”

ကျင်းလှိုက်က အဘိုးအိုကို ဦးညွတ်ဂါရဝပြုပြီး။

“ညီမလေးကို ပညာစမ်းတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ”

“တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူးကွယ်၊ မိန်းကလေးက နာကျင်

ထင်လုပ်တာမှ မဟုတ်တာဘဲ”

“အဘိုးကို ကျွန်မ တစ်ခုမေးပါရစေ”

“မေးပါကွယ်၊ မေးပါ”

“အဘိုးက သိုင်းပညာထက်မြက်ရဲ့နဲ့ ဘာကြောင့် သည်နေ

တာလဲ”

ကျင်းလှိုက်၏စကားကြောင့် ပြုံးရွှင်နေသော အဘိုးအိုချူးစု

သည်မှာ ညှိုးနွမ်းသွားလေသည်။

ထိုအခါ ကျင်းလှိုက်က...

“အဘိုး ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်မမေးတာ မှားသွား

ထင်တယ်”

တောင်းပန်စကား ပြောလိုက်လေသည်။

“တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူးကွယ်၊ သည်အဖြစ်တွေကို

မသိလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာပါ၊ မိန်းကလေး သိခွင့်ရှိပါ

အဘိုးအိုက လွန်ခဲ့သော ဆယ့်လေးငါးနှစ်က အဖြစ်အပျက်နှင့် သမီးနှင့်သားမက် သေဆုံးရန်ကို ပြောလိုက်လေသည်။

ချင်းချင်း၏မိဘနှစ်ပါးအဖြစ်ကို သိရသောအခါ ကျင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

“အဘိုး အသက်ကြီးလာပြီ၊ လူ့လောကမှာ ကြာကြာမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ မသေခင် လူသတ်သမားကို ကလုံစားချေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ချင်းချင်းအတွက် စိတ်မချရလို့ သွားလို့မရဘူး နေတယ်”

အဘိုးအိုက ချင်းချင်းကို ပွေ့ဖက်ပြီး ပြောပြလေသည်။

“အဘိုး လူသတ်သမား ဘယ်သူဆိုတာကို သိလား”

ကျင်းလှုံ၏အမေးကြောင့် အဘိုးအို ခေါင်းယမ်းပြီး...

“မသိသေးဘူး သမီး၊ လူသတ်သမားကို အဘိုးမသိပေမယ့် သူကတော့ အဘိုးကို သိမှာဘဲ၊ ဒါကြောင့် ချင်းချင်းအတွက် အရာယ်များလို့ သည်မှာလာနေတာပါ”

ကျင်းလှုံ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေလေသည်။

“အဘိုး သူ့ကို တတ်သင့်သလောက် သင်ပေးထားတာ သူလည်း တတ်သလောက်ရှိနေပြီ၊ သည်တော့ အဘိုး မိန်းကလေးမှာ အကူအညီတောင်းပါရစေကွယ်”

“ပြောပါ အဘိုး၊ ကျွန်မ တတ်နိုင်တာဆို ကူညီပါ့မယ်”

“မိန်းကလေးကို အဘိုးယုံကြည်စိတ်ချတယ်၊ ဒါကြောင့် ချင်းချင်းကို မိန်းကလေးခေါ်ထားပါ၊ စောင့်ရှောက်ပေးပါ၊ ဒါမှ အဘိုး လူသတ်သမားကို စိတ်ချလက်ချရှာဖွေ သုတ်သင်နိုင်မှာပါ၊ မိန်းကလေးက ကူညီနိုင်ပါ့မလား”

ကျင်းလှုံ ချက်ချင်း အဖြေမပေးသေးပါ။

သူမ ကူညီချင်သည်။

သို့သော် သူမကိုယ်တိုင် မပြေးနေရသည်။

မန်ချူးဘက်တော်သားများကို ရှောင်တိမ်းနေရသည်။

ချင်းချင်းအား စောင့်ရှောက်နိုင် ခန့်ခိုင် စဉ်းစားနေလေသည်။

တို့အပြင်...

သူမချစ်သူ ယုကောင်းအား ရှာဖွေရန်လည်းရှိသေးသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ကျွန်မကလည်း ထွက်ပြေးနေရတဲ့ဘဝပါ အဘိုး၊ ကျွန်မနဲ့

အိုက်လို့ ညီမလေး ဒုက္ခခံနိုင်ရင်တော့ ခေါ်သွားပါ့မယ်၊ ညီမလေး

ဆည်းစားပါ”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ချင်းချင်းတို့ကြည့်ကာ...

“ကြားလား သမီးလေး၊ စဉ်းစားနော်”

“အိန္ဒိယ အဘိုး၊ သူတို့ ဘယ်လိုသေဆုံးရတယ်ဆိုတာ ပြောပြ

ပါလား”

အဘိုးအို အသေးစိတ်ပြောပြလေသည်။

ကျင်းလှုံ အဘိုးအို၏စကား ဆုံးအောင်နားထောင်ပြီး တစ်နံ့

“ကျွန်မ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ဖူးတယ်၊ သူများ ဖြစ်လားမသိဘူး”

“ဘယ်သူလဲ”

အဘိုးအိုက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးလိုက်သည်။

ကျင်းလျှံက စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မ အနောက်ဘက်တောင်ကြားဘက်လာရင်း ငါ့မှာ ဒုစရိုက်သမားကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ကြုံခဲ့တယ်”

သူမ တိုက်ခိုက်ပုံကို ပြောပြလိုက်သည်။

“သူ့လက်ဝါးနှစ်ဘက်က နီရဲနေတယ်၊ သည်သွေးလက်ထဲသိုင်းက တတ်တဲ့လူရှားတယ်၊ သူက အနောက်မြောက်ပြည်နယ် ဒုစရိုက်သမားကြီးပဲ၊ သူ့နာမည်က မောက်ချွမ်းလေ”

ကျင်းလျှံ၏စကား ကြားရသောအခါ ချင်းချင်းက အံ့ဖြစ်သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

အဘိုးအို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပြီး ကျင်းလျှံကိုကြည့်ကာ...

“မိန်းကလေး ခွင့်လွှတ်ပါ”

စကားသံအဆုံး ကျင်းလျှံကို လှမ်းရိုက်လိုက်လေသည်။

ဝူတန်ပညာ အသုံးပြုခြင်းဖြစ်သည်။

ရိုက်ချက်ပြင်းထန်သလို သွက်လက်မြန်ဆန်လေသည်။

ကျင်းလျှံ ရင်ထိတ်သွားပြီး နောက်ဆုတ်ခုန်ရှောင်လိုက်

သည်။

ထိုစဉ်..

အဘိုးအိုချူးစုက လက်သီးဖြင့် လှမ်းထိုးလိုက်သည်။

ကျင်းလျှံ လက်ဝါးနှစ်ချက်ရိုက်ပြီး ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက မရပ်ပါ။ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လေသည်။

ကျင်းလျှံ မနည်းပင် နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းနေရလေ

သည်။

အဘိုးအို၏ တိုက်ခိုက်မှု ရပ်လိုက်သည်။

ကျင်းလျှံက နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။

အဘိုးအို ခေါင်းယမ်းပြီး..

“သမီးနဲ့သားမက်ကို သတ်သွားတဲ့လူက မောက်ချွမ်းမဖြစ်နိုင်ဘူး မိန်းကလေး၊ သမီးနဲ့သားမက်ရဲ့ သိုင်းပညာက သိပ်တော်အကွယ့်”

“ဒါကြောင့် အဘိုးက ကျွန်မကို စမ်းသပ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူနဲ့တွေ့တော့ မိန်းကလေး ခရီးပန်းလူပန်းဖြစ်နေတယ်၊ ဒါတောင် သူ့ကိုနိုင်တယ်ဆိုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သည်သတင်းကြားရတာ အဘိုးအတွက် သံလွန်စတစ်ခုရတာမျှကွယ်”

ကျင်းလျှံမှာ မိမိသတင်း အရေးပါသောကြောင့် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“သူတို့အသက်က ဘယ်အရွယ်လောက်ရှိလဲဟင် အဘိုး”
“သူတို့ကျော်ကြားတာတောင် နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်တော့ အသက်ကြီးပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူတို့မောင်နှံက ထူးဆန်းတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပေါင်းအသင်းမလုပ်ဘူး၊ ပြီးတော့ လင်းယုန်တွေ အများကြီးမွေးထားတယ်”

ကျင်းလွှဲ မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး...

“သူတို့ အပြင် တခြားသိုင်းပညာရှင်တွေရော ရှိသေးလား အဘိုး”

အဘိုးအို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ရှိတယ်၊ သဲကန္တာရမြစ်ပဲ”

“သူကရော ဘယ်နေရာမှာနေလဲ”

“မိုးထိတောင် အနောက်ဘက်မှာပါ။ သူက သူတော်တပါးသို့ပြောတယ်၊ သူ့အမည်ကိုတော့ ဘယ်သူမှမသိဘူး၊ ပလ္လေဗူသိပ်ခတ်တယ်”

ပလ္လေအကြောင်းပါလာသောကြောင့် ကျင်းလွှဲ ယုကောင်ကို သတိရသွားလေသည်။

ယုကောင်းသည် သူတော်နှင့် ပတ်သက်နေမည်ဟု ထင်လိုက်သည်။

အဘိုးအို စကားဆက်လိုက်သည်။

“သည်သူတော် လိုင်းပညာတတ်မှန်း မသိကြဘူး၊ တစ်

အာမခံဌာနတစ်ခု ကန္တာရကဖြတ်တာ လမ်းမှာ လှယ်ကတ်တဲ့အဖွဲ့နဲ့ဘယ်၊ လှယ်ကတ်တဲ့အဖွဲ့က အင်အားများတော့ အာမခံဌာနကလူတွေ အထိနာတာပေါ့။

အဲသည်အချိန်မှာ ပလ္လေသံကြားလိုက်ရတယ်ကွယို၊ တိုက်ခိုနေတဲ့ ဓားပြတွေအားလုံး တိုက်ပြုရပ်လိုက်တယ်၊ အသံလာရာပြည့်တော့ သူတော်ကိုတွေ့လိုက်ရတယ်၊ သူတော်က ဓားပြတွေကို ဘောင်းပန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က အရေးမလုပ်ဘူး၊ သူတော်ကို ချီတက်ကြတယ်၊ သူတော်က ပြန်တိုက်တော့ အကုန်လုံးကျသွားတယ်”

“သူတော်က သတ်လိုက်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သွေးကြောပိတ်လိုက်တာ”

ချင်းချင်း မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ဝင်မေးလိုက်သည်။

“အဘိုး ပြောပါဦး”

အဘိုးအိုက မောပန်းဟန်ဖြင့် စကားနားလိုက်လေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ အဘိုးအို စကားဆက်လိုက်သည်။

“နောက်တော့ နောက်သည်လို မကောင်းမှုမလုပ်ဖို့ ဆုံးမခံတယ်”

ချင်းချင်း စကားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆိုအဘိုး၊ ဟိုနေ့က မန်ချူးတွေကို တိုက်လိုက်တာအဲ

သည်သူတော်လား မသိဘူးနော်”

အဘိုးအို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကိုစော်ကားရင် သည်လိုပဲထုပ်တယ်။

ကြောင့် ဒုစရိုက်သမားတွေက ရှောင်ကြတယ်။ ပထမ ဆုံးမလို့ ရင်တော့ အသေသတ်လိုက်တာပဲ။ လူက ပျောက်သွားလိုက် သွားလိုက်ပဲ”

“လင်းယုန်မောင်နှစ်မရယ်၊ သူတော်အပြင်ရှိသေးလားဟင်”

“မရှိဘူးကွယ့်”

စကားဝိုင်းလေး အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်...

“ကဲ သမီး။ ဘိုးဘိုးတို့ ဆိုင်မထွက်တော့ဘူး။ သမီးလိုက်သွားနော်။ ဘိုးဘိုး လူသတ်သမားကို သွားရှာမယ် သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘိုးဘိုး”

ချင်းချင်း သိမ်းဆည်းစရာရှိသည်ကို သိမ်းဆည်းနေသည်။ အဘိုးအိုချူးစု ပြင်ဆင်စရာများ ပြင်ဆင်နေလေသည်။

သူတို့ဖွင့်ထားသော စားသောက်ဆိုင်မှာ သူတို့နေသောရူကြီးနှင့် သိပ်မဝေးပါ။

“ဘိုးဘိုး”

“ဟေ”

“သမီးဆိုင်မှာ သိမ်းစရာရှိတာ သိမ်းခဲ့မယ်”

“အေး မြန်မြန်သွား။ မြန်မြန်ပြန်လာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ချင်းချင်း ‘ထွက်သွားလေသည်။’

ကြောပါချေ။

ဆိုင်အနီး ရောက်လာလေသည်။

ဆိုင်နားတွင် မန်ချူးတပ်သားများ အများအပြားရှိနေသော

ကြောင့် ချင်းချင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် သူမဆိုင်နားတွင် မန်ချူးတပ်

သားများ ရောက်နေသည်ကို နားမလည်တော့ပါ။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံစွာပြောဆိုနေသည်ကို ကြား

သည်။ သို့သော် မသိကွဲပါ။

မန်ချူးများနှင့်အတူ အနီးအနားတွင်နေထိုင်သော တိုင်း

သားလူမျိုးများကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။

ချင်းချင်း ဆိုင်နားရောက်အောင်သွားသင့် သွားသင့် ချိန်

နေလေသည်။

“ဘယ်သူသတ်သွားတာလဲ မသိဘူးနော်”

“မန်ချူးတပ်သားတွေ မဟုတ်လား၊ သေတာအေးတယ်”

“တိုးတိုးပြော၊ မန်ချူးတွေ ကြားသွားလို့ သေနေဦးမယ်”

တိုင်းရင်းသားများ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြ

သည်။

လမ်းခွဲ

မန်ချူးများ တောင်ကြားလမ်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

အင်အားတစ်ရာခန့်ရှိရာ ဦးဆောင်လာသူမှာ တပ်ဖွဲ့ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ကာ သန်မာသောမြင်ညှိုးကြီးကို စီးလာသည်။ ချင်းချင်းက အခြေအနေကို သိလိုသောကြောင့် လူအုပ်ဝင်ကာ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်လိုက်လေသည်။

မကြာပါချေ။

လုံခြုံရေးတပ်သားများ ရောက်လာလေသည်။

“ဟေ့..လမ်းဖယ်စမ်း”

တပ်ဖွဲ့မှူးအမိန့်ကြောင့် တပ်သားများကို ပိုင်းအုံကြည့်သောလူများအား ရိုက်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ချင်းချင်းက အခြေအနေကို သတိထား အကဲခတ်နေသည်။

အလောင်းများအား စစ်ဆေးရန် တပ်သားလေးယောက် နားကပ်သွားလေသည်။

အလောင်းဝတ်စုံမှ တံဆိပ်ကိုကြည့်ပြီး အိတ်ထဲမှတံဆိပ်ဦးကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

“တပ်ဖွဲ့မှူး သည်မှာ သူတို့တံဆိပ်တွေ”

တပ်ဖွဲ့မှူး လှမ်းယူပြီး တံဆိပ်ပြားကိုကြည့်ကာ မျက်နှာဖျက်သွားလေသည်။

“ဟင် ဒါ နန်းတွင်းက အမှူထမ်းတွေပဲ”

“ဟင်”

“ဟာ”

တပ်သားများ အံ့သြသွားကြလေသည်။

“လူသတ်သမား၊ တော်တော်ရဲပါလားဟေ့၊ သည်လူသတ်သမားကို တွေ့အောင်ရှာကြစမ်း”

တပ်ဖွဲ့မှူးက တပ်သားများအား လှည့်ပြောလိုက်လေသည်။

တပ်ဖွဲ့မှူးသည် မန်ချူးတို့ အားထားရသော တပ်ဖွဲ့မှူး

ဦးဆန်ကျမ်းပင် ဖြစ်လေသည်။

“လူသတ်သမားက ထောက်လှမ်းရေးကိုသတ်တယ်၊ တိုင်းပြည်ကို ပုန်ကန်တယ်၊ ကြာတယ်၊ သည်မှာရှိတဲ့လူတွေ အကုန် ဖမ်းချင်စစ်မယ်”

ထန်ကျမ်း အမိန့်ပေးသည်နှင့် အနီးရှိလူများကိုဖမ်းရန် လူစု

ပို့လိုက်သည်။

လူအများ ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ ထွေပြေးကြသည်။

“ဟေ့...သေချင်လို့ပြေးနေတာလား”

ချင်းချင်းသည် လူအများ ဒုက္ခရောက်သည်ကို မမြင်သောကြောင့် လက်နက်ပုန်းထုတ်ကာ ထန်ကျမ်းထံ ပစ်လိုက်သည်။

ထန်ကျမ်းသည် တိုင်းရင်းသားများ သူ့အား တိုက်ခိုက်မည်မထင်သောကြောင့် အေးဆေးစွာ မြင်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။

“၄၈...၄၈...၄၈”

“ထန်း”

“အား”

“အ”

လက်နက်ပုန်းက ထန်ကျမ်း၏မျက်နှာကို ထိမှန်ကာ ထိုခန္ဓာ ယိမ်းယိုင်သွားလေသည်။

“ဟာ...တပ်ဖွဲ့မှူး တိုက်ခိုက်ခံရပြီ”

“ရန်သူဟေ့...ရန်သူ”

“ရှာကြစမ်း”

“မလွတ်စေနဲ့”

တပ်သားများ အော်ဟစ်ကာ ရန်သူကို သဲသဲမဲမဲ ရှာလေသည်။

ချင်းချင်း ထွက်မပြေးပါ။

ထိုအခါ တပ်သားအချို့က ချင်းချင်း၏ရဲတင်းသောဟန်ကို

တွေ့ကာ...

“သည်မှာဟေ့ ရန်သူ၊ ဖမ်းကြစမ်း”

ချင်းချင်းကိုကြည့်ကာ ထန်ကျမ်း အေးသဖြစ်သွားလေသည်။

“သူ့ကို အသေသတ်စမ်း”

တပ်သားအချို့ ချင်းချင်းထံ ပြေးဝင်လာကြလေသည်။

ဓားရှည်ကိုင်ထားသူက ချင်းချင်းအား လှမ်းခုတ်လိုက်လေ

သည်။

ချင်းချင်း အသာတိမ်းရှောင်လိုက်လေသည်။

တဆက်တည်း ထိုလူ၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲကာ ဓားလှူပြီး

အိမ်ကိုလိုက်လေသည်။

“၄၈”

“အင့်”

တပ်သားတစ်ယောက် အရှိန်ပြင်းစွာ လွင့်စဉ်သွားလေ

သည်။

“အားလုံးတိုက်”

“ယား”

တပ်သားများက ချင်းချင်းထံ တရှိန်ထိုးဝင်လာလေသည်။

“ထန်း...ထန်”

“၄၈...၄၈”

“အား”

“ချွမ်း”

“ယား”

အော်ဟစ်တိုက်ခိုက်သံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ချင်းချင်းက ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိဘဲ ပြင်းထန်စွာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

အတန်ကြာသောအခါ မန်ချူးတပ်သားများလည်း လဲလဲ၊ သေသူသေဖြင့် အတုန်းအရုန်းလဲကျနေသည်ကို မြင်သောအကျန်တပ်သားများ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

တပ်ဖွဲ့မှူးထန်ကျမ်း ဒေါသဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟေ့..မင်းတို့ သူတစ်ယောက်ထဲကို မနိုင်ဘူးလား၊ အသေသတ်စမ်း”

ထန်ကျမ်း အော်ဟစ်ရင်း သူ့ကိုယ်တိုင် တိုက်ပွဲထဲ ဝင်လာလေသည်။

ထိုစဉ်..

“ရပ်စမ်း!”

အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ လူရိပ်နှစ်ရိပ် တိုက်ပွဲရှိရာသို့ ပြေးလာလေသည်။

ထိုလူရိပ်နှစ်ရိပ်မှာ ကျင်းလှုံနှင့် အဘိုးအိုပင်ဖြစ်သည်။ ဆူညံသောအသံများကြောင့် ထွက်ကြည့်ရာ ချင်းချင်း

တိုက်နေသည်ကိုတွေ့ ရသဖြင့် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ပြေးဝင်လာသော အဘိုးအိုအား မန်ချူးတပ်သားများ ဆီး

တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

အဘိုးအို ထိုတပ်သားများအား သွေးကြောနေရာများသို့

တိုက်လိုက်သည်။

“အင့်”

“အား”

တပ်သားများ နာကျင်စွာအော်ရင်း လဲကျသွားလေသည်။

ထန်ကျမ်း မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

အဘိုးအို လွှားခနဲခုန်ကာ ထန်ကျမ်းရှေ့ ရောက်သွားလေ

အဘိုးအိုက ထန်ကျမ်း၏လက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်ရာ

“အား”

ထန်ကျမ်း နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

“အာ..သေပါပြီ”

ထန်ကျမ်း မခံနိုင်သောကြောင့် အော်ဟစ်နေလေသည်။

တပ်သားများ သူ့အခြေအနေကိုတွေ့ရသောအခါ အားလုံး

ထွက်ကြလေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ရှေ့မတိုးနဲ့နော်၊ မင်းတို့ ရှေ့တိုးတာနဲ့

အသတ်စစ်လိုက်မယ်”

အဘိုးအိုက အော်ဟစ်ပြောဆိုသောကြောင့် မန်ချူးတပ်

များ ရှေ့မတိုးဝံ့တော့ပါ။

“က...မင်းတို့အားလုံး သည်နေရာက အမြန်ထွက်သွားစေ
အဘိုးအိုကပြောရင်း ထန်ကျမ်းအား ပိုမိုတင်းကျပ်စွာ
ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“အား”

ထန်ကျမ်း အော်ဟစ်နေလေသည်။

တပ်သားများသည် အဘိုးအိုကိုကြည့်ကာ ထိတ်လန့်တ
လှုပ်လာလေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ မသွားကြသေးဘူးလား၊ ဘာလဲ သေ
လို့လား”

အဘိုးအိုက ထန်ကျမ်းအား လွှတ်ပေးလိုက်ရာ ထန်ကျ
က သူ့လူများအား လက်တစ်ဘက်ပြုပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်းပေါ်တ
ကာ ထွက်သွားလေသည်။

ငယ်သားများအားလုံးလည်း သူ့နောက်မှ လိုက်သွ
သည်။

ထိုအခါမှ ချင်းချင်းက သူမ အဘိုးအားပြေးဖက်လိုက်
သည်။

“သမီးလေး”

“ဘိုးဘိုး”

“သမီး ဘာကြောင့် သည်ကောင်တွေနဲ့ ရန်ဖြစ်ရတာလဲ”

“သူ့စဉ်က လူတွေကို အနိုင်ကျင့်တာကိုး ဘိုးဘိုးအို”

အဘိုးအိုသည် သူ၏အသက်တမျှ ချစ်မြတ်နိုးသော မြေး
လေးအား တင်းကြပ်စွာဖက်တွယ်ထားလေသည်။

“သမီးလေး ဘိုးဘိုးတို့ သည်မှာနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊
သမီးလိုက်သွားတော့၊ ဘိုးဘိုးလည်း ခရီးထွက်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟင် ဘိုးဘိုးက သမီးကိုခွဲသွားမှာလား”

“ခဏတော့ ခွဲမှာပေါ့ သမီးရယ်၊ ဘိုးဘိုးက သမီးအမေ
အတွက် ရန်သူကို ရှာရဦးမယ်လေ”

အဘိုးအိုအနားတွင် ရပ်နေသော ကျင်းလျှံအားကြည့်ကာ

“သမီး ဘိုးဘိုးရဲ့ မြေးမလေးကို အပ်ပါတယ်၊ စောင့်ရှောက်
နောက်နှစ်နှစ်ကြာရင် ချာတာမြို့မှာ ပြန်ဆိုမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘိုးဘိုး၊ ချင်းချင်းကို ညီမအရင်းလို စောင့်
ရှောက်ပါမယ်ရှင်”

“ဒါဆို ဝူထံကိုပြန်မယ်၊ ယူစရာရှိတာယူပြီး သွားကြတော့”
ထို့နောက် သုံးယောက်သား ဝူသိုပြန်လာကာ ယူစရာ
အစည်းယူပြီး နှုတ်ဆက်ကာ လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

“သမီးလေး စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့၊ နှစ်နှစ်ပြည့်ရင် တွေ့
မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘိုးဘိုး၊ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်နော်”
ချင်းချင်းက မျက်ရည်ကျရင်း ပြောလိုက်၏။

“ကဲ အချိန်မရှိဘူး၊ သွားကြတော့”

အဘိုးအိုနှင့် ကျင်းလျှံတို့ လမ်းခွဲကာ ထွက်လာခဲ့ကြလေ
သည်။

နယ်စားကြီး

ကျင်းလှိုင် လမ်းတွင်တွေ့ရသော ရွာကလေးတစ်ရွာ
ချင်းချင်းအတွက် မြင်းတစ်ကောင် ဝယ်ကာ ခရီးဆက်ခဲ့လေသည်။
လမ်းတလျှောက် ယူကောင်းသတင်းစုံစမ်းသော်လည်း
အစပင်မရပါ။

ချင်းချင်း အတိုးဖြစ်သူနှင့် ခွဲခွာစတွင် စိတ်မကောင်းဖြစ်
ငိုကြွေးသော်လည်း ကြာသော် သဘာဝရွှေခင်းများကြည့်ကာ ပျော်
လာလေသည်။

လဝက်စန့် ခရီးနှင့်လာခဲ့ရာ မြို့ကြီးတစ်မြို့သို့ ရောက်
လေသည်။

ထိုမြို့သည် စင်ကျန်ပြည်နယ် မြို့တော်ဖြစ်သည်။

မန်ချူးတို့ တရုတ်ပြည်ကို သိမ်းပိုက်ထားသော်လည်း
လဲသောနယ်စပ်ဒေသဖြစ်သည့် စင်ကျန်နယ်ကို မန်ချူးတို့အား
မရောက်ပါ။

စင်ကျန်ပြည်နယ်တွင် သီးခြားအုပ်ချုပ်ရေးရှိနေသေးသည်။
ထိုပြည်နယ်တွင် တရုတ်လူမျိုးများနှင့်အတူ တိုင်းရင်းသား
ပေါင်းစုံ နေထိုင်ကြသည်။

ကျင်းလှိုင်တို့ လူစည်ကားသောမြို့နှင့် ကင်းကွာနေသည်။
ထို့ကြောင့် စည်ကားသောမြို့သို့ ရောက်သောအခါ မြို့
တွင်းအနံ့ လျှောက်ကြည့်ကြလေသည်။

တိုင်းရင်းသား ဈေးကလေးတွင် တိရစ္ဆာန် အများအပြား
အောင်းချနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“သည်တိရစ္ဆာန်တွေကို ဘာကြောင့် ရောင်းနေတာလဲဟင်
မ”

“မပြောတတ်ပါဘူးကွယ်၊ သူတို့ ငွေလိုအပ်လို့ နေမှာပေါ့”
ထိုသို့ပြောရင်း ချင်းချင်း ဈေးရောင်းနေသော အတိုးအို တစ်
ဦးကပ်ကာ ဒေသအခြေအနေကို မေးမြန်းလိုက်လေသည်။
သို့သော်...

အတိုးအိုမှာ နားမလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါပြလေသည်။

“မမ...သူတို့ တရုတ်စကား နားမလည်ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်မယ်၊ မမမေးတာ ခေါင်းခါပြတယ်လေ၊ ညီမလေး
သူတို့တိုင်းရင်းသားစကား တတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို မေးကြည့်ပါလား၊ နယ်မြေအေးချမ်းလားလို့”
ချင်းချင်းက အတိုးအိုအား တိုင်းရင်းသားစကားဖြင့် မေး

တိုက်ရာ အတိုးအိုက စိတ်ပျက်အားငယ်သောလေသံဖြင့် ပြောပြ

လေသည်။

“မမကြီး သည်နယ်မြေဟာ အရင်က အေးချမ်းတယ် အခုတော့ နယ်စားကြီးက အခွန်တွေ အရမ်းကောက်နေတယ် ဒါကြောင့် သူတို့မှာရှိသမျှ တိရစ္ဆာန်တွေ ထုတ်ရောင်းနေရတယ် ပြောတယ်”

“ဪ”

ကျင်းလျှံ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

သူတို့ စားသောက်ဆိုင်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြပြီး ကားသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲဝင်ကာ စားစရာများမှာ စားသောက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် ကျင်းလျှံက စားပွဲထိုးကလေးအား ယုကော အကြောင်းမေးလိုက်လေသည်။

စားပွဲထိုးကလေး ခေါင်းခါယမ်းပြီး..

“မတွေ့ဘူးမမ၊ မမပြောတဲ့လူတော့ မလာပါဘူး၊ တစ်လူတွေတော့ လာကြတာပဲ မမ”

ကျင်းလျှံ စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေသည်။

သို့သော် ယုကောင်း စင်ကျန်နယ်ကို ရောက်လာမည် သည်ကို သူမ သိထားသည်။

သူမ ထိုမြို့ကပင် စောင့်နေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့် သူမ စားပွဲထိုးကလေးအား မြို့အခြေအနေကို မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

စားပွဲထိုးကလေးက စိတ်ရှည်စွာ ပြောပြလေသည်။

စင်ကျန်ပြည်နယ်စားကြီးသည် မန်ချူးများ စင်ကျန်ပြည်နယ်သို့ ရောက်လာတော့မည့် သတင်းရရှိသောကြောင့် တော်လှန်ရေးတပ်ရန် လူသူ၊ လက်နက်များ စုဆောင်းနေလေသည်။

ထို့ကြောင့် မရှိမဖြစ်မွေးထားသော တိရစ္ဆာန်များ ထုတ်ရောင်းရကြောင်း ပြောပြလေသည်။

“မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်နဲ့ လုပ်ဆောင်တာတော့ ကောင်းပါသလား”

“မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်တော့ ရှိပါတယ် အစ်မလေးရယ်၊ ဒါပေမယ့် သိပ်မောက်မာလွန်းတယ်လေ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

စားပွဲထိုးလေး ထွက်သွားလေသည်။

သူတို့ နယ်စားကြီး၏အကြောင်းကို စုံစမ်းပြီး ထိုည စားသောက်ဆိုင်ရှိ တည်းခိုခန်းတွင်ပင် အနားယူလိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် မြို့ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ မြို့ပြင်ကွင်းကြီးထဲတွင် လူအများအပြား ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျင်းလျှံ စပ်စုလိုက်ပြန်သည်။

ထိုအခါ သိုင်းပြိုင်ပွဲရှိကြောင်းနှင့် နယ်စားကြီးလာမည်အကြောင်းကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကွင်းကြီးအလယ်တွင် စင်မြင့်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မြင်းပေါ်မှာပင်ထိုင်လျက် နေရာယူလိုက်

အတန်ကြာသောအခါ ခရာသံ၊ ဗုံသံများကြားရပြီး..

“နယ်စားကြီး ကြွလာပါပြီ”

ထိုင်နေသူများအားလုံး ထရပ်ကာ နယ်စားကြီးအား အရှိအသေပေးကြသည်။

ကျင်းလှုံ လှမ်းကြည့်ရာ တန်းစီဝင်လာသောလူတစ်စုကို တွေ့ရလေသည်။

အားလုံး အဖိုးတန်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး မဟာရာဇရောင်မြင်းကြီးပေါ်တွင် သန်မာထွားကျိုင်းကာ ခန့်ညားသော လူကြီးတစ်ဦး လိုက်ပါလာသည်။

ထိုလူကြီးကို တွေ့သည်နှင့် နယ်စားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်လေသည်။

“နယ်စားကြီး ကျွန်မာပါစေ”

“နယ်ခွဲများ ကျဆုံးပါစေ”

ပရိတ်သတ်များထံမှ ထိုအသံများကြားရသောအခါ နယ်စားကြီး လက်တစ်ဘက်ရော့ယမ်းပြုကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ သူ့အတွက် စီစဉ်ထားသော ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှ နောက်ပါများ အသီးသီးနေရာယူ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။

ပရိတ်သတ်များလည်း ထိုင်လိုက်ကြသည်။

နယ်စားကြီး၏လက်ရွေးစင်တပ်ဖွဲ့များ သူတို့၏ စွမ်းရည်ကို ပြသကြလေသည်။

မြင်းစီးကျွမ်းကျင်မှုများလည်း ပြသကြသည်။

“အခုကျင်းပမယ့် သိုင်းပြိုင်ပွဲက မည်သူမဆို ဝင်ပြိုင်လို့တယ်၊ ဒါပေမယ့် အရည်အချင်းရှိမှ လက်ခံပြိုင်ပွဲဝင်ခွင့်ရမှာ ဖြစ်မယ်”

အခန်းအနားမှူးက လက်တစ်ဘက်မြှောက်လိုက်ရာ လူကြီးလေးယောက် သံလုံးတစ်လုံးမလှာကာ စင်မြင့်အလယ်တွင် ဘေးလိုက်လေသည်။

“ပြိုင်ပွဲဝင်ချင်တဲ့လူက သည်သံလုံးကို ပန်းကျော်တဲ့အထိ ခုတ်ပြရပါမယ်၊ ဒါမှ သိုင်းပြိုင်ပွဲဝင်ရပါမယ်”

ထိုစဉ် လူငယ်လေးတစ်ယောက် စင်မြင့်ပေါ်တက်လာ၏။ လူငယ်လေးသည် မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ပါ။

သံလုံးကြီးကို ဆတ်မနဲ ကောက်ယူလိုက်လေသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

အားလုံး အံ့ဩသွားကြလေသည်။

“မယုံနိုင်စရာပဲ”

ကျင်းလှုံ လက်ခုပ်တီးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှ ပရိတ်သတ်ကြီး လက်ခုပ်တီးရန် သတိရသွားလေ

နယ်စားကြီးပင် လက်ခုပ်တီး ဩဘာပေးလိုက်၏။

“မင်း တကယ်တော်တယ်ကွယ်၊ မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်

ဟုမေးလိုက်သည်။

လူငယ်လေး၏မျက်နှာ တင်းမာခက်ထန်နေလေသည်။

“ကျုပ်နာမည် ယီကျိုးပါ”

“မင်း ဘယ်မှာနေလဲ”

“ကျုပ်တို့ တောင်ခြေမှာ သားအဖနှစ်ယောက်နေထိုင်များငယ်သားတွေလာနှိပ်စက်လို့ ကျုပ်အဖေသေရတယ်ကြောင့် ခင်ဗျားကိုသတ်ဖို့ ကျုပ်လာတာပဲ”

“ဖမ်းလိုက်စမ်း”

နယ်စားကြီး ဒေါသတကြီး အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

လုပ်ကြံခြင်း

နယ်စားကြီး အမိန့်ပေးသံကြောင့် လူသန်ကြီးတစ်ယောက် လူငယ်လေးအား ဖမ်းချုပ်လိုက်လေသည်။

လူငယ်လေး ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

တဆက်တည်း လူသန်ကြီးအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ “အင့်”

လူသန်ကြီး၏မျက်နှာကို ထိမိသွားပြီး နှာခေါင်းမှသွေး ခြာခနဲကျလာသည်။

“ဝိုန်း”

အသံနှင့်အထူ လဲကျသွားရာ ပြန်မထနိုင်တော့ချေ။

မြင်ရသူအားလုံး အံ့သြသွားကြ၏။

နယ်စားကြီး ဒေါသတကြီးဖြစ်ကာ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

“သည်ကောင်ကို သတ်ကြစမ်း”

လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ထားသော အစောင့်များ လူလေးထံ ပိုင်းလာလေသည်။

လူငယ်လေး အတော်ပင် ကြိုးစားရှောင်တိမ်း၍ တိုက်နေရသည်။

ထိုအဖြစ်ကို မြင်သော ချင်းချင်းက ကျင်းလှုံအား ကြည့်မိမိ

“ဘာလဲ ညီမ”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ထိုသို့ ပြောနေစဉ် လူငယ်လေး သူတို့ရပ်နေရာ အရောက်လာလေသည်။

တစ်ယောက်နှင့် အများ ဖြစ်သောကြောင့် ကျင်းလှုံ လူငယ်လေးအနီး မြင်းစီးသွားကာ...

“ဟေ့ မြင်းပေါ် မြန်မြန်တက်”

ပြောရင်း လူငယ်လေးကို မြင်းပေါ်ဆွဲတင်ကာ မြင်းခုန်းစိုင်းထွက်လာလေသည်။

သူမနောက်မှ ချင်းချင်းလိုက်ပါလာလေသည်။

ကျင်းလှုံက အတန်ကြာအောင် မြင်းကိုဆက်နှင့်ပြီး စီမံရသောနေရာရောက်မှ မြင်းကိုရပ်လိုက်သည်။

“သည်လောက်ဆို အန္တရာယ်ကင်းပါပြီကွယ်”

ကျင်းလှုံ ပြောရင်း မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းလိုက်ရာ လူငယ်လေးလည်း ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

သူသည် ကျင်းလှုံနှင့်ချင်းချင်းကို ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး

“မမတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဆိုးသွမ်းမိုက်ရိုင်းတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဗိဘာအတွက် မခံနိုင်လို့ပါ”

ကျင်းလှုံက လူငယ်လေးအား ကြည့်လိုက်ပြီး..

“မောင်လေးကိုကြည့်တာနဲ့ သိပါတယ်၊ မောင်လေးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည် ယီကျိုးပါ”

“မင်းဆရာက”

“ဒါတော့ ပြောပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် အစအဆုံးပြောမှဖြစ်မယ်”

“မောင်လေး ဘာအလုပ်လုပ်လဲ”

“အမဲလိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် တစ်နေ့ အမဲလိုက်ရင်း ချောက်ထဲကျသွားတယ်၊ ကျွန်တော် ဆွဲမိဆွဲရာ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို

ဖမ်းဆွဲမိသွားတယ်လေ”

“တော်ပါသေးရဲ့”

ချင်းချင်း ရင်ဘတ်ကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့်ဖိကာ ပြောလိုက်သည်။

ယီကျိုးဆွဲထားသော သစ်ပင်အထက်မှအောက်သို့ ငိုကြည့်ရာ မှောင်မည်းနေသောကြောင့် အောက်ခြေကို မမြင်ရချေ။

သူ အပေါ်တက်ရန် လှမ်းကြည့်သော်လည်း မတ်စောက်သဖြင့် တက်ရန်မလွယ်ချေ။

သူ ကြံရာမရဖြစ်နေပြီး အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

“ကယ်ကြပါချို့...ကယ်ကြပါ”

သူ အသံကုန်အော်နေသော်လည်း လူမရှိသောအရပ်ဖြစ်
မည်သူမျှမလာပါ။

သူက စိတ်အားငယ်စွာဖြင့် ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

သူ ကျယ်လောင်စွာ ငိုကြွေးရင်း ချောက်ထိပ်ကို မကြာ
ကမော့ကြည့်လေသည်။

ထိုစဉ်-

ချောက်ထိပ်မှ သူ့အား လူတစ်ယောက်ခုံကြည့်နေသည်-
တွေ့ရလေသည်။

အသက်ငါးဆယ်ကျော် လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

“ကလေး မြဲမြဲကိုင်ထား၊ မကြောက်နဲ့ ဘာ မင်းကိုက-
မယ်”

ထိုလူကြီးက ထိုသို့ပြောရင်း ခါးတွင်ရစ်ပတ်ထားသော
ကြိုးခွေကို ကျောက်ထိပ်ကျောက်စွန်းတွင် ချည်လိုက်သည်။

ထိုနောက် ကြိုးစကိုကိုင်ကာ ချောက်ထဲခုန်ဆင်းလာသည်
မကြာဝါချေ။

ယီကျိုးရှိသောသစ်ကိုင်းပေါ်သို့ ရောက်လာလေသည်။

“ဘာ အရမ်းတော်တယ်နော်”

ထိုလူကြီးက ပြုံးပြီး-
“ကဲ့...ဘာကျောပေါ်တက်၊ မြဲမြဲကိုင်ထား၊ အပေါ်တ-

မယ်”

ယီကျိုး ထိုလူကြီး၏ကျောပေါ်တက်ကာ ဖက်တွယ်ထ-

လေသည်။

ထိုလူကြီးက ကျောက်နံရံအား ကုတ်တွယ်ကာ အပေါ်သို့
တက်လေသည်။

ကျောပေါ်မှ ယီကျိုးကြောက်လန့်နေလေသည်။

တခဏအတွင်းမှတ်င ချောက်ထိပ်သို့ရောက်သွားလေ
သည်။

ယီကျိုး ကျောပေါ်မှဆင်းကာ ထိုလူကြီးအား ထိုင်ကန်
တော့လိုက်လေသည်။

“ဘာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဘာဘလို
ညာတွေတတ်ချင်ပါတယ်ဘာ”

ထိုစကားကြားသောအခါ လူကြီး မျက်နှာပြုံးလာပြီး-

“မင်း ဘာဘဆီက ပညာလိုချင်တယ် ဟုတ်လား၊ ကလေး
ဒီဘာတွေရော”

ယီကျိုးက သူ့အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်၏။

“ကလေး...ဘာဇနီးကိုမေးပြီး မင်းကို သင်ပေးမယ်”

“ကျွန်တော် ဝမ်းသာလိုက်တာဘာ၊ ဘာဇနီးကျေနပ်
အောင် ကြိုးစားပါမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းပညာလိုချင်ရင်တော့ တို့စည်းကမ်းကို
ထိက်နာရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာ”

“မင်း ငါ့ကိုဆရာမခေါ်ရဘူ၊ မင်းမှာ အပေရှိတော့
ဒေက်တိုင်း ဟိုရှေ့ကတ်မှာ လာသင်ရမယ်”

၁၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဟုတ်ကဲ့”

“နောက်တစ်ချက်က ငါ့ဆီမှာ ပညာသင်နေကြောင်း ဘ-

သူ့ကိုမှ မပြောရဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘာဘ၊ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်”

“ဒါဆို မနက်ဖြန်ကစပြီး လာတော့၊ ငါစောင့်နေမယ်”

ထိုလူကြီး စကားအဆုံးတွင် ထွက်သွားလေသည်။

ယီကျိုး အိမ်ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

ဒုတိယပိုင်းဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

စာမူနှင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၃၈၉၀၅၁၂
ချက်မှာပုံနှိပ်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၃၉၁၀၅၁၂

၂၀၁၂ ခုနှစ်

ပထမအကြိမ် အုပ်စု-၅၀၀

တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်စင်စာရီ (ဝန်းဝေဝေ စာပေ)
အမှတ် (၃၆၀) ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

အတွင်း နှင့် ဖျက်ဖျက်ပျက်
ဦးဝင်းကျော်ထွန်း (မိုးရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀) ၄၅- လမ်း
ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

သိုင်းကွက်

ယီကျိုး နံနက်တိုင်း နေအိမ်နှင့် မဝေးလှသော လျှို့ဝှက်သို့
သည်။

သူ့အား စောင့်ကြိုနေသော လျှို့ဝှက်လင်းယုန်ကြီးကို တွေ့ရ

ထိုနေ့မှစ၍ နံနက်တိုင်း သိုင်းပညာများ သင်ကြားခဲ့လေ၏။

နေ့ခင်းတွင် အမဲလိုက်ခြင်း၊ ထင်းရွှေခြင်း အလုပ်များကို

မင်းလေသည်။

လင်းယုန်ကြီးသည် ယီကျိုးအား ချစ်ခင်သောကြောင့်

အားကောင်းသောဆေးများ တိုက်ကျွေးသည်။

ထိုဆေး သုံးရက် သောက်ပြီးသောအခါ ယီကျိုး တစ်ကိုယ်

ပေါ့လန်းဆန်းလာလေ၏။

အတွင်းအားကျင့်စဉ်များ သင်ကြားပေးသည်။

ယိက္ခိုး ကြိုးစားသင်ယူ လေ့ကျင့်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် နေ့မှညး ရက်၊ လ ကြာသွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း လင်းယုန်ကြီး၏ဇနီးကို မတွေ့ရပါ။

သိုင်းပညာသင်ကြားသည်မှာ ခြောက်လခန့် ကြာပြီ သည်။

နောက်တစ်နေ့ ယိက္ခိုး လျှို့ကြီးထံ ရောက်သောအခါ အရောင်ဝတ်စုံဝတ် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို တွေ့လေသည်။

ယိက္ခိုး မြေပြင်တွင် ဒူးထောက်ကန်တော့လိုက်လေသော “ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော့်ကို သိုင်းပညာသင်ကြားပေးပါ”

ဒေါ်ဒေါ် ဘာခိုင်းခိုင်း ကျွန်တော်လုပ်ပါမယ်”

လင်းယုန်ကြီး ဇနီးဖြစ်သူကို ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။

“ညီမ ဘယ်လိုသဘောရလဲ၊ ကလေးက သိပ်လိမ္မာတယ်”

လင်းယုန်မယ် ပြုံးလိုက်ပြီ။

“ညီမလဲ သင်ပေးမယ် အစ်ကို”

“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ပြောရင်း လင်းယုန်မယ်အား ကန်တော့လိုက်လေ၏

“ကံ တို့တတွေ ပညာသင်ကြားပေးတာ မင်းအတွက်”

ပြောလို့ရတယ် သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

တံဖြည်းဖြည်း ယိက္ခိုး တိုးတက်လာလေသည်။

လင်းယုန်မောင်နှံမှာ ယိက္ခိုးအား အထူးပင် ချစ်ခင်ထားသည်။

ညနေ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ယိက္ခိုးက ဖခင်ဖြစ်သူ

အား ပြောပြလိုက်လေသည်။

ဖခင်မှာ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဟာ သူတို့က ဘယ်သူနဲ့မှ ဆက်ဆံတာ မဟုတ်ဘူး သား၊

သူတို့က သိုင်းပညာသင်ပေးတာ သားအတော်ကို ကံကောင်းတာပါ။

သားကြိုးစားသင်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

ယိက္ခိုး ဝို၍ ကြိုးစားသင်ယူလေသည်။

ရာသီတွေ ပြောင်းပြီး နှစ်ကာလ ကြာခဲ့လေသည်။

သိုင်းပညာသင်ကြားရင်း သုံးနှစ်တာ အချိန်သို့ ရောက်လာလေသည်။

ယိက္ခိုး အတော်ပင် တတ်မြောက်လာလေသည်။

“လူကလေး ဘာဘာတို့ ခရီးသွားစရာရှိလို့ မင်းတစ်ယောက်

တည်း လေ့ကျင့်နေဦးနော်၊ ပြန်လာမှ သင်စရာရှိတာ ဆက်သင်ပေးမယ်”

နောက်တစ်နေ့တွင် လင်းယုန်မောင်နှံအား မတွေ့ရတော့

ယိက္ခိုး သိုင်းပညာ တိုးတက်လာသော်လည်း တိုင်းပြည်

တိုးတက်သေးပါ။

မန်ချူးများ တရုတ်ပြည်အား အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျ အုပ်ချုပ်

ဆဲပင်။

မန်ချူးအလိုတော်ရိများ ကောင်းစားနေကာ ပြည်သူ

❖ ဘုန်းကြွယ်

အများ ဆင်းရဲဒိဋ္ဌိဝိခရကာ နေရလေသည်။

“အဲဒါပါပဲ မမ၊ ကျွန်တော့်ဆရာ မရှိပေမယ့် နေ့စဉ်နေ့လျှိုထဲမှာ လှေ့ကျင့်ပါတယ်”

ယီကျိုးက ထိုသို့ပြောရင်း ဖခင်ဖြစ်သူအား သတိချမှက်နှာညှိုးသွားလေသည်။

“မောင်လေး ကံကောင်းတာပေါ့၊ လင်းယုန်မောင်နှံကို လှိုတောင်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ အခု မောင်လေးက ပညာသင်တယ်”

ကျင်းလျှိုက ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဆရာဆီမှာ ပညာရတာတော့ ကံကောင်းတယ်၊ အသက်ကို မကယ်နိုင်တာတော့ စိတ်မကောင်းဘူး မမ”

ကျင်းလျှိုနှင့် ချင်းချင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“မျက်မမြင်အဘိုးအိုကို ရိုက်နှက်တဲ့ အဖြစ်ကို မြင်ရက ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ခံစားလိုက်ရတာ၊ အဲသည်ကောင်တွေကို ကျွန်တို့အကုန်သတ်လိုက်တယ် မမ၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေ အသက် မရှိဘူး”

“မောင်လေး အကြောင်းကြားရတာ စိတ်မကောင်းကွယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က အင်အားကောင်းတယ်၊ စိတ်လိုက်မလုပ်ပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“မောင်လေး ဘယ်သွားမလဲ”

“ကျွန်တော် လျှိုထဲကိုပဲ သွားမယ် မမ၊ ဆရာ ပြန်အေး

ပျံလွှားနှင့်ဇာမဏီ(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉

စောင့်မယ်”

ကျင်းလျှိုနှင့် ချင်းချင်းတို့ လင်းယုန်မောင်နှံကို တွေ့ဖူးချင်လာသည်။

ယီကျိုး တစ်စုံတစ်ခုကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေလေသည်။

ကျင်းလျှို အကဲခတ်ပြီး...

“မင်း ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

“မမတို့ အရေးကြီးကိစ္စမရှိရင် ကျွန်တော့်အိမ် လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ကောင်းသားပဲ”

ကျင်းလျှိုနှင့် ချင်းချင်းတို့ ယီကျိုးနောက် လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

ယီကျိုးဖခင်၏ မြေပုံကို တွေ့သောအခါ ရှိုက်ကြီးတင်ကြီးလိုက်လေသည်။

ချင်းချင်းတို့က နှစ်သိမ့်ကြရလေသည်။

မွန်းတည့်ချိန်လောက်တွင် မိုးထိတောင်ကမ်းပါးယံတစ်ခုသို့ ရောက်လာလေသည်။

သူတွေ့ခဲ့သော ဂူတစ်ခုကို ကျင်းလျှိုအား ပြသလေသည်။

ကျင်းလျှို ဂူသို့ ကြည့်မည်ဖြစ်လိုက်သည်။

“မမကြီး သတိထားဦး”

ကျင်းလျှို သူမ ခားကို အထဲသို့ သွင်းကာ ဝှေ့ယမ်းလိုက်

သည်။

“ချွမ်း”

❖ ဘုန်းကြွယ်

“ခွမ်း!”

တစ်စုံတစ်ရာ ဓားအား လာရောက်ထိမှန်သဖြင့် အသံထွက်ကာ ဓားကိုင်လက် တုန်ခါနေလေသည်။

ဓားဖြင့် ဝှေ့ယမ်းပြီး ဓားထုတ်ကာ—

“ယန္တရားတစ်ခုခု တပ်ထားတာပဲ”

ဤသို့ဖြင့် ဝှေ့ထဲဝင်လာရင်း ဓားဖြင့် ယန္တရားလေး

ဖြတ်ကျော်လာခဲ့လေသည်။

လေးခုကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပြီးနောက် ဓားဖြင့် ဝှေ့ယမ်းပြီး ခြည့်သော်လည်း မထူးခြားတော့ပါ။

“ယန္တရားတွေ ကုန်ပြီ ထင်တယ်”

တဖြည်းဖြည်း ဝင်လာရာ ပယောင်းတိုင် ထွန်းထားသဖြင့် ဆင်းထိန်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်...

“အမယ်လေး”

ခွမ်းချင်း အော်သံကြားရသဖြင့် ကျင်းလှံ့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ညီမ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟိုမှာ”

ကျင်းလှံ့နှင့် ယီကျိုးတို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အရိုးစုနှစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။

ကျင်းလှံ့ အရိုးစုနှစ်ခု အနီးသွားကာ...

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ရင်း သေသွားကြတယ်။ ဘယ်သူတွေလဲ မသိဘူး”

ကျင်းလှံ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရာ နံရံတွင် ချပ်များ ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“သိုင်းကွက်တွေ ရေးထားတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် မမ၊ သည်မှာလဲ သေတ္တာလေးတစ်လုံး ရှိတယ်”

ယီကျိုး ပြောပြောဆိုဆို သေတ္တာလေးမ,ကာ ကျင်းလှံ့အား

လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

“အထဲမှာ ဘာရှိလဲ မသိဘူးနော်”

ချင်းချင်း ပြောလိုက်သည်။

ယီကျိုး အရိုးစုကြားမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဟာ ဓားကောင်းမ”

ပြောရင်း ဝှန်ရီကို ထိုးလိုက်ရာ ကျောက်များ ကွဲထွက်လေသည်။

“မမကြီး သည်ဓမ္မတ္တာလေး ဖွင့်ကြည့်ပါလား”

ကျင်းလျှံ သေတ္တာလေးအား ရိုက်ဖွင့်လိုက်လေ၏။

မရသဖြင့် ယီကျိုး ဓားမြှောင်လေးဖြင့် ဖွင့်လိုက်ရာ ဖွင့်လေသည်။

“ဟာ စာရွက်တွေကြီးပဲ”

ချင်းချင်း စိတ်ဓာတ်ကျသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ကျင်းလျှံ အလင်းရောင်တွင် စာရွက်များကို ကြည့်ကာ

“ဟင် ဒါ ခွန်လွန်သိုင်းကျမ်းပါလား”

အံ့ဩတကြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“ခွန်လွန်ဂိုဏ်းက ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး”

“ကျွန်မ ဘိုးဘိုးပြောလို့ သိထားတယ်၊ တော်တော်အားကောင်းတဲ့ဂိုဏ်းတဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မမလဲ မေမေပြောလို့ သိထားတာ၊

သိုင်းကွက်

ယီကျိုး နံနက်တိုင်း နေအိမ်နှင့် မဝေးလှသော လျှို့ဝှက်သို့

သူ့အား စောင့်ကြည့်နေသော လူကြီးလင်းယုန်ကြီးကို တွေ့ရ

ထိုနေ့မှစ၍ နံနက်တိုင်း သိုင်းပညာများ သင်ကြားခဲ့လေ၏။

နေ့ခင်းတွင် အမဲလိုက်ခြင်း၊ ထင်းခွေခြင်း အလုပ်များကို

လင်းယုန်ကြီးသည် ယီကျိုးအား ချစ်ခင်သောကြောင့်

အားကောင်းသောဆေးများ တိုက်ကျွေးသည်။

ထိုဆေး သုံးရက် သောက်ပြီးသောအခါ ယီကျိုး တစ်ကိုယ်

အတွင်းအားကျင့်စဉ်များ သင်ကြားပေးသည်။

၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ယီကျီး ကြိုးစားသင်ယူ လေ့ကျင့်လေသည်။
ဤသို့ဖြင့် နေ့မှည့် ရက်၊ လ ကြာသွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း
လင်းယုန်ကြီး၏နီးကို မတွေ့ရပါ။
သိုင်းပညာသင်ကြားသည်မှာ ခြောက်လခန့် ကြာပြီ ဖြစ်
သည်။

နောက်တစ်နေ့ ယီကျီး လျှိုကြိုးထဲ ရောက်သောအခါ အ
ရောင်ဝတ်စုံဝတ် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို တွေ့လေသည်။

ယီကျီး မြေပြင်တွင် ဒူးထောက်ကန်တော့လိုက်လေသည်။
“ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော့်ကို သိုင်းပညာသင်ကြားပေးပါ”

“ဒေါ်ဒေါ် ဘာခိုင်းခိုင်း ကျွန်တော်လုပ်ပါ့မယ်”
လင်းယုန်ကြီး စနိုးဖြစ်သူကို ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။

“ညီမ ဘယ်လိုသဘောရလဲ၊ ကလေးက သိပ်လိမ္မာတာ
လင်းယုန်မယ် ပြုံးလိုက်ပြီ။”

“ညီမလဲ သင်ပေးမယ် အစ်ကို”
“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ပြောရင်း လင်းယုန်မယ်အား ကန်တော့လိုက်လေ၏။
“ကဲ တို့တတွေ ပညာသင်ကြားပေးတာ မင်းအဖေ
ပြောလို့ရတယ် သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”
တဖြည်းဖြည်း ယီကျီး တိုးတက်လာလေသည်။

လင်းယုန်မောင်နှံမှာ ယီကျီးအား အထူးပင် ချစ်ခင်ထား
သည်။

ညနေ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ယီကျီးက ဖခင်ဖြစ်သူ
အား ပြောပြလိုက်လေသည်။

ဖခင်မှာ ဝမ်းသာသွားလေသည်။
“ဟာ သူတို့က ဘယ်သူနဲ့မှ ဆက်ဆံတာ မဟုတ်ဘူး သား
သူတို့က သိုင်းပညာသင်ပေးတာ သားအတော့်ကို ကံကောင်းတာပါ
သားကြိုးစားသင်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”
ယီကျီး ပို၍ ကြိုးစားသင်ယူလေသည်။

ရာသီတွေ ပြောင်းပြီး နှစ်ကာလ ကြာခဲ့လေသည်။
သိုင်းပညာသင်ကြားရင်း သုံးနှစ်တာ အချိန်သို့ ရောက်လာ
လေသည်။

ယီကျီး အတော်ပင် တတ်မြောက်လာလေသည်။
“လူကလေး ဘာတို့ ခရီးသွားစရာရှိလို့ မင်းတစ်ယောက်
အည်း လေ့ကျင့်နေဦးနော်၊ ပြန်လာမှ သင်စရာရှိတာ ဆက်သင်ပေး
မယ်”

နောက်တစ်နေ့တွင် လင်းယုန်မောင်နှံအား မတွေ့ရတော့
ပါ။

ယီကျီး သိုင်းပညာ တိုးတက်လာသော်လည်း တိုင်းပြည်
တိုးတက်သေးပါ။

မန်ချူးများ တရုတ်ပြည်အား အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျ အုပ်ချုပ်
နေဆဲပင်။

မန်ချူးအလိုတော်ရှိများ ကောင်းစားနေကာ ပြည်သူ

အများ ဆင်းရဲဒိနှိပ်ခံရကာ နေရလေသည်။

“အဲဒါပါပဲ မမ၊ ကျွန်တော့်ဆရာ မရှိပေမယ့် နေ့စဉ်နေ့စဉ် လျှို့ဝှက်မှာ လေ့ကျင့်ပါတယ်”

ယီကျိုးက ထိုသို့ပြောရင်း ဖခင်ဖြစ်သူအား သတိရ မျက်နှာညှိုးသွားလေသည်။

“မောင်လေး၊ ကံကောင်းတာပေါ့၊ လင်းယုန်မောင်နှံကို လျှို့ဝှက်တောင်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ အခု မောင်လေးက ပညာသင်နေ တယ်”

ကျင်းလျှိုက ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဆရာဆီမှာ ပညာရတာတော့ ကံကောင်းတယ်၊ အသက်ကို မကယ်နိုင်တာတော့ စိတ်မကောင်းဘူး မမ”

ကျင်းလျှိုနှင့် ချင်းချင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“မျက်မမြင်အဘိုးအိုကို ရိုက်နှက်တဲ့ အဖြစ်ကို မြင်ရ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ခံစားလိုက်ရတာ၊ အဲသည်ကောင်တွေကို ကျွန်တော် အကုန်သတ်လိုက်တယ် မမ၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေ အသက် မရှိဘူး”

“မောင်လေး၊ အကြောင်းကြားရတာ စိတ်မကောင်း ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က အင်အားကောင်းတယ်၊ စိတ်လိုက်လေ မလုပ်ပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“မောင်လေး ဘယ်သွားမလဲ”

“ကျွန်တော် လျှို့ဝှက်ကိုပဲ သွားမယ် မမ၊ ဆရာ ပြန်အသေ

စောင့်မယ်”

ကျင်းလျှိုနှင့် ချင်းချင်းတို့ လင်းယုန်မောင်နှံကို တွေ့ဖူးချင် လာသည်။

ယီကျိုး တစ်စုံတစ်ခုကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေလေသည်။

ကျင်းလျှို အကဲခတ်ပြီး...

“မင်း ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

“မမတို့ အရေးကြီးကိစ္စရှိရင် ကျွန်တော့်အိမ် လိုက်ခဲ့ပါ လား”

“ကောင်းသားပဲ”

ကျင်းလျှိုနှင့် ချင်းချင်းတို့ ယီကျိုးနောက် လိုက်ပါလာခဲ့လေ သည်။

ယီကျိုးဖခင်၏ မြေပုံကို တွေ့သောအခါ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

ချင်းချင်းတို့က နှစ်သိမ့်ကြရလေသည်။

မွန်းတည့်ခိုနိလောက်တွင် မိုးထိတောင်ကမ်းပါးယံတစ်ခုသို့ ရောက်လာလေသည်။

သူတွေ့ခဲ့သော ဂူဝတစ်ခုကို ကျင်းလျှိုအား ပြသလေသည်။

ကျင်းလျှို ဂူဝသို့ ကြည့်မည်ပြင်လိုက်သည်။

“မမကြီး သတိထားဦး”

ကျင်းလျှို သူမ ဓားကို အထဲသို့ သွင်းကာ ဝှေ့ယမ်းလိုက် သည်။

“ချွမ်း”

“ချမ်း”

တစ်စုံတစ်ရာ ဓားအား လာရောက်ထိမှန်သဖြင့် အသံထွက်ကာ ဓားကိုလက် တုန်ခါနေလေသည်။

“ဓားဖြင့် ဝှေ့ယမ်းပြီး ဓားထုတ်ကာ...”

“ယန္တရားတစ်ခုခု တပ်ထားတာပဲ”

ဤသို့ဖြင့် ဝှေ့ထင်လာရင်း ဓားဖြင့် ယန္တရားလေးဖြတ်ကျော်လာခဲ့လေသည်။

လေးခုကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပြီးနောက် ဓားဖြင့် ဝှေ့ယမ်း ခြည့်သော်လည်း မထူးခြားတော့ပါ။

“ယန္တရားတွေ ကုန်ပြီ ထင်တယ်”

တဖြည်းဖြည်း ဝင်လာရာ ဖယောင်းတိုင် ထွန်းထားသဖြင့် ဝင်းထိန်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်...

“အမယ်လေး”

ချင်းချင်း အော်သံကြားရသဖြင့် ကျင်းလှံ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ညီမ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟိုမှာ”

ကျင်းလှံနှင့် ယီကျိုးတို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အရိုးစုနှစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။

ကျင်းလှံ အရိုးစုနှစ်ခု အနီးသွားကာ...

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ရင်း၊ နှုသသွားကြသေး ဘယ်သူတွေလဲ မသိဘူး”

ကျင်းလှံ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရာ နံရံတွင်

အရိုးများ ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“သိုင်းကွက်တွေ ရေးထားတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် မမ၊ သည်မှာလဲ သေတ္တာလေးတစ်လုံး ရှိ

ယီကျိုး ပြောပြောဆိုဆို သေတ္တာလေးမက ကျင်းလှံအား

၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

“အထဲမှာ ဘာရှိလဲ မသိဘူးနော်”

ချင်းချင်း ပြောလိုက်သည်။

ယိက္ခိန္ဒာ အရိုးစုကြားမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဟာ ဓားကောင်းမ”

ပြောရင်း ဝန်ရံကို ထိုးလိုက်ရာ ကျောက်များ ကွဲထွက်ကာ လေသည်။

“မမကြီး သည်သေတ္တာလေး ဖွင့်ကြည့်ပါလား”

ကျင်းလှိုင် သေတ္တာလေးအား ရိုက်ဖွင့်လိုက်လေ၏။

မရသဖြင့် ယိက္ခိန္ဒာ ဓားမြှောင်လေးဖြင့် ဖွင့်လိုက်ရာ ဖွင့်သွား

လေသည်။

“ဟာ စာရွက်တွေကြီးပဲ”

ချင်းချင်း စိတ်ဓာတ်ကျသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်

သည်။

ကျင်းလှိုင် အလင်းရောင်တွင် စာရွက်များကို ကြည့်ကာ

“ဟင် ဒါ ခွန်လွန်သိုင်းကျမ်းပါလား”

အံ့ဩတကြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“ခွန်လွန်ဂိုဏ်းက ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး”

“ကျွန်မ ဘိုးဘိုပြောလို့ သိထားတယ်၊ တော်တော်အ

အားကောင်းတဲ့ဂိုဏ်းတဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မမလဲ မေမေပြောလို့ သိထားတာ၊ သ

ပျံလွှားနှင့်ဇာမဏီ(၃-သိမ်း) ❖ ၂၁

လင်းယုန်ကြီး အေးဆေးစွာ ပြောပြီး ဓားဆွဲထုတ်လိုက်လေ

“ဗွင်”

ဓားမှာ ဝင်းလက်နတ်တက်ပနေပြီး ကောင်းမွန်သော ဓား

လက် ဖြစ်သည်။

ဆံဖြူအဘိုးအိုကလည်း အသံမြင်ထားလိုက်လေတော့

ကျင်းလှုံ တစ်ခါမျှ တိုက်ပွဲ မကြည့်ရသောကြောင့် စိတ်ဝင်
စားစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်က ဆံဖြူအတိုးအိုဘက်မှ ဝင်ကူ
ဆိုက်လေသည်။

“သည်လို မလုပ်နဲ့လေ”

လင်းယုန်မယ် အော်ဟစ်ပြီး ကိုယ်ရံတော်အနား ရောက်
သွားကာ ဓားဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“ထန်”

“ချွမ်း”

ကိုယ်ရံတော် ရှောင်တိမ်းပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
သည်။

လင်းယုန်မောင်နဲ့တို့ သိုင်းကွက်သုံးဆယ် ကျော်လာလေ

သည်။

ထိုသို့ တိုက်ခိုက်ရင်း တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်သွားလေ

သည်။

သံမဏိကျာပွတ်ထိပ်တွင် ဓားငယ်လေးများ တပ်ထား

သောကြောင့် လက်နက်နှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်နက် ရှောင်ရှားရသလို ဖြစ်
လေသည်။

လင်းယုန်ကြီး ရှောင်တိမ်းရင်း ဓားဖြင့် လှည့်ထိုးလိုက်ရာ

ဆံဖြူအတိုးအို ထိတ်လန့်တကြား ရှောင်တိမ်းလိုက်ရလေသည်။

ထိုအခါ...

ဆံဖြူအတိုးအို ချောက်ကမ်းပါးထိပ် ရောက်သွားလေ

ပြန်လည်ဆုံစည်းခြင်း

လင်းယုန်ကြီး ဓားထုတ်လိုက်သည်နှင့် ဆံဖြူအတိုးအို
ပွတ်ကို အသင့်ကိုင်ထားလေသည်။

ဓားရှောင်တလက်လက် တောက်ပနေလေသည်။

ဆံဖြူအတိုးအို ကျာပွတ်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

“ဝိုး...ဝိုး”

“ထန်”

ကျာပွတ်က နေရာအနှံ့ကို ရိုက်ချနေလေသည်။

ဓားဖြင့် ဝှေ့ယမ်းကာကွယ်လိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေသောကြောင့်

အတန်ကြာသည်အထိ လက်ရည်တူစွာ ရှိနေသေးသည်။

တိုက်ပွဲမှာ ကြည့်ကောင်းနေလေသည်။

တော့သည်။

သူတို့ကိစ္စကိုရင်၊ ကျပါက အထိနာမည် စိုးသဖြင့် သာသနာ့ ခုန့်ချလိုက်သည်။

သို့သော်...

သူ အောက်ရောက်သောအခါ လင်းယုန်ကြီး အောက်စောင့်နေလေသည်။

သူက လှုပ်ရှားလိုက်ရာ ချောက်ထိပ်မှ ကျောက်ကျောက်ခဲများ ဆံဖြူအဘိုးအို ကိုယ်ပေါ် ကျလာလေသည်။

“အား”

“အင့်”

ဆံဖြူအဘိုးအို နာကျင်သွားလေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာရကာ အဝတ်အစားများ ခုခွားလေသည်။

ဆံဖြူအဘိုးအို အခြေအနေ မဟန်သောကြောင့် တည့်ရာ ပြေးလေသည်။

ဆရာဖြစ်သူ ထွက်ပြေးသည်ကို မြင်ရသော ကိုယ်နှစ်ယောက် ထိတ်လန့်သွား၏။

သူတို့က ဆရာ ဖြစ်သူကိုသာ အားကိုးသူများ ဖြစ်လင်းယုန်မယ် လက်မှ ထွက်ပြေးရန် ပြင်၏။

သို့သော်...

လင်းယုန်မယ်က အလွတ်မပေးပါ။

“ပြေးလို့ ရှမလား”

ပြောရင်း တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ကိုယ်ရံတော် လင်းယုန်မယ်၏ ဓားစက်ကွင်းထဲ ရောက်သွားလေသည်။

ဓားရိပ်များ လွှမ်းမိုးလာသောကြောင့် လူကိုပင် မမြင်ရဘော့ပါ။

ထိုစဉ်...

လင်းယုန်ကြီး တောင်ပေါ်မှ ခုန့်ဆင်းပြီး တိုက်ပွဲအနီး ရောက်လာလေသည်။

ကိုယ်ရံတော် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

လင်းယုန်မယ်က ဓားဖြင့် ထိုးသတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“မလုပ်နဲ့ ညီမ၊ တို့ ဓားနဲ့မတန်ဘူး”

လင်းယုန်ကြီး ဟန့်တားသောကြောင့် လင်းယုန်မယ် ဓားပြန်သိမ်းလိုက်သည်။

သို့သော်...

သူမ ဒေါသတကြီးဖြင့် ခြေဖြင့် ကန်လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

ကိုယ်ရံတော်မှာ တစ်ပတ်လည်သွားပြီး လက်နက်တခြား ထုတ်ခြား ဖြစ်သွားလေသည်။

သူအထိနာသောကြောင့် ပြန်မထနိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ်တွင် ထူးလိမ့်နေလေသည်။

သူတို့ဆရာ ဖြစ်သူ ထွက်ပြေးသွားသော်လည်း သူတို့နှစ်

ယောက် မပြေးရဲပါ။

“ဘယ်လိုလဲကွ၊ ငါတို့ကို သတ်မယ့်ကောင်တွေ”

“ကျုပ်”

သူတို့ ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ စကားထစ်နေလေသည်။

“ဟား..ဟား..ဟား”

ချင်းချင်းက ကိုယ်ရဲတော် အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ ရယ်လိုက်လေသည်။

ကိုယ်ရဲတော်မှာ နာလည်းနာ၊ ရှက်လည်းရှက်သောအပြစ်ချက်ချင်းကို အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ရှင့်ဆံပင်တွေကို ကြည့်ပါဦး။ ရှိသေးရဲ့လားလို့ ထိုအခါမှ ကိုယ်ရဲတော် သူ့ခေါင်းကို စမ်းကြည့်လိုက်သလို သူ့ခေါင်းတွင် ဆံပင်တစ်ပင်မျှ မရှိတော့ပါ။

ဓားစက်ကွင်းထဲ ရောက်စဉ် အဖြတ်ခံလိုက်ရခြင်း

သည်။

သူ ရှက်ဒေါသဖြင့် အော်ဟစ်ရင်း ပြေးထွက်သွားလေသည်။

အားလုံး ရှင်းလင်းသွားသောအခါမှ ယီကျိုး ဆရာဖြစ်သူ နီးမောင်နဲ့ရှေ့တွင် ဒူးထောက်ပြီး အရိုအသေပေးလိုက်သည်။

“ဘာ-ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော် ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

လင်းယုန်ကြီး ယီကျိုး လက်ထဲမှ ကျောက်ခွဲဓားကို တွေ့လိုက်လေသည်။

“လူလေး”

“ဘဘ”

“မင်း ဘယ်သွားနေလဲ၊ ဘဘတို့ မင်းအိမ်ကို ရောက်ခဲ့တယ်၊ အဖေကိုလဲ မတွေ့ဘူး၊ ဘယ်သွားနေလဲ၊ မင်း သည်ဓားရော ယီကျိုးက ရသလဲ”

လင်းယုန်ကြီး မေးသောအခါ ယီကျိုး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ

“ဘဘ”

“ဘာဖြစ်လဲ ပြောလေ”

“ဖေဖေ သေပြီ”

“ဟင်”

လင်းယုန်မောင်နဲ့ အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဘာကြောင့်လဲကွယ်”

ယီကျိုးက အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ယခု ဂူထဲတွင် တွေ့ရသော အကြောင်းများပါ ပြောလိုက်လေသည်။

❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုစဉ်...

ချင်းချင်းနှင့် ကျင်းလှံတို့လည်း လင်းယုန်မောင်နဲ့ ရှေ့တွင် ခူးထောက်အရှိအသေပေးလိုက်သည်။

ထိုကျိုးက စိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

ချင်းချင်းကလည်း ဂူထဲမှ အကြောင်းများကို ဖြည့်စွက်ဖြေ ပြလေသည်။

စွန့်လွှဲနိဂုံး၏မှ သိုင်းကျမ်းခိုးသွားသော ရသေ့ကြီး အကြောင်း ပြည့်စုံစွာကြားရသဖြင့် လင်းယုန်မောင်နဲ့ အံ့ဩကာ စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

“တို့ သည်နေရာကို ခြေရာထပ်အောင် နေကြတား သည် ကျမ်းနဲ့ သည်ရသေ့ရှိမယ် မထင်ဘူး၊ ခုမှ ရောက်လာတဲ့ မိန်းမလေးက ဖော်ထုတ်နိုင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ညီမတို့ ဂူထဲ ဝင်ကြည့်ရအောင်”

လင်းယုန်မယ်က စိတ်ဝင်တစား ပြောလိုက်ရာ လင်းယုန်ကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို လူလေးတို့သုံးယောက် ဂူဝမှာ စောင့်နေ၊ တို့ယောက် အထဲဝင်မယ်”

ပြောရင်း ဂူထဲ ဝင်သွားလေသည်။

ချင်းချင်း တစ်စုံတစ်ခု စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့်...

“မမ”

“ဘာလဲ ညီမ”

“စောစောက ဆံဖြူအဘိုးကြီး လက်အရောင် ပြောင်း...

အယ်နော်၊ ထူးဆန်းတယ်၊ အဲဒါ ဘာပညာလဲ မသိဘူးနော်”

ကျင်းလှံ့ စဉ်းစားပြီး...

“အဲဒါ သိမ်းငှက်ခြေမျှောင်၊ သိုင်းကွက်လို့ ခေါ်တယ်၊ ညီမလေး၊ ခဲတစ်လုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်တောင် ကြွေခွသွားတယ် သိဘူး၊ ဆရာလင်းယုန်ကြီး ရောက်လာလို့ မဟုတ်ရင် မမတို့ မနိုင်ဘူး”

“မမကြီး၊ သူ့ ရှေ့မှာ ဆရာ မခေါ်နဲ့နော်၊ ဘာက မကြိုက်ဘူး”

ယိုကျိုး ဝင်ရောက်သတိပေးလိုက်၏။

“မမ ညီမလေး စဉ်းစားမိတယ်”

“ဘာများလဲ ညီမလေး ပြောလေ”

“ညီမလေး မိဘတွေ အသတ်ခံရတုန်းက ခေါင်းကြွေခွသွားတယ်၊ လက်ချောင်းတွေ ကျိုးသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ညီမလေး မိဘတွေကို သတ်တဲ့လူက သူပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်နော်”

ကျင်းလှံ့ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီး ဖြစ်နိုင်ချေရှိသဖြင့် ခံလှုပ်ရှားသွားလေသည်။

“ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ် ညီမလေး၊ အတတ်ပြောလို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ သိုင်းလောကမှာ ပညာတတ်တဲ့လူတွေ များတယ်လေ”

“သူထွက်ပြေးသွားတာ နာတာပဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“သူသာ ညီမလေး မိဘတွေကို သတ်တာဆို အခွင့်အရေးရတာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျင်းလှုံ ဘာပြောရမှန်းမသိသောကြောင့် သက်ကြွယ်
လိုက်သည်။

ချင်းချင်းလည်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ငြိမ်သက်နေ
တော့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားပြီး သူတို့ လင်း
မောင်နဲ့ ထွက်အလာကို စောင့်နေလေသည်။

သိုင်းကွက်

လင်းယုန်မောင်နဲ့ ဖယောင်းတိုင်မီးဖြင့် ပူနံရံရှိ ရေးထွင်း
သော သိုင်းကွက်များကို စိတ်ဝင်တစား လေ့လာကြည့်ရှုနေလေ
သည်။

“အစ်ကို”

“ပြော ညီမ”

“ဒါ ခွန်လွန်သိုင်းကွက်တွေပဲ”

“ဟုတ်တယ်”

“ညီမတို့သာ သည်ပညာတတ်ထားရင် ကောင်းမှာ”

“ဒါတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အချိန်ယူရမယ် ညီမ၊ ကဲ

တို့အပြင် ထွက်ရအောင်”

အပြင်ရောက်သောအခါ လင်းယုန်မယ်က ကျင်းလှုံအား

“သေတ္တာထဲက စာရွက်တွေ တူမလေးဆီမှာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

ကျင်းလှ ရှိသေတ္တာ ပြောလိုက်သည်။

“ပြုပါဦး”

ထိုအခါ ကျင်းလှ တောဝေသွားသည်။

“သည်ကျမ်းက ခွန်လွန်ကျမ်းစို့ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းကို ပြန်

မလို့ပါ”

လင်းယုန်မယ်သည် စိတ်ဆတ်ကာ ဒေါသကြီးသူ ဖြစ်သူ

ကျင်းလှ၏စကားကြောင့် ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

ထိုအခါ...

လင်းယုန်ကြီးက ကြားဆင်ပြီး...

“မိန်းကလေး ခွန်လွန်ဂိုဏ်းက ပြိုကွဲသွားတာ ကြားပြီ

ကဂိုဏ်း မရှိတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းစဉ်းစားပါ”

လင်းယုန်ကြီး၏စကား ဖန်ကန်သောကြောင့် ကျင်းလှ

ဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

“တို့မောင်နှံက လူကောင်း မဟုတ်သလို လူဆိုးလဲ

ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတရားမလုပ်ဘူး၊ မိန်းကလေး ယူထား

အသုံးမဝင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် တို့လက်ထဲအပ်ပါ၊ မိန်းကလေးလဲ

ရှိမှာပါ”

“ကျွန်မတို့က ဘယ်လိုအကျိုးရှိမှာလဲ”

“ဒါတွေထားတော့ သိုင်းကျမ်း ခေပပြုပါ ကြည့်ပြီး ပြန်

ပါမယ်၊ မိန်းကလေး မပေးဘဲ တို့လုမယူပါဘူးကွယ်”

ကျင်းလှက အိတ်ထဲမှ သံသေတ္တာလေးအား ထုတ်ကာ

လင်းယုန်ကြီးအား တရိတသေ ပေးလိုက်၏။

လင်းယုန်မောင်နှံ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုကြလေ၏။

လင်းယုန်ကြီးက ကျင်းလှအား ကြည့်ပြီး...

“မိန်းကလေး အမည် မသိရဘူးလား”

“ကျွန်မနာမည် ကျင်းလှပါ”

“ဪ မိန်းကလေးတို့ မြေပြန်ပြန်လို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ သည်

လို လျှောက်သွားနေမယ့်အစား ဘာတို့နဲ့ အတူနေပါလား”

ကျင်းလှ စဉ်းစားနေလေသည်။

“တို့နှစ်ယောက်လဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ အဖော်ခရိတ် နေရ

တာ ပျင်းတယ်၊ မင်းတို့နေရင် သိုင်းပညာတွေလဲ သင်ပေးလို့ ရတာ

ပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ”

ကျင်းလှ ချက်ချင်းပင် လင်းယုန်မောင်နှံရှေ့ ဒူးထောက်

ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဘာ ကျွန်မကို တပည့်တစ်ယောက်လို သတ်မှတ်ပါ၊

သည်ညီမလေးကိုလဲ တပည့်အဖြစ် လက်ခံပါ”

“ကောင်းပြီ၊ သူက ဘယ်သူလဲ”

“သူ့နာမည်က ချင်းချင်းပါ ဘာ”

ကျင်းလှက ချင်းချင်းအကြောင်း အစအဆုံး ပြောပြလိုက်

လေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းတို့ညှိုးယောက်စလုံး သည်မှာပဲ နေ

အားလုံး ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။

ထို့နောက်...

လင်းယုန်မောင်နှံက ဂူထဲပြန်ဝင်ပြီး နံရံမှ အရှုပ်များ
ဖျက်ဆီးလိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင် ကျင်းလှုံတို့အား ခေါ်ဆောင်သွားကာ နေထိုင်
များ စီစဉ်ပေးကာ လက်ခံထားလိုက်သည်။

လင်းယုန်မောင်နှံသည် သူတော်ဟုန်ကျင်းနှင့် ပြိုင်ဘက်
များ ဖြစ်ရကား ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်ယူနိုင်ရန် သိုင်းပညာကို ကြိုးစား
ကျင့်ကြလေသည်။

ကျင်းလှုံတို့သုံးယောက်ကိုလည်း သိုင်းပညာများ သင်ကြား
ပေးလေသည်။

ကျင်းလှုံတို့သုံးယောက်ကလည်း လင်းယုန်မောင်နှံနှင့်
နှီးသွားပြီး အားကိုးအားထားပြုကာ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ရင်း
ပညာသင်ယူကြလေသည်။

သို့ဖြင့် အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေတော့သည်။

အရှုံးသမား

“ခွပ်ခွပ်..ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်..ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေ၏။

မြင်းစီးသမားတစ်ဦးသည် ကျောက်ထပ်တောင်သို့ သွား
သည် တောလမ်းအတိုင်း မြင်းခုန်းစိုင်းနှင်နေ၏။

ထိုမြင်းစီးသမားကား ကျင်းလှုံနှင့် လမ်းခွဲကာ ထွက်လာ
သည် ယုကောင်း ဖြစ်လေသည်။

ယုကောင်းအား မန်ချူးတို့က သဲကြီးမဲကြီး အလိုရှိနေကြပြီး
ထိုက်လံရာဇာနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

ယုကောင်းက မျိုးချစ်သိုင်းသမားများ ကြီးစိုးထားသည့်
ကျောက်ထပ်တောင်ဒေသဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်ထပ်တောင်ဒေသ၌ ရွှေဖျံလွှားဂိုဏ်းမှ လွှတ်
မြောက်သွားသော ရွှေဖျံလွှားဂိုဏ်းသားများလည်း ရှိနေကြသည်
မဟုတ်ပါလား။

ယုကောင်း တောလမ်းအတိုင်း ခရီးနှင့်လာရင်း တစ်နေရာ
သို့ အရောက်တွင်...

“ဝမ်းဝမ်းဝမ်း”

သစ်ပင်နံ့နွယ်များကြားမှ လက်နက်ပုန်းလေးများ ပစ်လွှတ်
လာလေသည်။

တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ရောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

“ဟင်”

ယုကောင်း ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

မီးမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ ဝေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

“ခြင်...ခြင်...ခြင်”

လက်နက်ပုန်းလေးများမှာ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ထုတ်ခံလိုက်
သဖြင့် လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်လည်ပစ်လွှင့်သွားလေသည်။

“အား”

“အွန်”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟေး”

ယုကောင်းက မြင်းကိုငေါက်ကာ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ဓားကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်
ရင်း ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားလိုက်၏။

ယုကောင်း မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် သစ်ပင်နံ့ပုတ်
များကြားမှ လူတစ်စု ပြေးထွက်လာကာ ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေ
သည်။

ယုကောင်း မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ရောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်ရဲတယ်၊ တော်တော်သတ္တိကောင်း
လား”

ဟုလည်း ခန့်လိုက်လေသည်။

ဝိုင်းရံထားသူများအား ဦးဆောင်းလာသူမှာ အသားမည်း
ဩတ်ကြုတ်ရှိသူ ဖြစ်သည်။

သူ၏မျက်လုံးများကလည်း ပြူးကျယ်သဖြင့် ရုတ်တရက်
ဩည့်လျှင် ကျိုးကန်းတစ်ကောင်နှင့်ပင် တူနေတော့သည်။

ထိုလူက...

“မင်းကို မန်ချူးတွေက လွှတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား၊ မန်
ချူးပြောစမ်း”

ဟု ပြန်လည်အော်ငေါက်ကာ မေးလေသည်။

ယုကောင်းက...

“ဘာမျှ မန်ချူးတွေ လွှတ်လိုက်တဲ့လူ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မန်ချူးတွေက ကျောက်ထပ်တောင်
ဒေသမှာ ရှိနေတဲ့ မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေရဲ့ သတင်း စုံစမ်းဖို့ သူလို့
ဆွဲ လွှတ်နေကျပဲ၊ မင်းလဲ မန်ချူးလွှတ်လိုက်တဲ့လူပဲ ဖြစ်မယ်”

၃၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ယုကောင်းက...

“ခင်ဗျားတို့ဟာ မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေလား”

ကျီးကန်းနှင့်တူသူက...

“ကျုပ်တို့က မန်ချူးလူဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ချမ်းသာ

မပေးဘူး”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ယုကောင်း သဘောကျရာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ကျီးကန်းနှင့်တူသူက...

“ဪ မင်းက လှောင်ပြောင်ရယ်မောပုံသေးတယ်။

လေး သေချင်ပြီ ထင်တယ်။ သည်ကောင်ကို ဆုံးမလိုက်ကြဟေ့”

သူ၏လူများအား အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ...

“မန်ချူးသူလျှို့ကို သတ်ကြ”

“မလွတ်စေနဲ့ဟေ့”

“သေပေတော့”

ကျီးကန်း၏လူများက ညာသံပေးကာ ယုကောင်းအား

ရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ယုကောင်းက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ ခြေ

ခြေဆောင့်ကာ အပေါ်ခုန်တက်လိုက်လေသည်။

“ဟိတ်”

ယုကောင်းမှာ မြားတစ်စင်းပမာ အပေါ်သို့ တိုးတက်

ပြီး အနီးရှိသစ်ပင်တစ်ပင်မှ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်သို့ ရောက်

သွားလေတော့သည်။

ကျီးကန်း ဒေါသထွက်သွားသည်။

“မင်းထွက်ပြေးလို့ မရဘူး”

သူ့လူများအား ယုကောင်း ရှိနေသည့် သစ်ပင်ကြီးအား ဝိုင်းထားခိုင်းလိုက်လေသည်။

ယုကောင်းက...

“ကျုပ်ဟာ မန်ချူးသူလျှို့လား၊ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဆိုတာ သိချင်ရင် ဟောသည် ပစ္စည်းလေးကို ကြည့်ကြပါဗျာ”

အကျီအိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခု နှိုက်ယူကာ မြေပေါ် ပစ်ချပေးလိုက်လေသည်။

ကျီးကန်းက မြေပေါ် ကျလာသည့် ပစ္စည်းလေးကို နှိုက်ညှိလိုက်လေသည်။

ရွှေပျံလွှားရုပ်လေး ဖြစ်လေသည်။

ကျီးကန်း အံ့ဩသွားသည်။

“ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ် အမှတ်အသားပါလား”

ယုကောင်းက ရယ်မောပြီး အောက်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။

ကျီးကန်း၏လူများ ကဗျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြလေသည်။

ကျီးကန်းက ယုကောင်းကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ

ပြောပါဦး”

ယုကောင်းက...

“ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်ဆိုတာ ကျုပ်ပေါ့”

“ဘာ”

“ဂိုဏ်းချုပ် အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်း ကျုပ်လက်ထဲမှာ ရှိတာ ခင်ဗျားမြင်ပြီးပြီပဲ”

“နေပါဦး။ ကျုပ်သိတာက ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းက မန်ချွန်လက်ချက်နဲ့ ပျက်စီးသွားပြီး ဂိုဏ်းချုပ် သေသွားတော့ သူ့ရဲ့ ငွေသား ယုကောင်းကို အမွေဆက်ခံဖို့ ဂိုဏ်းချုပ်နေရာ လွှဲပြောင်းတာပဲ။ ယုကောင်းက မန်ချွန်တို့ရဲ့ သတင်းတွေရဖို့ ယူနန်နယ်မှာ ရှာဖွေပြီး အမှုထမ်းနေတယ်လို့ ကျုပ်တို့ သတင်းကြားတယ်”

ယုကောင်းက...

“ကျုပ်က ယူနန်နယ်စားကြီးဆိုက ထွက်လာခဲ့ပါပြီဗျာ”

“မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

ကျီးကန်းက မျက်မှောင်ကုပ်၍ ကြည့်ကာ မေး၏။

ယုကောင်းက...

“ယူနန်နယ်စားက ကျုပ်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို ရိပ်မိသွားတာ ကျုပ်ထွက်လာခဲ့ပါပြီဗျာ”

“ဒါဆို မင်း...မင်းက”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က ယုကောင်းပါ”

“ဒါ...ဒါဆို မင်းဟာ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ကျီးကန်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်မှန်း မသိလို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူးလေ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုမှ မသိတာကိုပဲ။ ယူနန်နယ်စားက ရိပ်မိသွားလို့ သူ့ဆီမှာ ဆက်နေလို့ မရတော့ဘူးလေ၊ မန်ချွန်တွေကလဲ ကျုပ်ကို သဲကြီးမဲကြီး ဖြစ်နေတာကြောင့် ချိုးချစ်သိုင်းသမားတွေနဲ့ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားတွေ ရှိနေတဲ့ ကျောက်ဆပ်တောင်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တာပါဗျာ”

ကျီးကန်းက...

“ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားတွေရှိတယ် ဆိုပေမယ့် ကျောက်ဆပ်တောင်ဒေသတစ်ခုလုံးမှာ ဆယ်ယောက်တောင် မပြည့်တော့ပါဘူး။ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းဟာ လုံးဝပျက်စီးသလောက် ဖြစ်သွားပါပြီ”

ထိုစကားကြောင့် ယုကောင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျီးကန်းက...

“ဇိတ်ဆွေလေး စိတ်မပျက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့လဲ မန်ချွန်တွေလို တိုက်ခိုက်နေတယ်ဆိုပေမယ့် ခေါင်းဆောင်ကျဆုံးသွားလို့ အခက်ခဲနေပါတယ်။ ဇိတ်ဆွေလေးဟာ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်ခဲ့တဲ့အပြင် သိုင်းစွမ်းထက်မြက်တော့ ကျုပ်တို့ကို ဦးဆောင်မှုပေးပါလို့ အတ္ထာရပ်ခံချင်ပါတယ်”

ယုကောင်းက...

၄၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကျုပ်ကို ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်လိုတော့ သင်
ထားပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က မိတ်ဆွေတို့နဲ့ လက်တွဲပြီး မန်ချူးတွေ
တိုက်ခိုက်သွားပါ့မယ်”

ကျီးကန်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ဤသို့ဖြင့်---

ယုကောင်းသည် ကျီးကန်းတို့လူစုနှင့် လက်တွဲကာ မန်ချူး
များအား ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့လေတော့သည်။

ပျံလွှားနှင့်ဇာမထီ(၃-သိမ်း) ❖ ၄၃

လင်းယုန်မောင်နံသည် ခွန်လွန်ဂိုဏ်း၏ပညာရပ်များကို
လေ့ကျင့်ခဲ့ကြသည်။

ကျင်းလွှဲ၊ ချင်းချင်းနှင့် ယီကျိုးတို့ကိုလည်း သင်ကြားပေးခဲ့
လေသည်။

သူတို့အားလုံး သိုင်းပညာတိုးတက်နေမှ ရန်သူကို ကောင်း
စွာ ရင်ဆိုင်နိုင်မည်ဟု နားလည်သဘောပေါက်ကာ နေ့စဉ် အာရုံစိုက်
လေ့ကျင့်ခဲ့ကြလေသည်။

သိုင်းလောက၌လည်း အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိလေ
သည်။

သိုင်းလောကသားများသည် စိတ်နေသဘောထား ထူးခြား
သူများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း အချို့က မျိုးချစ်သိုင်းသမားခံယူကာ
မန်ချူးများအား တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

အချို့ကား ကိုယ်ကျိုးကြည့်ကာ မန်ချူးများနှင့် ပေါင်းသင်း
ပြီး မန်ချူးသြဇာခံ အနက်ရောင်သိုင်းသမားများ ဖြစ်လာကြ၏။

အချို့မှာမူ...

ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ်နေပြီး သိုင်းပညာမှလွဲ၍ အခြား
ဘာကိုမှ အမှုမထားဘဲ ပြိုင်ဘက်ရှာဖွေကာ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့သာ အဓိက
ထားကြလေသည်။

လင်းယုန်မောင်နံသည် တတိယအမျိုးအစားတွင် ပါဝင်
သော သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့သည် သူတော်ဟုန်ကျင်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ကလွဲ၍ အခြား
ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားကြချေ။

သူတော်ဟုန်ကျင်းကို အနိုင်ယူနိုင်ရန် သူတို့၏သိုင်းတပ်
အပြင် ဝုထံမှ ရရှိခဲ့သော ဓွန်လွန်ပိုက်၏ ပညာကိုပါ လေ့ကျင့်ခဲ့
လေသည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်နှင့်အမျှ ယုဒ
ရမည်အချိန်လည်း တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာတော့သည်။

လင်းယုန်မောင်နှံသည် သူတော်ဟုန်ကျင်းအား ယုဒပြိုင်
ပါမည်လော။

ကျင်းလျှံကား ယုဒပြိုင်ပွဲထက် ယုကောင်းနှင့် ပြန်လည်
စည်းနိုင်ဖို့ကိုသာ တွေးတောမူပန်လျက် ရှိနေလေတော့သည်။

ယုကောင်း...။

ယုကောင်းက ကျိုးကန်းတို့လူစုနှင့် လက်တွဲကာ ကျောက်
တပ်တောင်၌ အခြေပြု၍ မန်ချူးများအား တိုက်ခိုက်ခဲ့လေသည်။

ယုကောင်း၏သတင်းကြားသွားသော ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသား
များက လာရောက်ပူးပေါင်းကြသည်။

ယုကောင်းတို့၏လက်ချက်ဖြင့် မန်ချူးတို့ အထိနာခဲ့ကြလေ
သည်။

ထို့ကြောင့်...

ကျောက်ထပ်တောင်ဒေသမှ မျိုးချစ်သိုင်းသမားများအား
ချွန်ချွန်ရန် မန်ချူးတို့က အကြီးအကျယ် ပြင်ဆင်ကြတော့သည်။

အင်အား အလုံးအရင်းဖြင့် ကျောက်ထပ်တောင်ဒေသကို
တိုက်ဆို့ဝိုင်းရံပြီး ထိုးစစ်ဆင် ချွန်ချွန်ကြတော့သည်။

ကျောက်ထပ်တောင်ဒေသ၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲကြီး
များ ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

တိုက်ပွဲများသည် တစ်လနီးပါးကြာအောင် နေ့ညမပြတ်
ဖြစ်ပွားခဲ့လေသည်။

မျိုးချစ်သိုင်းသမားများက ရွပ်ရွပ်ခွံခွံ ခုခံကြပါသော်လည်း
အင်အားကြီးမားလှသော မန်ချူးတပ်ဖွဲ့များအား ကြာရှည် မယှဉ်နိုင်

တော့ပေ။

ထိုခိုက်ကျဆုံးမှု၊ ဒဏ်ရာရမှု များပြားလာပြီး တဖြည်း
ဖြည်း အင်အားယုတ်လျော့ကာ အရေးမလှ ဖြစ်လာခဲ့လေတော့

သည်။

တစ်နေ့...

မန်ချူးတပ်ပွဲကြီးသည် ယုကောင်းတို့၏စခန်းကို အင်အားအလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ရောက်စီးနင်းခဲ့လေသည်။

ယုကောင်းနှင့် ကျီးကန်းတို့လူစုက အပြင်းအထန် ခုခံသည်။

သို့သော်...

အင်အားကြီးမားလှသော မန်ချူးတို့အား ရေရှည်ခံနိုင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

သုံးရက်တိုင်တိုင် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပြီးနောက် ကန်းတို့၏စခန်း၊ ဈေးမုန်းခံလိုက်ရတော့သည်။

ကျီးကန်းက ယုကောင်းမှာ အရေးကြီးသူတစ်ဦး ဖြစ်ဟု ခံယူကာ အသက်ပေးကာကွယ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ယုကောင်း အဘေးမှ လွတ်မြောက်ပြီး ရှောင်တိမ်သွားနိုင်ခဲ့လေတော့သည်။

ဆရာ

ယုကောင်းသည် နယ်ချဲ့ မန်ချူးတို့အား တော်လှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

သို့သော် အရေးနိမ့်သဖြင့် အနောက်ဘက် ပြည်နယ်သို့ သွက်လာခဲ့လေသည်။

တိုင်ပြည်နှင့်လူမျိုးကို ချစ်သော သိုင်းပညာရှင်များ၊ မျိုးစုံစိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်သူများက မန်ချူးနှင့် သစ္စာဖောက်တို့အား ခိုက်ထုတ်ကြသည်။

သစ္စာဖောက် အလိုတော်ရှိများ ရှိနေသောကြောင့်လည်း ဘောင်။ အင်အားများသော မန်ချူးတပ်များကြောင့်လည်းကောင်း၊

အချစ်ရဲတော်များ အရေးနိမ့်ရလေသည်။

ယုကောင်းသည် ကျင်းလှံကို ချစ်သော်လည်း နယ်ချဲ့တော်မူရေးကို ဆင်နွှဲရန် ရှိသဖြင့် နှလုံးသားကို ဦးစားမပေးဘဲ ချစ်သူနှင့် သွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ အနောက်ပြည်နယ်သို့ လာခဲ့သည်မှာ အကြောင်းရှိသည်။

စင်ကျန်နယ် နယ်စားကြီးနှင့် ပူးပေါင်းကာ နယ်ချဲ့တို့အား တော်လှန်တိုက်ခိုက်ရန် ဖြစ်သည်။

နယ်စားကြီးသည် မန်ချူးတို့အား တိုက်ထုတ်ရန် အားအား၊ လက်နက်အင်အားများ စုဆောင်းနေကြောင်း သိထားသည်။

သူ စင်ကျန်နယ် ရောက်လာသောအခါ နယ်စားကြီးတွေ့ဆုံကာ အကြောင်းစုံ ပြောပြလေသည်။

သူသည် ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်ပြီး နယ်ချဲ့အား လှန်လိုကြောင်း၊ အင်အားမမျှသောကြောင့် ဂိုဏ်းပြိုကွဲသွားကြောင်း၊ နယ်ချဲ့များ လိုက်ဖမ်းနေသောကြောင့် ပြေးလွှားကြောင်း၊ နယ်စားကြီး၏သတင်း ကြားသောကြောင့် ထိုကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြလေသည်။

နယ်စားကြီးသည် ယုကောင်းအား အမျိုးမျိုး စစ်ဆေးနောက် လွန်စွာသဘောကျသွားသည်။

ထို့နောက် သူ့ထံတွင် အမှုထမ်းစေလေသည်။ သူ့စံအိမ်မှာပင် နေရလေသည်။

သိုင်းပြိုင်ပွဲ ကျင်းပစဉ်က နယ်စားကြီး တာဝန်ပေးကြောင့် ခရီးထွက်သွားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် နယ်စားကြီးနှင့်အတူ ပါမလာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကျင်းလှိုင်နှင့် လှဲရဲခြင်း ဖြစ်သည်။

ယုကောင်း ပါလာပါက ယီကျိုးနှင့် နယ်စားကြီး ပြော

ခြစ်မည် မထင်ပါ။

ယုကောင်းက ပြောလည်အောင် ဖြေရှင်းမည် ဖြစ်သည်။

ယုကောင်းသည် မန်ချူးတို့အား တော်လှန်တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေလေသည်။

နယ်စားကြီးတွင် သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိနေလေသည်။ သူမ၏နာမည်မှာ ရှောင်ချင်း ဖြစ်ပြီး ယုကောင်းအား စိတ်ဝင်စားနေလေသည်။

သို့သော် ယုကောင်းသည် သူ၏ရင်ထဲ၌ ကျင်းလှိုင်တစ်ယောက် ရှိနေ၍ မသိဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

ရှောင်ချင်းမှာ ယုကောင်းအပေါ် အခွင့်အရေးများစွာ ပေးနေ၍ ယုကောင်း စိတ်ပျက်မိလေသည်။

ယုကောင်း စဉ်းစားနေစဉ် ခြေသံကပ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ခြေသံနှင့်အတူ အမွှေးနံ့သာနံ့ပါ ရလေသည်။ ခြေသံကြားရာ လှည့်ကြည့်ရာ ရှောင်ချင်းကို တွေ့ရလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး”

ရှောင်ချင်းက လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ ယုကောင်း စိတ်ပျက်သွားသော်လည်း နယ်စားကြီးသမီး ခြင်္သေ့ကြောင့် ယဉ်ကျေးစွာ ပြန်ဆက်ဆံနေရလေသည်။

“ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ သခင်မလေး”

“ဘာကိစ္စမှ မရှိပါဘူး တမင်လာတာပါ”

“အိဆို ခွင့်ပြုပါဦး။ သိုင်းလေ့ကျင့်စရာရှိလို့”

ရှောင်ချင်းအား နှုတ်ဆက်ကာ ယုကောင်းက နံအိမ်အ

သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ရှောင်ချင်း နှုတ်ခမ်းစုကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“ဟင်း”

နှုတ်မှ သက်ပြင်းချသံ ထွက်လာသည်။

ထိုစဉ်...

“သခင်မလေး”

ခေါ်သံနှင့်အတူ အထိန်းတော်ကြီး ရောက်လာသည်။

ရှောင်ချင်း ဒေါပြသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ခေါ်နေတာလဲ”

ယုကောင်းအပေါ် မကျေနပ်သောကြောင့် အထိန်း

ကြီးအား အော်လိုက်သည်။

အထိန်းတော်ကြီးက...

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ သခင်မလေးကို နံအိမ်ထဲမှာ

လို့ပါ”

ရှောင်ချင်းသည် ခြေဆောင်ကာ နံအိမ်ထဲ ပင်သွား

တော့သည်။

ယုကောင်းသည် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အတန်ကြာ လျှောက်လာခဲ့ပြီ။ ဧရပ်ကြီးတစ်ဆောင်ပေါ်

အက်ကာ လှဲရင်း ‘မဟူရာပလွေ’ကို ထုတ်ကာ မှုတ်လိုက်လေသည်။

တိတ်ဆီတိတ်သော ညတွင် ပလွေသံ သာယာစွာ ထွက်ပေါ်

လာလေသည်။

သူ၏ပလွေသံနှင့် ဓဂြေးမနှောင်းမှာပင် တခြားနေရာမှ

ပလွေသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ယုကောင်း အံ့ဩသွားသည်။

ပလွေမှုတ်ခြင်းကို ရုပ်ပြီး လှဲနေရာမှ ထကာ ပလွေသံကို

အေးထောင်လိုက်သည်။

ပလွေသံသည် ခြံဝင်းထောင့် တစ်နေရာမှ လာသည်ကို

ခံလိုက်ရသည်။

ယုကောင်းက ပလွေသံရှင်ကို တွေ့လိုလာသည်။

ထို့ကြောင့်...

“မိတ်ဆွေရဲ့ ပလွေသံက တကယ့်ကို သာယာတယ်ဗျာ၊

သံသ့လဲဆိုတာ သိခွင့်ရှိမလား”

ဟု လှမ်းအော်မေးလိုက်သည်။

သူ့စကားသံဆုံးသည်နှင့် ပလွေသံ တိတ်သွားလေသည်။

“ဝှစ်”

တိုးညှင်းသော လေသံလေးနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ရိပ် ယု

ကောင်း ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

ယုကောင်း လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သူတော်တစ်

ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူတော်ကြီးမှာ ကိုယ်ဖော့ပညာ အလွန်ကောင်းသည်။

ယုကောင်းမှာ သူတော်ကြီးကို တွေ့သည်နှင့် ထိုင်ရာထရပ်ကာ ဦးညွှတ်အရိုအသေပေးလိုက်သည်။

“လေးစားပါတယ်၊ သူတော်ရဲ့ ပလ္လေသံက အတော့်ကို ယာတာပဲ၊ သူတော်ရဲ့ဘွဲ့ကို သိပါရစေ ခင်ဗျာ”

သူတော်က ပြုံးလိုက်သည်။
လက်ထဲမှ ဝါးစိမ်းပလ္လေကို ထောင်ပြလိုက်ပြီး...

“ဒီပလ္လေကို မြင်ရင် ကျုပ် ဘယ်သူဆိုတာ မင်းသိမှာ သူတော် ထိုသို့ ပြောလိုက်သောအခါ ယုကောင်း စိတ်ထူးရှားသွားပြီး...

“ဒါဆို သူတော်က ပလ္လေရှင်ဟုန်ချင်းပေါ့”

ဟု မေးလိုက်သည်။
သူတော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ပလ္လေရှင်ဟုန်ချင်းဆိုတာ ကျုပ်ပဲ”
ယုကောင်းက အကြိမ်ကြိမ် ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ပညာရှိသူတော်ကို ဂါရဝပြုပါတယ်”
သူတော်ဟုန်ချင်းက...

“မင်း မဆိုးဘူး၊ ဒါနဲ့ မင်းက ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ နေသား မဟုတ်လား၊ ဒီကို ဘာကြောင့် ရောက်လာတာလဲ”

သူတော်ဟုန်ချင်းက သူ့အကြောင်း သိနေသောကြောင့်

သွားပြီး အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြလိုက်လေသည်။
သူတော်ဟုန်ချင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး...

“မင်းက နယ်စားကို အားကိုးပြီး နယ်ချဲ့ကို တိုက်ထုတ်မှာ မင်းတို့ အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နယ်စားကြီးက မျိုးချစ်စိတ်

မရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့စည်းစိမ်ရာထူးဖြုတ်မှာ ကြောက်နေတာ”

ယုကောင်းက ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေလေသည်။
သူတော်ဟုန်ချင်းက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီနယ်မြေမှာ ဆင်းရဲသားတွေ များတယ်၊ သူက အရမ်းစိတ်ထားတာ၊ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မကျေနပ်ကြဘူး၊ သူ့ကို ကြောက်ရွံ့စိမ်းနေရတာ၊ မင်း သူနဲ့ပူးပေါင်းရင် ပင်ပန်းတာပဲ အဖတ်တင်

တာ”

ယုကောင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
“ကျွန်တော်က ဖြိုကွဲတဲ့ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းကို တည်ထောင်

သူတော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
ယုကောင်းက ဆက်ပြောသည်။

“ဒီလို တည်ထောင်ဖို့ အင်အားရှိတဲ့ နယ်စားကြီးကို အားပြစ်မယ်၊ ကျွန်တော် ဒီနယ်ချဲ့တွေကို တိုက်ထုတ်ချင်နေပြီ”

သူတော်က ယုကောင်းကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒါတော့ မင်းသဘောပဲ၊ ငါက သူ့အကြောင်း သိအောင် မကြာပါဘူး၊ မင်းသိလာလိမ့်မယ်”

၅၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ပြောကာ စကားဆုံးသည်နှင့် လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားလေသည်။

ယုကောင်းမှာ ငှူကြီးရုပ်ကာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

သူတော်ဟုန်ချင်းနှင့် ယုကောင်းတို့ တွေ့ပြီး သိပ်မကြာ

ချေ။

ယုကောင်းသည် အင်အားဖြည့်ရန်အတွက် နယ်စာအတူ ခရီးထွက်ခဲ့ရလေသည်။

လူအင်အားနှင့် သတင်းစုဆောင်းမှုများ၊ များပြုဖြင့် နယ်စားကြီးမှာ မာန်မာန ထောင်လွှားလာလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မန်ချူးနယ်ချဲ့များက အင်အားများစွာဝင်လာပြီး စင်ကျန်နယ်အား တိုက်ခိုက်လေသည်။

ဤတွင် အင်အားခြင်း မမျှသောကြောင့် နယ်စားကြီးမှ အကျအဆုံး များလေသည်။

တိုက်ပွဲမှာ နေ့စဉ်ရက်စက် ဖြစ်ပွားသဖြင့် အထိနာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် နယ်စားကြီးမှာ ရန်သူအဖမ်းမခံဘဲ ကိုယ်သူ သတ်သေလိုက်လေသည်။

ယုကောင်းလည်း သူ့ကိုသူ သတ်သေရန် ပြင်စဉ် သူ

ဟုန်ချင်း ရောက်လာလေသည်။

“မင်းပျော့ညံ့လှချည်လားကွ၊ လာ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”
ထို့နောက်...

ယုကောင်းနှင့် ပလွေရှင်ဟုန်ချင်းတို့သည် အနောက်မြောက်ဘက် သဲကန္တာရကြီးထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

လူစုံတက်စုံ

သဲကန္တာရ...။

ယုကောင်းနှင့် သူတော်ဟုန်ချင်းတို့ ကန္တာရထဲ သောအခါ အလောင်းများ ပြန်ကွဲနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ နယ်စားကြီးတပ်နှင့် မန်ချားတပ်များ ဖြစ်ကြောင်း သိသည်။

သူတော်ဟုန်ချင်း သက်ပြင်းချကာ ခရီးဆက်ခဲ့လေ။ အတန်ကြာ သွားမိသောအခါ...

“ဟာ ဟေ့ ဟိုမှာ လူတစ်ယောက်ပါလား”

သူတော်၏အသံကြောင့် ယုကောင်း လှမ်းကြည့်ရာ

မကမ်းတွင် အဘိုးအိုတစ်ဦး လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“အဘိုးအိုသည် လက်ထဲ၌ ဓားတစ်လက် ကိုင်ထားသည်။

မန်ဝတ်စုံဝတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ယုကောင်းက အဘိုးအိုကို စမ်းသပ်လိုက်ရာ အသက် စသေကြောင်း သိရလေသည်။

ယုကောင်းက အဘိုးအိုကို သေချာကြည့်ရာ သူ တစ်နေရာတွင် မြင်ဖူးသလို ဖြစ်နေလေသည်။

အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်မှ အမှတ်ရလာသည်။

သူ လွန်ခဲ့သောနှစ်က အနောက်ဘက်သို့လာရင်း လမ်းတွင် ခွင့်လှစ်ထားသော စားသောက်ဆိုင်ကလေး၏ ဆိုင်ရှင်အဘိုးအို ဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိလာလေသည်။

ယုကောင်းက သူတော်အား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး အဘိုးအိုအား စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။

အဘိုးအို၏ညာဘက်ခြေတွင် ဓားဒဏ်ရာတစ်မျက် ထိပြီး သွေးထွက်လွန်ကာ သတိမေ့နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ အဘိုးအို၏ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးပြီး ရေတိုက် ထိုက်သည်။

မကြာပါခေ့ အဘိုးအိုထံမှ ညည်းသံ ထွက်လာလေသည်။

ယုကောင်း ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဘာ သတိရလာပြီလား”

အဘိုးအို မျက်လုံးဖွင့်လာပြီ။

“ငါ့ငါ့ မသေသေးဘူးပေါ့”

ဟု တိုးညင်းစွာ မေးလိုက်သည်။

ယုကောင်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဘာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

၅၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည် ယုကောင်းပါ”

ထိုနောက် သူသည် အဘိုးအို စားသောက်ဆိုင်တွင် ရောက်စားသောက်ဖူးကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဪ ခင်းက မဟူရာပလွေယုကောင်းကိုး”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ယုကောင်းမှာ အဘိုးအိုက သူ၏အမည်ကို သိသဖြင့် သွားရလေသည်။ တဖန် အဘိုးအိုက သူတော်ကို ကြည့်ကာ

“သူတော်က ပလွေရှင်ဟုန်ချင်း မဟုတ်လား”

သူတော်ဟုန်ချင်းက အဘိုးအိုအား အကဲခတ် ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျွပ်ကို သိနေပါလား။ ခင်ဗျား ဘယ်သူ့အဘိုးအိုက...”

“ကျွန်တော့်နာမည်က ‘ဗျူးစု’ပါ။ ဆရာတော်ကျွေးတပည့်ပါ”

သူတော်က...

“ဪ ခါနဲ့ ဘယ်လိုကြောင့် ဒီသံကန္တာရထဲ ရောက်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက သူ၏သမီးနှင့် သားမက် အသတ်ခံရပုံ၊ လေးကိုခေါ်ကာ ဇာတ်မြှုပ်နေရပုံ၊ ကျင်းလှံနှင့်တွေ့ဆုံရာ

ပျံလွှားနှင့်ဇာမဏီ(၃-သိမ်း) ❖ ၅၉

လေးအား အပ်နှံထည့်လိုက်ပြီး သမီးနှင့် သားမက်အား သတ်ချက်ကို လိုက်ရှာကြောင်း၊ ထိုသို့ ရှာဖွေရင်း သံကန္တာရသို့ ရောက်လာလေသည်။

မန်ဗျူးတပ်များ တွေ့ပြီး စိုင်းတိုက်သဖြင့် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ကာ ဒဏ်ရာရပုံကို ပြောပြလေသည်။

ယုကောင်းဆိုသော အမည်အား ကျင်းလှံထံမှ သိရကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

ယုကောင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျင်းလှံနဲ့ ဘာခြေ ပါသွားတာကိုး၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာကြောင့် မတွေ့တာလဲ မသိဘူး။ လွဲတာလဲ ကောင်းပါတယ်၊ မဟုတ်ဘဲ သူတို့ပါ ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်”

သူတော်က အဘိုးအိုကို ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျား ဒဏ်ရာပြင်းတယ်၊ ကျွပ်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ယုကောင်းကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဘာ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ပေါ့”

အဘိုးအို ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲကွာ၊ ဘာ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

ဤသို့ဖြင့် အဘိုးအိုအား တွဲခေါ်လာခဲ့လေသည်။

သူတို့ ခရီးပြင်း နှင်လာခဲ့ပြီးနောက် စင်ကျန်ပြည်နယ် ခွန်တောင်ပေါ်သို့ ရောက်လာကြလေတော့သည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

သူတော်ကုန်ချင်းသည် ယုကောင်းအား သိုင်းပညာများ သင်ကြားပေးလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ထိုတောင်ပေါ်တွင် ခြောက်လမျှ အချိန်ကြာသွားလေသည်။ အဘိုးအိုချူးစုသည် ကျင်းလှံတို့နှင့် ခိုနိုးထားသည်ကို သတိရသဖြင့် သူတော်ထံ ခွင့်ပန်လိုက်လေသည်။

သူတော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုလဲ သွားတွေ့ လေ၊ သူတို့ အခက်အခဲ ရှိရင်လဲ ဒီကိုသာ ခေါ်လာခဲ့”

အဘိုးအိုချူးစုက ယုကောင်းကိုပါ ခေါ်လိုက်သည်။

“မင်းလဲ လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ကျင်းလှံနဲ့ တွေ့အောင်လေ”

ယုကောင်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“လိုက်လို့ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဘာဘရာ၊ ကျွန်တော် သိုင်းပညာ ဆက်သင်ဧည့်မယ်၊ သူ့ကိုသာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလို့ပါ”

ယုကောင်းမှာ နယ်စားကြီးနဲ့ ပေါင်းပြီး ရုံးခိုမိသောကြောင့် ရက်နေလေသည်။

ချူးစုက အတင်းမခေါ်တော့ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ခြင်းတစ်စီးဖြင့် ခရီးထွက်လာခဲ့လေသည်။

သုံးရက် ခရီးရသောအခါ သဲကန္တာရ အစွန်တွင် ခရီးသွားတစ်စုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သဲကန္တာရတွင် အဖော်မဲ့စွာ ခရီးသွားနေရသောကြောင့် သွားလူစုကို တွေ့သောအခါ ချူးစု ဝစ်သားသွားလေသည်။

လူငါးယောက် မြင်းငါးစီး ဖြစ်ပြီး အမျိုးသမီးသုံးယောက်၊ မိသားနှစ်ယောက်တို့ ဖြစ်သည်။

အဘိုးအို သေချာကြည့်သောအခါ ကျင်းလှံနှင့် ချင်းချင်းတို့ တွေ့နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် မြင်းကို အပြင်းနှင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

လေပြင်းများ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လာလေသည်။

သဲမုန်တိုင်း ကျလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ချူးစု မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ သဲပြင်တွင်ဝပ်ပြီး မြင်းကိုပါ ဝပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

အတန်ကြာသောအခါ သဲမုန်တိုင်း ရပ်သွားလေသည်။

ချူးစုက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရာ ခရီးသွားလူစုကို မတွေ့ဘူးပါ။

ချူးစု မကျေမနပ်ဖြင့် မြင်းပေါ်တက်ကာ ခရီးဆက်လာခဲ့သည်။

တစ်လမ်းလုံး ခရီးသွားများကို ရှာဖွေလာခဲ့လေသည်။ သို့သော်...

နေဝင်ချိန် ရောက်သည်အထိ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့

သူ ပင်ပန်းနေသောကြောင့် လေကွယ်ရာရှာကာ အနားယူ

၆၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရန် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှာဖွေကြည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“ခွပ်...ခွပ်”

“ခွပ်...ခွပ်”

အပြင်နှင့်လာသော မြင်ခွာသံများကို ကြားလိုက်သည်။

သူ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး မြင်းခွာသံ လာရာသို့ ကြည့်လိုက်သည့် သံသောင်ကုန်းပေါ်တွင် မြင်းစီးသမားများ လာနေသည်

တွေ့ရသည်။

သူတွေ့သော လူများ မဟုတ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။ လူခြောက်ယောက် ဖြစ်ပြီး အနက်ရောင်ဝတ်စုံများ

ဆင်ထားသည်။

လူကောင်းများ ဟုတ်ဟန် မတူပါ။

သူတို့ နောက်မှ ရန်သူလိုက်လာသည့်ဟန်ဖြင့် အပြင်လာလေသည်။

ချူးစု အနား ရောက်လာသောအခါ မြင်းတစ်ကောင် သွားလေသည်။

ထိုမြင်းပေါ်မှ လူက အဘိုးအိုကို တွေ့သောအခါ သကျသွားပြီး...

“ဒီမှာ အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျား မြင်း ကျွပ်တိုပေးစမ်း”

ဟု မောက်မာစွာ ပြောလိုက်သည်။

ချူးစု မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘာကြောင့် ပေးရမှာလဲ”

ထိုလူ ဒေါသသွားကာ...

“သေချင်လို့လား အဘိုးကြီး”

ဟု ပြောရင်း ချူးစုအား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ချူးစုက လက်ဝါးဖြင့် ဆီးခံလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

“ဖြောင်း”

“အား”

နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ထိုလူ ဖင်ထိုင်ကျသွားလေသည်။

သူ၏လတ်တစ်ဖက် ကျိုးသွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကျန်အဖော်များမှာ သူတို့လူ ခံရသောကြောင့် ဒေါသထွက်ကာ အဘိုးအိုအား ဓားဆွဲပြီး ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ် မြင်းနှစ်စီး အပြင်းနှင့်လာပြီး မြင်းပေါ်မှ တစ်ယောက်က...

“ဟေ့ ရုပ်လိုက်စမ်း”

ချူးစု အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျင်းလျှံနှင့် ချင်းချင်းတို့ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“သမီးလေးချင်းချင်းနဲ့ ကျင်းလျှံ”

ဤတွင် လူဆိုးများက အလစ်ဝင် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ အဘိုးအို လျှင်မြန်စွာ တိမ်းရှောင်ပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်

ထိုက်လေသည်။

“အာ”

လူဆိုးတစ်ဦး နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ရင်း လဲကျ

သည်။

တဆက်တည်း အဘိုးအို၏ရင်ဝသို ထိုးသွင်းလို

သည်။

“ဝုန်း”

“အင့်”

နောက်တစ်ယောက်လည်း လဲကျသွားလေသည်။

ကျန်လေးယောက်က မကိုက်ခိုက်တော့ဘဲ ထွက်

ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ကျင်းလျှံနှင့် ချင်းချင်းတို့က လက်နက်ဝုန်း

ခတ်လိုက်ရာ လူဆိုးလေးယောက်ကို ထိမှန်လဲကျသွားလေ

“ဘိုးဘိုး”

“သမီးလေး”

ချူးစုနှင့် ချင်းချင်းတို့ ပြေးပွေ့ဖက်လိုက်ကြလေ

ချင်းချင်းက...

“ဘိုးဘိုး ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲဟင်”

ချူးစုက...

“သမီးတို့ကို လိုက်ရှာနေတာလေ၊ ဒါနဲ့ သမီးတို့ဘ

မလို့လဲ”

“သမီးတို့ဆရာနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ‘ပလွေရှင်ဟုန်ချင်း’ကို

ဖို့ လာတာပါ”

“ညော်”

ထိုစဉ်...

“ဟော ဟိုမှာ ဘာကြီးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်”

မကြာပါချေ။

လင်းယုန်မောင်နဲ့နှင့် ယီကျိုးတို့ပါ ရောက်လာကြလေ

သည်။

မှိုင်းညိုတောင်

ကျင်းလှသည် အဘိုးအိုမျိုးစုနှင့် လင်းယုန်မောင်နှံတို့
စိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

လင်းယုန်မယ် လူဆိုးများကို ကြည့်ကာ...

“ဘာတွေ ဖြစ်ကြတာလဲ၊ သူတို့ကရော ဘယ်သူတွေ
ချင်းချင်းက...”

“သူတို့တွေက လူဆိုးတွေပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့နဲ့ လူစုကွဲသူ
လိုက်ရှာတော့ သူတို့က ပိုင်းတိုက်လို့ ပြန်တိုက်ရင်း သူတို့
နောက် လိုက်လာတော့ သူတို့က ဒီမှာတိုက်မိုက်နေတယ်လေ”

ဒဏ်ရာကိုယ်စီ ရထားသော လူဆိုးများမှာ လင်း
မောင်နှံကို တွေ့သောအခါ ထိတ်လန့်နေကြလေသည်။

လင်းယုန်မယ်မှာ ဒေါသကြီးသွပ်ပီ လူဆိုးများကို
ကာ...

“ဟေ့ မင်းတို့ခေါင်းဆောင် ဘယ်သူလဲ၊ မင်းတို့ တော်တော်
သောင်းကျန်းနေပါလား”

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

လူဆိုးများ ပြန်မဖြေပါ။

လင်းယုန်မယ် ဒေါ်ပွဲသွားသည်။

လူဆိုးများ ထိတ်လန့်သွားပြီး...

“ပြောပုံမယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းဆောင်က ထင်းရှု

“မင်းတို့ စခန်း ဘယ်မှာလဲ”

“မှိုင်းညိုတောင်မှာပါ၊ ဆဲဖြူအဘိုးအိုက ကျွန်တော်တို့
ဧရာပါ”

ဆဲဖြူအဘိုးအိုဟု ဆိုသောအခါ အားလုံး စိတ်ဝင်စားသွား
လေသည်။

ဆဲဖြူအဘိုးအိုအား လက်စားချေချင်သော ချင်းချင်း စိတ်
နှစ်ရှားသွားလေသည်။

“ဆရာကြီးက သိုင်းပညာ အရမ်းအဆင့်မြင့်ပါတယ်၊ နား
စစ်ကောင်ကို တစ်ချက်နဲ့ ရိုက်သတ်နိုင်ပါတယ်”

လူဆိုးများက လင်းယုန်မောင်နှံ ကြောက်ရွံ့မည် ထင်ကာ
ဗြာပြနေလေသည်။

လင်းယုန်မောင်နှံမှာ ဆဲဖြူအဘိုးအိုထက် ပညာမြင့်
ကြောင်း သူတို့ မသိကြပါ။

လင်းယုန်မောင်နှံက လူဆိုးများ၏သဘောကို သိသော

ကြောင့် အားရစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

“မင်းတို့ဆရာ ဆံဖြူအဘိုးအိုကို ငါကြောက်မယ်ထင်ထား
မင်းတို့ဆရာ ငါ့ကို ရှုံးဟာ နှစ်ခါရှိပြီ။ ဒီတစ်ခါ မင်းတို့ဆရာကို အ

သတ်မယ်။ မင်းတို့ ငြိန်ရှင် ပြောပြလိုက်စမ်း။ ငါတို့ လာခဲ့မယ်လို့

လင်းယုန်ကြီး သွားခွင့်ပေးလိုက်သောကြောင့် လူဆိုးအ

လူးလဲထကာ မြင်းပေါ်တက်ပြီး ဒုန်းစိုင်းသွားလေသည်။

ထိုအခါ...

ချင်းချင်းက လင်းယုန်မောင်နှံရှေ့တွင် ခူးထောက်ပြီး-

“ဘာဘ၊ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဆံဖြူအဘိုးအိုက သမီးမိဘတွေ
သတ်တဲ့လူ၊ သူ ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာလဲ သိရပြီ၊ သမီးကို လ

စားချေခွင့်ပေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လင်းယုန်မယ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“တူမလေး အသေအချာ မသိရသေးဘူးလေ၊ တို့တတွေ

အကင်ပဲ ရှိသေးတာကွယ်”

ထိုစဉ် ချူးစုက ဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်လဲ စုံစမ်းခဲ့ပြီပြီ၊ ဆံဖြူအဘိုးအိုဆိုတာ သေချာ
တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်သမီးနဲ့ သားမက်ကို သတ်တာ ဆံဖြူအဘိုးအိုဆို

တိကျတဲ့ သတင်းလဲ ရခဲ့ပြီပြီ”

“ဒါဆို သေချာပါပြီ၊ ဘာ သမီးတို့မြေးအဘိုး ဒီအကြောင်း
ဆပ်ဖို့ လူသတ်သမား ရာဇဗွေလာတာ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်

နှင့်ရတုန်း လက်စားချေခွင့်ပေးပါ”

လင်းယုန်ကြီးက...

“တို့ကလဲ ဖြိုပြဲလုပ်ဖို့ ရှိသေးတယ်၊ မင်းတို့မြေးအဘိုးနစ်
သက်ထဲလဲ မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ဘက်မှာက လူဆိုးတွေရှိနေတယ်၊

သက်ပြီး မြေဆိုးရိုက်ကလဲ သူ့ဘက်မှာ ရှိနေတယ်လေ”

ဟု စဉ်းစားကာ ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ လင်းယုန်မယ်က...

“အစ်ကို၊ ညီမတို့ ကိစ္စ နောက်ထား၊ ချင်းချင်းတို့မြေးအဘိုး
အရှေ့ကြီးတယ်၊ ဆံဖြူအဘိုးအိုတို့ တစ်ဖွဲ့လုံးကို ဆုံးမရမယ်

မကောင်းဘူးလား”

“ညီမရဲ့သဘောပဲ”

အဘိုးအိုချူးစုသည် ပလွေရှင်ဟုန်ချင်းနှင့် လင်းယုန်မယ်
နှစ်ဦးတို့ ယှဉ်ပြိုင်မည်ကို သဘောမကျပါ။

နှစ်ဖက်စလုံး ကောင်းမွန်သော သိုင်းပညာရှင်များ ဖြစ်ကြ

သူက ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း မပြုရန် တောင်းပန်လိုသော်လည်း

အိမ်မည်ကို စိုးရိမ်၍ မပြောသေးပါ။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့လူစု မိုင်းညိုတောင်သို့ ခရီးဆက်လာခဲ့

သဲကန္တာရထဲတွင် ညအိပ်စခန်း ချရလေသည်။

ထိုအခါမှ အဘိုးအိုချူးစု၊ ချင်းချင်းနှင့် ကျင်းလျှံတို့ အေး

စကားပြောရလေသည်။

၇၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဤတွင်...

ချူးစုသည် သံကန္တာရတွင် မန်ချူးတပ်သားများနှင့် ငိုခိုက်ကာ ဒဏ်ရာရ သတိလစ်နေစဉ် ယုကောင်းနှင့် ပလွေရှင်ဟုန်းတို့ ကယ်တင်ကာ ခွန်လွန်တောင်သို့ ခေါ်သွားကြောင်း၊ ပလွေရှင်ဟုန်းချင်းမှာ ကောင်းမွန်သော သိုင်းပညာရှင်ကြီး ဖြစ်၍ လင်းမောင်နှံနှင့် မတိုက်ခိုက်စေလိုကြောင်း ပြောပြလေသည်။

ကျင်းလျှံမှာ ယုကောင်း နေရာကို သိရသဖြင့် ဝမ်းသာသရလေသည်။

အတန်ကြာမှ ချူးစုက စကားဆက်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးကို ယုကောင်းက သတိရကြောင်းနှင့် ပညာသင်ကြားနေကြောင်း ပြောခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

ကျင်းလျှံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘိုးဘိုး၊ ကျွန်မ သူ့သတင်း ကြားရတာ သာပါတယ်ရှင်”

ချူးစုက—

“ဒီသူငယ်လေးက တကယ့်ကို ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ လေးကွယ်၊ သူတော်ဟုန်ချင်းကလဲ ပညာကုန်ကို သင်ကြားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘိုးဘိုး၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းပညာဖြိုင်မယ့် ထီးတော့ သမီးတို့တားလို့ရမယ် မထင်ဘူးရှင်”

“ဘိုးဘိုးလဲ အကဲခတ်မိပါတယ်ကွယ်”

ကျင်းလျှံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဘဘနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်က ပလွေရှင်ဟုန်ချင်းကို တစ်ခါရှုံးခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် အပြင်အထန် ကြိုးစားနေတာ၊ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းရဲ့ ထက်မြက်တဲ့ ပညာတွေ တတ်ထားတယ်၊ ကျွန်မတို့ကိုလဲ သင်ကြားပေးထားတယ်”

ချင်းချင်းကလည်း ဝင်ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဘိုးဘိုး”

ကျင်းလျှံက ဆက်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်မတို့က သူတို့ကိစ္စကို တားရင် သူတို့တစ်မျိုးထင်သွားနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ယှဉ်ပြိုင်တဲ့အခါ အလွန်အကျွံ မဖြစ်အောင် ဝိုင်းထိန်းပေးရမှာပဲ”

ချူးစု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အေးလေး ဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့ကွယ်”

ကျင်းလျှံက ချူးစုအား ကြည့်ကာ...

“ဘိုးဘိုး အစ်ကိုယုကောင်းကော နေကောင်းရဲ့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ချူးစုက—

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်”

“မန်ချူးတွေကို ရှုံးပြီးတော့ စိတ်ဓာတ်ကျနေမှာပဲနော်”

“သူ့စိတ်ဓာတ်ကျပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမလို့ လုပ်တဲ့အချိန်မှာ သူတော်ဟုန်ချင်း တွေ လို့ပေါ့၊ သူတော်ဟုန်ချင်းက ပြောင်းပြီး သိုင်းပညာသင်ကြားပေးခဲ့တယ်၊ သူတော်ဟုန်ချင်းက ယုကောင်းရဲ့ ဆရာပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်”

“မင်းတို့ဆရာနဲ့ သူ့ဆရာ ယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လို
မလဲ”

ကျင်းလှိုင် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေသည်။

ချူးစု စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“မိန်းကလေးနဲ့ ယုကောင်း ဘယ်လိုပတ်သက်တယ်ဆို

ဘိုးဘိုး သိပါတယ်၊ ယုကောင်းကလဲ ခဏခဏ ပြောပါတယ်။

ဘိုးဘိုးလဲ မင်္ဂလာအရက် သောက်ချင်ပြီလေ”

ချူးစု၏စကားကြောင့် ကျင်းလှိုင် ရှက်သွားလေသည်။

သူမကို ယုကောင်းက သတိရကြောင်း သိရသဖြင့် ဝမ်း

သွားရလေသည်။

မြေဆိုးဂိုဏ်း

နောက်တစ်နေ့...။

ချူးစုတို့လူစုသည် ခရီးဆက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။

ခြောက်ရက်ခန့် ခရီးပြင်းနှင့်ပြီးသောအခါ မိုင်းညိုတောင်

အနီးသို့ ရောက်လာကြလေသည်။

ထိုအခါ တောင်ခြေတွင် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် လာနေသော လူ

တစ်စုကို တွေ့ရလေသည်။

လူပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိပေသည်။

ချင်းချင်းသည် သူ့အနီးရှိ ယီကျိုးအား လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့်...

“မောင်လေး၊ သူတို့က မြေဆိုးဂိုဏ်းသားတွေ ဖြစ်မယ်၊

အသင့်ပြင်ထား”

ဟု သတိပေးလိုက်သည်။

ယီကျိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ပြောပြီး သူ၏ကျောက်ခွဲစားကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။ လင်းယုန်ကြီးက...

“ဘာဘာတို့ ရှိတာပါ၊ စိုးရိမ်စရာ မလိုပါဘူးကွယ်”

ဟု အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းလိုက်သည်။

မြေဆိုးဝိုင်းသားများက မြင်းကို အပြင်းနှင်လာရာ မြေ

မိ ကျင်းလျှံတို့လူစု အနီးသို့ ရောက်လာကြလေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ရောက်လာသော လူမှာ လူသန်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

လူသန်ကြီး ရပ်လိုက်သောအခါ ကျန်လူများပါ ရပ်လိုက်ကြ သည်။

သူတို့အားလုံး တိုက်ခိုက်မည့်ဟန် မရှိပါ။

လူသန်ကြီးက လင်းယုန်မောင်နှံကို ဦးညွတ်ပြီး...

“လင်းယုန်မောင်နှံပါလား၊ ခင်ဗျာ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လင်းယုန်မောင်နှံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

လူသန်ကြီးက...

“ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းချုပ်ကြီးက အကြံပြုလွှတ်လိုက်လို့...

လင်းယုန်မယ် မျက်နှာမဲ့လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ ဝိုင်းချုပ်က အကြံပြုလွှတ်တာလား၊ တို့တတွေ...

ဆံဖြူအဘိုးအိုနဲ့ မင်းတို့ ဝိုင်းချုပ်ကို ဆုံးမဖို့ လာတာ”

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်နဲပါ ခင်ဗျာ”

လူသန်ကြီးက ရှိသောစွာ ပြောလိုက်ပြီး ရှေ့မှထွက်သွား လေသည်။

ကျင်းလျှံတို့လူစုလည်း နောက်မှ လိုက်လာခဲ့လေသည်။

သူတို့လူစု မိုင်နှစ်ခု တောင်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ပြီးနောက် နေ့ဝက်ခန့် သွားမိသောအခါ မြေဆိုးစခန်းသို့ ရောက်လာကြလေ သည်။

စခန်းဝတွင် လူကြီးတစ်ဦးက စောင့်ကြိုနေလေသည်။

“ကြွပါ ခင်ဗျား၊ ကျုပ်က မြေဆိုးဝိုင်းချုပ်ပါ”

ကြိုဆိုသော်လည်း ဝမ်းသာသည့် အမူအရာမရှိပါ။

သူ့မျက်နှာ တင်းမာနေသလို အမူအရာ အေးစက်နေလေ သည်။

ကျင်းလျှံက ဝိုင်းချုပ်၏အမူအရာကြောင့် သတိနှင့် လာခဲ့

သည်။ လင်းယုန်မောင်နှံက ဂရုပြုဟန်မပြုပါ။

ချူးစုက စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် ကျင်းလျှံနှင့် ရှင်းရှင်းတို့အား

လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဆံဖြူအဘိုးအိုကို မတွေ့ဘူးလား”

“မတွေ့သေးဘူး၊ သူ တစ်နေရာရာမှာ ရှောင်နေတာ ဖြစ်

ယ်” စခန်းအလယ်သို့ ရောက်သောအခါ မြေဆိုးဝိုင်းချုပ် မြေ သုခိးရပ်လိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာမှာ တင်းမာခက်ထန်နေလေသည်။

သူက ကျင်းလှုံတို့လူစုကို သေချာအကဲခတ်ကြည့်ပြီး ထင်ယုန်မောင်နှံကို ပြောလိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေတို့ကို ကျုပ်ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောပါ”

“မိတ်ဆွေတို့ တပည့်မနှစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် ကျုပ်ဂိုဏ်းသားတွေ သေခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်က ဂိုဏ်းချုပ်ဆိုတော့ တပည့်မနှစ်ယောက်မှာ မဖြေရှင်းပေးဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် မိတ်ဆွေတို့ တပည့်မနှစ်ယောက်နဲ့ ကျုပ်ယှဉ်ပြိုင်ပါရစေ”

မြေဆိုးဂိုဏ်းချုပ်သည် လင်းယုန်မောင်နှံကို မယှဉ်ဝံ့ကြောင့် ကျင်းလှုံတို့အား ယှဉ်ပြိုင်ရန် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ချင်းချင်း ဒေါပွသွားသည်။

“ကျွန်မတို့က အကြောင်းမဲ့ ပြဿနာဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်လူတွေက မတရားလို့ လက်တုန်ပြန်တာ၊ မကျေနပ်ရင် ကြီးသလိုလုပ် ရတယ်”

ထိုအခါ ကျင်းလှုံက ခြေတစ်လှမ်း ရှေ့တိုးလာပြီး-

“ညီမလေး ပြောတာ မှန်တယ်။ ရှင် ကျွန်မတို့ ဆရာတွေ မယှဉ်ရဲလို့ ကျွန်မတို့ကို စိန်ခေါ်တာပေါ့။ တော်တော်ရဲရင့်တဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ပါ။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့ ဆရာနဲ့လဲ ယှဉ်ရင် မတန်ပါဘူး”

ဟု ခက်ထန်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟား..ဟား..ဟား”

လင်းယုန်မယ်က ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး-

“ဘယ်လိုလဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့၊ ကျွန်မ တပည့်တွေ စိန်ခေါ်ချင်လေ။ ရှင်သတ္တိရှိရင် ရင်ဆိုင်ပါလား”

ဟု လှောင်ပြောင်လိုက်သည်။

မြေဆိုးဂိုဏ်းချုပ် ဒေါပွကာ ရှေ့တိုးလာလေသည်။

ချူးစုက ချင်းချင်းနှင့် ကျင်းလှုံတို့အား သတိပေးလိုက်

သည်။

“သူက အဆိပ်လက်ဝါးသိုင်းတတ်တယ်။ သတိထား”

ထိုစဉ် ယီကျိုးက မြေဆိုးဂိုဏ်းချုပ်ရှေ့ ရောက်အောင် လှမ်းပစ်ရပ်လိုက်သည်။

လို့နောက်-

“ခင်ဗျား၊ ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို စိန်ခေါ်တာ မရှက်ဘူးလား၊ ကျုပ်နဲ့ပဲ ယှဉ်ရအောင်”

ငယ်ရွယ်သော လူငယ်လေးက ရဲဝံ့စွာ စိန်ခေါ်နေသော ကြောင့် မြေဆိုးဂိုဏ်းချုပ်မှာ ရှက်ကာ အခါသိုထွက်လာလေသည်။

“ခွေးကောင်လေး၊ မင်းကများ ငါ့ကို စိန်ခေါ်ခွဲတယ်ပေါ့” ဤတွင် လူသန်ကြီးက ရှေ့တက်ကာ-

“ဂိုဏ်းချုပ်၊ ကျွန်တော် ဒီကောင်ကို ဆုံးမပါရစေ”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းပဲ ဆုံးမလိုက်”

မြေဆိုးဂိုဏ်းချုပ်က ထိုသို့ပြောရင်း နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

လူသန်ကြီးနှင့် ယီကျိုးတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြလေသည်။

၇၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လူသန်ကြီးသည် မြေဆိုးဝိုင်းချုပ်၏ ညာလက်ရုံး ဖန်တီးသူ ဖြစ်သည်။

သူက ကိုယ်ခန္ဓာထွားကျွင်းသလို နပန်းကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သည်။

သူက ယီကျိုးထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်လိုက်သည်။
ယီကျိုး ပြုံးကာ လက်နှစ်ဖက် လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

“ဖြန်း-ဖြန်း”
“အား”

လူသန်ကြီး နာကျင်စွာ အော်လိုက်သည်။
ရှက်လဲရှက် ဒေါသလည်း ထွက်သွားလေသည်။
ဒေါသတကြီးဖြင့် ယီကျိုးအား ဖမ်းချုပ်ကာ ကိုင်ဆောင်မည် ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော်...
ယီကျိုးက ငါးရှဉ့်တစ်ကောင်ပမာ လျော့ထွက်ပြီး လူသန်ကြီးအား ခုန်ကာ ကန်ကျောက်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”
“အွန်”

လူသန်ကြီး ညည်းညူလိုက်ပြီး ပါးစပ်မှ သွေးများ ထွက်လာလေသည်။

ထို့နောက် မြေပြင်သို့ လဲကျကာ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

လူသန်ကြီး လဲကျသွားသည်ကို မြင်လျှင် ဝိုင်းချုပ်ကြီး ဒေါသထွက်ကာ...

“မင်းတော်တော် အစွမ်းထက်နေကယ်ပေါ့၊ ငါနဲ့ ယှဉ်ရအောင်”

ဟု စိန်ခေါ်လိုက်သည်။
ယီကျိုး ပြုံးလိုက်သည်။

“ရပါတယ်”
ထိုအခါ ချင်းချင်းက ယီကျိုး၊ အနီသို့ ရပ်လိုက်ပြီး...

“မောင်လေး တော်ပြီ၊ သူ့ကို မမ ယှဉ်မယ်”
“ကောင်းပါပြီ မမ”

ယီကျိုးက စေားဖယ်ပေးလိုက်လေသည်။
ချင်းချင်းက စားဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး မြေဆိုးဝိုင်းချုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။

ချွေးစုက မြေးမလေးချင်းချင်း ရင်ဆိုင်မည်ကို စိတ်မချ ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ဟန်တားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ကျင်းလှိုက်က ချွေးစုအဖတ်ကိုဆွဲကာ...

“ဘိုးဘိုး စိတ်မပူပါနဲ့၊ ချင်းချင်း အများကြီး တိုးတက်နေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။
ချွေးစု စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

ဝိုင်းချုပ်သည် ချင်းချင်းအား အထင်သေးစွာ ကြည့်လိုက်

၈၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“မင်းကြိုက်တဲ့ လက်နက်သုံး၊ ကျုပ်ကတော့ လက်နက်
တိုက်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မက ညှာမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

ချင်းချင်းက ပြောပြောဆိုဆို ဂိုဏ်းချုပ်အား ဓားဖြင့်
ခိုက်လိုက်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်က ရှောင်တိမ်းပြီး သူ့လက်ဖြင့် လှမ်းကုတ်
သည်။

ချင်းချင်းက လွတ်အောင် ရှောင်ပြီး ဓားရှည်ဖြင့် လှမ်း
သည်။

သူတို့ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်ကြသည်။

သိုင်းကွက် သုံးဆယ်ကျော်သည့်တိုင်အောင် တစ်ထောင့်
မျှ အသာစီးမရကြပါ။

မြေဆိုးဂိုဏ်းချုပ်က သူ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တရစပ်
ခိုက်သော်လည်း ချင်းချင်းအား မထိသဖြင့် ဒေါသတကြီး ဖြစ်
လေသည်။

ထို့ကြောင့်

“ဟား”

ကျယ်လောင်သော မာန်သွင်းသံနှင့်အတူ ချင်းချင်း၏
ကို ကုတ်ချလိုက်သည်။

“ဟာ ဒါ ဆဲဖြူအတိုးအိုရဲ့ ပညာပဲ”

လင်းယုန်ကြီး လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

ပုံလွှားနှင့်ဇာမဏီ(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၁

ချင်းချင်းက ဓားဖြင့်ဆီးခံပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်
သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်၏လက် ဓားထိသွားလေသည်။

သွေးများ ဖြာစနဲ ထွက်လာလေသည်။

ဂိုဏ်းသားများ မျက်လုံးပြူးသွားကြလေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလည်း နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။

အနိုင်အရှုံး

“ဟား..ဟား..ဟား”

ချင်းချင်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည်။

ထိုစဉ်..

ဆံဖြူအဘိုးအိုတစ်ဦးသည် တိုက်ပွဲအတွင်း ခုန်ဝင်လာသည်။

ချင်းချင်း၏နောက်ကျောအား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်လိုက်သည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

အားလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရသည်။

ဆံဖြူအဘိုးအို၏လက်ဝါး ချင်းချင်း၏ကျောပြင်ကို ထိသည်။

ဖြစ်သွားစဉ်..

“ရပ်လိုက်”

အော်သံနှင့်အတူ အရိပ်တစ်ရိပ် ခုန်ဝင်လာကာ အဘိုးအို

တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံနှင့်အတူ အဘိုးအို ခြေလှမ်း ငါး

မီးခန့် ဆုတ်သွားရလေသည်။

ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သူသည် ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်း ဆုတ်သွား

လေသည်။

ဆံဖြူအဘိုးအိုအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သူမှာ လင်းယုန်

ဖြစ်သည်။

လင်းယုန်ကြီးက ချင်းချင်းအား အချိန်မီ ကယ်တင်ခြင်း ဖြစ်

သည်။

ဆံဖြူအဘိုးအို၏ပညာမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ထက် ပို၍မြင့်မား

လေသည်။

သူ့ပညာများစွာ တိုးတက်လာလေသည်။

လင်းယုန်ကြီးသည် ခွန်လွန်ဂိုဏ်းမှ သိုင်းပညာ မတတ်ပါက

ဆံဖြူအဘိုးအိုအားနိုင်မည် မဟုတ်တော့ပါ။

ဆံဖြူအဘိုးအို တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျဉ်သွားလေသည်။

သူက ဒေါသတကြီးဖြင့်..

“ဟေ့ကောင်၊ လင်းယုန်ကြီး၊ မင်း သိုင်းအကျော်အမော်တစ်

ထက်ဖြစ်ပြီး အလစ်ဝင်တိုက်တာ မရှက်ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

၈၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လင်းယုန်ကြီး အေးစက်စွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်းကော့ မရှက်ဘူးလား၊ မိန်းကလေးကို အလဲတိုက်တာ”

ဈေးစုသည် ဆံဖြူအဘိုးအိုအား မိမိ၏ရန်သူတော်ကြီး သိသွားသည်။

ထို့ကြောင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“လူယုတ်မာ၊ မင်း လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်က ယန်နီနီ သမီးနဲ့ သားမက်ကို သတ်ခဲ့တာ မှတ်မိသေးလား၊ မင်း အခု ကြွေးဆပ်ရမယ် သိလား”

ဆံဖြူအဘိုးအို တွေဝေသွားသည်။

အတန်ကြာမှ မျက်နှာပျက်သွားကာ...

“ဪ မင်းက သူ့အဖေကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ မင်းကို ငါလက်စားချေမယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းရဲ့သားနောက် လိုက်ချင်တယ်”

ဈေးစုက ရှေ့တိုးရန် ပြင်လိုက်သည်။

လင်းယုန်မယ်က လက်ကာပြကာ...

“သူ့ပညာ အရမ်းတိုးတက်နေတယ်၊ ရှင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့တိုက်လို့ သူမောသွားမှ သူ့ကျောက် သွေးကြောကိုရိုက်၊ ဒီနေရာဆိုမရဘူး”

ဟု လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ပျံ့လွှားနှင့်ဇာမဏီ(၃-သိမ်း) ❖ ၈၅

ဈေးစုက ဆံဖြူအဘိုးအိုရှိရာ လျှောက်သွားလေသည်။

ဆံဖြူအဘိုးအိုက စိတ်ထဲ တွေးနေလေသည်။

“သူ့ကို တိုက်ခိုက်ရင် ငါပညာတုန် ထုတ်သုံးစရာ မလိုဘူး၊

ထားရမယ်၊ ဒါမှ လင်းယုန်မောင်နဲ့ မသိမှာ”

ဈေးစုက ဆံဖြူအဘိုးအို ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်လေသည်။

ဆံဖြူအဘိုးအိုက ဈေးစုအား အထင်သေးစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းကို အမြန်သတ်ရမယ်၊ ဒါမှ နောက်လူတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်မှာ”

ဈေးစုက မွဲလိုက်ပြီး သူ၏သန်မာသော လက်ချောင်းဖြင့်

ဆံဖြူအဘိုးအို၏နှလုံးသားကို ထိုးချလိုက်သည်။

ဆံဖြူအဘိုးအိုက ရှောင်တိမ်းပြီး ရိုက်ထုတ်လိုက်လေသည်။

သူ၏ရိုက်ချက် ပြင်ထန်လှသည်။

“ဖြန်း-ဖြန်း”

လက်ဝါးနှစ်ခု ဆုံပြီး နှစ်ယောက်စလုံး နောက်ဆုတ်သွားရသည်။

ဆံဖြူအဘိုးအိုမှာ ပေါ့ဆ၍မရကြောင်း သိသွားလေ သည်။

ထိုအခါ ဈေးစုအား မနားတမ်း တရစပ် တိုက်ခိုက်လိုက်လေ

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုက ပြင်းထန်သည်။

ရက်စက်သည်။

ဈေးစုက လင်းယုန်မယ်၏စကားကြောင့် အားကုန်မသုံးဘဲ

၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ခံစစ်သာ သုံးနေလေသည်။

ဆံဖြူအဘိုးအိုက အတွင်းအားကုန် ထုတ်သုံးနေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သိုင်းကွက်ရှစ်ဆယ် ကျော်လာသောအခါ

မောပန်းလာလေသည်။

ဈေးစုက ဝူတန်သိုင်းကွက်ကိုသာ အသုံးပြု တိုက်ခိုက်လေသည်။

ပျံလွှားနှင့်ဇာမင်္ဂီ(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၇

မွန်းတည့်ချိန် ရောက်သည်အထိ နှစ်ယောက်သား တိုက်ခိုက်နေဆဲပင်။

တိုက်ခိုက်မှု လျင်မြန်သောကြောင့် လူလုံးပင် မကွဲပြားတော့ပါ။

ဆံဖြူအဘိုးအိုမှာ အချိန်ကြာသည်နှင့်အမျှ မောပန်းလာလေသည်။

သို့သော် ဈေးစုအား အလှည့်မပေးချင်သောကြောင့် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်နေလေသည်။

“ယား”

ဆံဖြူကြီးက မာန်သွင်းကာ ခုန်တက်လိုက်သည်။

သူ့ကိုယ် လေထဲမြောက်တက်သွားပြီး အောက်သို့ ပြန်ကျလာလေသည်။

သူ၏လက်ဝါးက အဘိုးအိုခေါင်းကို မရိုက်မိဘဲ ပခုံးကို ခိုက်မိသွားလေသည်။

ဆံဖြူကြီး မောပန်းကာ အားယုတ်နေသောကြောင့် အရိန်ခပြင်းထန်ပါ။

ထို့ကြောင့် အဘိုးအို အနည်းငယ်သာ နာကျင်သွားလေသည်။

မြေပေါ်သို့ ပြန်အကျတွင် အဘိုးအိုဈေးစုအား ကျောပေးဘေးသလို ဖြစ်သွားသည်။

ဈေးစုက အခွင့်အရေး လက်လွှတ်မခံပါ။

လင်းယုန်မယ် မှာသည်အတိုင်း အတွင်းအား အပြည့်အဝ

သုံးကာ ဆံဖြူကြီး ကျောရိုးသွေးကြောကို ရိုက်ချလိုက်လေ။

“ဝုန်း”
“အား”

ဆံဖြူကြီး ကိုယ်တုန်ခါသွားပြီး နာကျင်စွာ အော်ဟစ်
မြေပေါ်လဲကျကာ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

မြေဆိုးဂိုဏ်းချုပ်သည် ဆရာဖြစ်သူ၏အဖြစ်ကို
သောအခါ ဒေါသတကြီး ဖြစ်သွားပြီး ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်
စားဆွဲကာ ရှူးစုအား တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

ကျင်းလှုံက စားရည်ဖြင့် ဟန့်တားကာ...
“သေချင်လို့လား”

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျင်းလှုံအား တိုက်ခိုက်လိုက်သည့်
အရှိန်ပြင်းစွာ အချက်ပေါင်းများစွာ တိုက်ခိုက်လို

သည်။

ထိုစဉ်...
ချင်းချင်းက သံလုံးလက်နက်ပုန်းဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်အား

လိုက်လေသည်။

“ဝုစ်...ဝုစ်”
“အား”
“ခွမ်း”

သံလုံးတစ်လုံးက ဂိုဏ်းချုပ်၏မျက်နှာကို ထိသွားပြီး
တစ်လုံးက စားကို ထိသွားလေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ် လက်ထဲမှ စားလွတ်ကျသွားလေသည်။
ထိုအခါ...

ကျင်းလှုံက ခြေဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်သည်။
“ဝုန်း”
“အား”

ဂိုဏ်းချုပ်မှာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။
“ဟေ့ ဝိုင်းတိုက်ကြ”
“တစ်ယောက်မှ မလွတ်စေနဲ့”
“တိုက်ကြဟေ့”

ဂိုဏ်းသားများသည် သူတို့၏ဂိုဏ်းချုပ်အဖြစ်ကို မြင်ရ
သောအခါ မန်မရပ်နိုင် ဖြစ်ကာ အော်ဟစ်ရင်း လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့်
ပြေးလာကြလေသည်။

လင်းယုန်မယ်သည် စားထုတ်ပြီး တိုက်ခိုက်မည်ပြုသည်။
လင်းယုန်ကြီးက ဟန့်တားလိုက်သည်။
“သူတို့ကို အသေမသတ်နဲ့ ညီမ”
“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

ပြောရင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
ချင်းချင်း၊ ကျင်းလှုံ၊ ယီကျိုးနှင့် ရှူးစုတို့လည်း ပြန်လည်
တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

ရန်သူ အင်အားများသော်လည်း သူတို့ ဂရုမပြုပါ။
မြေဆိုးဂိုဏ်းသားများ အထိနာကုန်ကြသည်။
“ထန်...ထန်...ထန်”

“အား”

“အင့်”

“အမယ်လေး”

နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံများ ဆူညံသွားလေသည်။
လင်းယုန်မောင်နှံသည် အသေမသတ်ဘဲ ဒဏ်ရာ

တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

ဂိုဏ်းသားများ လဲကျသွားသော်လည်း အသက်ခေး
အားလုံး သွေးကြောပိတ်ခံထားရသည်။

ဂိုဏ်းသားများက လင်းယုန်မောင်နှံတို့အား ယှဉ်ပြိုင်

မည် မဟုတ်ကြောင်း သိလာသည်။

ထိုစဉ်...

ပလွေသံနှစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ပလွေသံ ထွက်လာသည်နှင့် ဂိုဏ်းသားများ နောက်
လိုက်ကြသည်။

တိုက်ခိုက်နေသူအားလုံး ပလွေသံကို စိတ်ဝင်စားဆွဲ
လေသည်။

ပြိုင်ဘက်

သာယာငြိမ့်ညောင်းသော ပလွေသံ ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

အားလုံးက ပလွေသံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်
လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ လူနှစ်ယောက်သည် ပလွေတစ်ချောင်းစီ ကိုင်ကာ
ရောက်လာကြသည်။

ကျင်းလျှံသည် ပလွေမှတ်လာသူအား တွေ့လျှင် ဝမ်းသာ
အားရ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင် အစ်ကိုယုကောင်း”

ပလွေမှတ်ကာ ရောက်လာသူနှစ်ယောက်မှာ ပလွေရှင်ဟုန်
ချင်းနှင့် ယုကောင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။

ဟုန်ချင်းနှင့် ယုကောင်းတို့ ပြိုင်တူ ပလွေမှတ် ရပ်လိုက်ကြ
သည်။

ဟုန်ချင်းက...

“ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“အစ်ကို”

ကျင်းလျှံက ယုကောင်း ကြားရန် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ယုကောင်းက အသံကြားရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျင်းလျှံကို တွေ့သောအခါ သူ့မျက်နှာ အံ့ဩသွားနေသည်။

သို့သော် ချက်ချင်း အိမ်ပြန်လိုက်သည်။

ယုကောင်း အမူအရာကို တွေ့သောအခါ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေသော ကျင်းလျှံ မျက်နှာလေး ညှိုးသွားလေသည်။

“ညီမကို တွေ့တာတောင် ဝမ်းသာမူ မပြပါလား”

စိတ်ထဲတွေးကာ မျက်ရည်များ ကျလာလေသည်။

သူမ မျက်ရည်ကို တခြားသူများ တွေ့မည် စိုးသဖြင့် ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်ရလေသည်။

ယုကောင်းသည် ခွန်လွန်တောင်ပေါ်တွင် အနေကြရာသော အခါ ပျင်းလှာသဖြင့် အနီးမှတစ်ကျင်ကို ဟုန်ချင်းနှင့် ထွက်လာရင်း တိုက်ခိုက်သံ ကြားရသောကြောင့် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟုန်ချင်းသည် လင်းယုန်မောင်နီကို တွေ့သောအခါ ပြုံးပြီး

အေးဆေးစွာ စကားဆိုလိုက်သည်။

“ဪ... လင်းယုန်မောင်နီနဲ့ မြွေဆိုးဂိုဏ်းသားတွေ တိုက်

နေကြတာကို။ ကျုပ်တို့ မတွေ့တာတောင် ကြာပြီနော်၊ ဘာလဲ နဲ့ ယှဉ်ဖြိုင်ဖို့ ရောက်လာတာလား”

ထိုစကား ကြားရသောအခါ လင်းယုန်မယ်က မျက်နှာထားတိုင်း လေသံမာမာဖြင့်...

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်နဲ့ တွေ့ဖို့ လာတာပါ။ ရှင်က ဒီရောက်လာတဲ့ သွားစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။ ဒီမှာပဲ ယှဉ်ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဟုန်ချင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့က ယှဉ်ချင်တယ်ဆိုလဲ ယှဉ်နော်၊ ကျုပ်လဲ ဒီဘွဲ့မှာ အိပ်မနေဘူး၊ ဒါတော့ သိထားပါ”

ဤတွင် မြွေဆိုးဂိုဏ်းသားများသည် ဟုန်ချင်းနှင့် လင်းယုန်မောင်နီတို့ အဆင်မပြေကြောင်း သိသွားကြပြီး လက်ထောက်ဆောင်က ဟုန်ချင်းအား ဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“သူတော်ကြီး၊ သူတို့က ကျူးကျော်ရန်စ အနိုင်ကျင့်တာကို ပြန်ဆုံးမပေးပါ”

ထိုအခါ... ဟုန်ချင်းက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် အော်ငေါက်လိုက်သည်။

“တိတ်စမ်း၊ မင်းတို့လို လူတွေကြောင့်တော့ ငါ သူတို့ကို နှိုး တို့က ရန်သူမဟုတ်ဘူးကွ”

ဂိုဏ်းသားများ မျက်နှာငယ်ကာ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

ဟုန်ချင်းက...

“တို့တွေက ဘယ်သူ မညာသာတယ်ဆိုတာ ပြိုင်တာ

တို့ နောက်ဆုတ်နေ၊ ဝင်ရပ်ရင် သေမယ် ကြားလား”

ဟု ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။

မြွေဆိုးဝိုင်းသားများ မျက်နှာပျက်ကာ အားလုံး

ဆုတ်သွားကြလေသည်။

မြေကွက်လပ်တွင် ဟုန်ချင်းနှင့် လင်းယုန်မောင်နှံကို

ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဈေးစုက...

“သူတော်ကြီး နေကောင်းတယ်နော်”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ဟုန်ချင်းက ဈေးစုအား တွေ့သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားက ဒီကို ရောက်နေတာကိုး”

ဈေးစုက မြွေဖြစ်သူနှင့် မိတ်ဆက်စကားပြောကာ

အကြောင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ နောက်မှ ခင်ဗျားတို့မြွေအဘိုးနဲ့

ဆေးဆေး ပြောကြမယ်၊ အခုတော့ ဒီပြဿနာကို ရှင်းလိုက်ဦး

ထိုသို့ ပြောရင်း ဟုန်ချင်းက လင်းယုန်မောင်နှံကို

လေသည်။

“ပြန်တွေ့ဆုံတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ အရက်ပြိုင်

မလား”

လင်းယုန်မယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ရပါတယ်”

ထိုသို့ ပြောရင်း မြွေဆိုးဝိုင်းသားများဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ဟေ့ကောင်တွေ အရက်အိုး မြန်မြန်ယူလာစစ်၊”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဝိုင်းသားများ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် လျင်မြန်စွာ ယူ

သွားလိုက်လေသည်။

“ကဲ အရက်ရပြီ၊ ဘယ်လိုသောက်မလဲ”

ဟုန်ချင်းက မေးသောအခါ လင်းယုန်မယ်က အရက်ခွက်

များကို တန်းစီချထားလိုက်သည်။

အားလုံး နှစ်ဆယ့်ခြောက်ခွက် ဖြစ်သည်။

အရက်အားလုံး ဖြည့်လိုက်သည်။

“တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အရက်ခွက်ပေးပြီး သောက်

မယ်၊ မပိတ်ရတူး၊ မသောက်နိုင်ရင် အရှုံး”

“ရပါတယ်”

ဟုန်ချင်းက ရယ်မောပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

လင်းယုန်ကြီးက မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ စမယ်”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်တစ်လှည့် သောက်ရာ

တစ်အိုး ကုန်သည်အထိ အနိုင်အရှုံး မရပါ။

“ကျုပ်တို့ ဘယ်လို ပြိုင်မလဲ”

“သိုင်းပညာပဲ ပြိုင်မှထင်တယ်”

“ကောင်းတယ်”

ယိက္ခိုးက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာ ကျွန်တော်လဲ ပါမယ်”

လင်းယုန်ကြီးက-

“ဖြစ်ပါ့မလားကွ”

ဟုန်ချင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရပါတယ်၊ ကျုပ် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရအောင် မလုပ်-

ယိက္ခိုးက ခဲ့လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ မညာဘူး”

ပြောရင်း သူ၏ကျောက်ခွဲစားဖြင့် တိုက်ခိုက်လို-

သည်။

ယိက္ခိုးသည် လင်းယုန်မောင်နှံထံတွင် ပညာသစ်ကြွားသူ ဖြစ်၍ ဆရာဘက်မှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခွင့်ရသည်နှင့် တရှိန်ထိုး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သို့သော်...

ဟုန်ချင်းက သူ့လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး သွေးကြောထိုးပိတ် လိုက်ရာ ဓားလွတ်ကျသွားလေသည်။

ကြည့်နေသူများအားလုံး အံ့ဩသွားကြလေသည်။

လင်းယုန်မောင်နှံပင် မည်သို့ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်ကို မသိ ဖြစ်သွားလေသည်။

လင်းယုန်မယ်သည် ယိက္ခိုးအား ဆီးဖမ်းလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ယိက္ခိုး အကျမနာပါ။

လင်းယုန်မယ်က ယိက္ခိုးအား မြေပေါ် အသာချပေးလိုက် သည်။

ယိက္ခိုး မတ်တတ်မရပ်နိုင်ပါ။

ခွေလဲကျသွားလေသည်။

ထိုအခါမှ ယိက္ခိုး သွေးကြောပိတ်ခံထားရကြောင်း သိလိုက် သည်။

လင်းယုန်မယ်က သွေးကြော ပြန်ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

လင်းယုန်မယ်က လင်းယုန်ကြီးထံတစ်ကာ လေသံသဲ့သဲ့

“အစ်ကို”

“ဘာလဲ ညီမ”

“ဒီသူတော်ကြီး ပညာတွေ အရမ်းတိုးတက်နေတယ်
မလွယ်ဘူး”

လင်းယုန်ကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

နှစ်ယောက်စလုံး ဓားဆွဲထုတ်ကာ ဟုန်ချင်းဆီသို့

သွားကြလေသည်။

ဟုန်ချင်းက အေးအေးဆေးဆေးပင်။

ယုကောင်းက ဟုန်ချင်းအတွက် စိုးရိမ်သွားသည်။

ဟုန်ချင်းသည် သူ့ရင်ဝ ဝင်လာသောဓားကို ပလွေ

ဆီးခံလိုက်သည်။

“ထန်”

လက်နက်နှစ်ခု ထိသွားပြီး သူတော်က ကျန်လက်တစ်

ဖြင့် လင်းယုန်ကြီးအား ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

လင်းယုန်ကြီး ရင်ထိတ်သွားပြီး လျင်မြန်စွာ ရှောင်

လိုက်ရသည်။

လင်းယုန်မယ်က လေထဲ ပျံဝဲကာ လင်းယုန်သိုင်းကွေ့

အသုံးပြုပြီး သူ၏ဓားရှည်ဖြင့် ဟုန်ချင်း၏လက်ကောက်ဝတ်ထို့

ချလိုက်လေသည်။

သို့သော်...

တိုက်ကွက်မှာ ဟုန်ချင်းအား လှည့်စားသော တိုက်

ဖြစ်သည်။

ဟုန်ချင်း အာရုံပြောင်းရန် ပြုခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟုန်ချင်းက ကြိုတင်သိရှိထားသောကြောင့် သူ့တိုက်ကွက်

အလေးမထားပါ။

လင်းယုန်မောင်နဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်နက် ဟုန်ချင်း

အား ဓားဖြင့်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဟုန်ချင်းက ဝါးစိမ်းပလွေဖြင့် ခုခံပြီး တဆက်တည်း ပြန်

ညှိတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လင်းယုန်မောင်နဲ့ လျင်မြန်စွာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရလေ

သည်။

ထိုမျှနှင့် ဟုန်ချင်းက သူတို့ထက် သိုင်းပညာ များစွာသာ

ကြောင်း သိရှိသွားလေသည်။

သိုင်းပညာရှင်များ ဖြစ်သောကြောင့် အရှုံးမပေးလိုပါ။

ခွန်လွန်သိုင်းကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား တစ်ဖက်စီညှပ်ကာ ဟုန်ချင်းအား အ

တိုက်မပေးဘဲ တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

ဟုန်ချင်း ရှောင်တိမ်းရခက်သော ပညာဖြစ်သည်။

လင်းယုန်မောင်နဲ့က ခွန်လွန်ဂိုဏ်းပညာ ထုတ်သုံးသော

ဟုန်ချင်း မပျော်ဆဲတော့ပါ။

ပလွေဖြင့် လင်းယုန်မယ်၏သွေးကြောကို ထိုးပိတ်လိုက်

သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး နောက်ဆုတ်သွားကြလေသည်။

ဟုန်ချင်းအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေသော ယုကောင်းမှာ စိတ်

သာသာရာ ရရှိသွားကာ စိတ်ထဲမှ ဟုန်ချင်းအား စိုးကျူးလိုက်

မိလေသည်။

လင်းယုန်မောင်နံသည် ဟုန်ချင်းအား နည်းမျိုးနုဖြင့် တိုက်ခိုက်ကြသော်လည်း သူတို့သာ နောက်ဆုတ်နေလေသည်။

တိုက်ခိုက်မှု လုံးဝ အရာမရောက်ပါ။

သူတို့ မကျေမနပ် ဖြစ်လာလေသည်။

ထို့ကြောင့် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

သို့သော် ဟုန်ချင်း ချေဖျက်ရှောင်တိမ်းနိုင်လေသည်။

ဟုန်ချင်းသည် လင်းယုန်မောင်နံအား သိုင်းကွက်တစ်ရာ ကျော်သည့်တိုင် အနိုင်မရပါ။

သိုင်းကွက်တစ်ရာ ကျော်သောအခါ သူတို့နှစ်ဖက်စလုံး မောပန်းလာလေသည်။

မိုးလည်း ချုပ်စ ပြုလာလေသည်။

ကြည့်ရခဲလှသော သိုင်းအကျော်အမော်တို့၏ တိုက်ပွဲ ဖြစ်သောကြောင့် မြေဆိုးဂိုဏ်းသားများလည်း ကြည့်နေလေသည်။

ထို့ကြောင့် တိုက်ပွဲ အဆုံးထိ ကြည့်လိုသောကြောင့် တစ်ချို့ ဂိုဏ်းသားများက မီးတုတ်များ ထွန်းလိုက်ကြလေသည်။

သိုင်းကွက်သုံးရာ ကျော်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်ထိ အနိုင်အစွဲ မပေါ်ဘဲ မောပန်းနေကြလေ

ပြီ။

နှစ်ဖက်စလုံး အတွင်းအား အပြည့်သုံးရသောကြောင့် တစ်ပင် ပင်ပန်းနေပြီး တစ်ကွက်မှာရုံနဲ့ အသက်ပါ သေဆုံးနိုင်သည်။

ချူးစုသည် အသက်ကြီးသော ဟုန်ချင်းအတွက် စိုးရိမ်ကြောင့် ယုကောင်းအနီး သွားကာ တိုင်ပင်လေသည်။

“လူလေး ဒီအတိုင်းဆို မလွယ်ဘူး။ သူတို့ပွဲအဆုံးသတ်အင်လုပ်မှ ဖြစ်မယ်”

ထိုအခါ...

ယုကောင်းက စဉ်းစားလိုက်ကာ...

“ဘာ ပြောတာမှန်တယ်၊ ကျွန်တော်လဲ စိုးရိမ်လာပြီ။ ခင်ဟန်တားလို့ မဖြစ်ဘူး”

“မတားလို့ မရဘူး၊ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဝင်ရမယ်၊ တို့နှစ်ယောက်

ပယ်”

ချူးစုက သူ့စိတ်ကူးအား ပြောလိုက်လေသည်။

အချိန်မှာ စိုးရိမ်စရာအချိန် ရောက်လာလေသည်။

ဟုန်ချင်းသည် ပလွေဖြင့် လင်းယုန်မယ်အား ရိုက်ချလိုက်

လင်းယုန်မယ်က ဓားဖြင့်လှမ်းထိုးသည်။

ရှေ့မှ လင်းယုန်ကြီးက ဓားဖြင့်လှမ်းထိုးပြန်သည်။

ဟုန်ချင်းက နောက်လှည့်မကြည့်ပါ။
နောက်ပြန်လှည့်ထွက်ပြီး အတွင်းအားဖြင့် ခုခံလိုက်

သည်။

ထိုစဉ်...
အဘိုးအိုနှင့် ယုကောင်းတို့ တိုက်ပွဲထဲ ခုန်ဝင်လာ

သည်။

ယုကောင်းက ပလွေဖြင့် လင်းယုန်မယ်၏သွေးခေါင်း

ထိုးလိုက်သည်။

ချူးစုက လင်းယုန်ကြီး၏ခါးကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်

လိုက်သည်။

အသက်စွန့်ကာ ဟုန်ချင်း၏အသက်ကို ကယ်တင်လို

ဖြစ်သည်။

သူတို့ငါးယောက် လုံးထွေးသွားလေသည်။

“ဟာ”

“ဟင်”

“အို”

အားလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရလေသည်။

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

ယုကောင်းနှင့် ချူးစုတို့ ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်သည့်
အတွက် နှစ်ဖက်စလုံး အထိနာကြလေသည်။

ချူးစုထက် ယုကောင်း အခြေအနေက ပိုဆိုးလေသည်။
ကျင်းလှုံ ထိတ်လန့်သွားသည်။

“အစ်ကို”

လင်းယုန်မောင်နံ့လည်း မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်ကြောင့်
နိဗ္ဗိကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ဟုန်ချင်းသည် ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရသွားသော ယုကောင်း
အားကြည့်ကာ ဝါးစိမ်းပလွေကို ခါးကြားထိုးပြီး ယုကောင်းအနီး
သွားလိုက်လေသည်။

“မင်း ဘာကြောင့် ငိုနေတာလဲ”

ပြောရင်း ယုကောင်းအား ပန်းပေါ် ထမ်းလိုက်သည်။
သူ ခွန်လွန်တောင်ကို ပြန်ရမည် ဖြစ်သည်။

သူက ဒေါသတကြီးဖြင့် လင်းယုန်မောင်နံ့ကို ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားတို့ သိုင်းအကျော်အမော်တွေ ဖြစ်ရက်နဲ့ သူများ
ထီးကပညာကို စိုးယူသင်ပြီး ကျုပ်ကို အနိုင်လိုချင်တယ်၊ ကျုပ်
ကျေနပ်ဘူး။ တစ်နှစ်ပြည့်ရင် ကျုပ် ခင်ဗျားတို့နဲ့လာပြိုင်မယ်”

စကားဆုံးအောင်ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ယုကောင်း
အထမ်းလျက် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

တခဏအတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေ

တော့သည်။

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ အစ်ကိုရယ်”

ကျင်းလျှံက ပြောရင်း ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

“တူမလေး စိတ်ထိန်းပါကွယ်”

“မမကြီး သတိထားပါ”

ယီကျိုးက ကျင်းလျှံကို ဖေးမထားလိုက်လေသည်။

လင်းယုန်မောင်နှံသည် ဟုန်ချင်း၏စကားကြောင့်

မနပ် ဖြစ်ကျန်ခဲ့လေသည်။

သူတို့သည် ချင်းချင်းနှင့် ချူးစုထံ လျှောက်လာပြီး

အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်သည်။

လင်းယုန်မယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

“အစ်ကို”

“ပြော ညီမ”

“အသက်အန္တရာယ် မရှိပေမယ့် သူ့လက်တစ်ဖတ်

ရှားလို့ မရတော့ဘူး”

“ညှိုင်းပညာ သုံးမရပေမယ့် လက်က ပြန်ကောင်းသူ

ပါ ညီမ”

ချင်းချင်းက စိုးရိမ်စွာဖြင့်--

“တဘဲ ဘိုးဘိုးလက် ပြန်ကောင်းအောင် ကုပေးပါ”

“ကုပေးပါ့မယ်ကွယ်၊ မိုးထိတောင်ရောက်မှ ကုလို့

ထို့နောက် လင်းယုန်ကြီးသည် မြွေဆိုးဂိုဏ်းသားများ

“မင်းတို့ နားထောင်ကြစမ်း၊ တို့ တိုင်းပြည်အတွက် နယ်ချဲ့
ကို တိုက်ဖို့ မစဉ်းစားဘဲ ဘာကြောင့် ကိုယ့်အချင်းချင်း ဒုက္ခပေးရတာ
လဲ၊ မင်းတို့ နောင်တရကြတော့၊ တို့နဲ့အတူ လက်တွဲပြီး နယ်ချဲ့ကို
တိုက်ထုတ်ရအောင်”

မြွေဆိုးဂိုဏ်းသားများ ငြိမ်သက်နေလေသည်။

လင်းယုန်ကြီး စကားဆုံးသည်နှင့် ချူးစုကို မြင်းပေါ်တင်

ကာ ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ကျင်းလျှံက ငိုကြွေးရင်း လိုက်ပါလာလေသည်။

အားလုံး ရင်ထဲကိုယ်စီ မကောင်းကြပါ။

“တို့ မှားတာ ညီမ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ညီမတို့ ပညာမာန်တက်တာပါ။ နောင်တရပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သူတော်ကြီးကတော့ မကျေမနပ် ဖြစ် သွားတယ်။ တစ်နှစ်ပြည့်ရင် လာဦးမယ်”

“သူ့ကို တောင်းပန်ရမှာပေါ့ ညီမရယ်၊ မရတော့လဲ ပြန် တိုက်တာပေါ့၊ သူလဲ တရားရရင် ရသွားမှာပါ”

ဤသို့ဖြင့် သုံးလခန့် ကြာသွားသောအခါ ဈေးစု၏လက်မှာ အကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ဈေးစု ဝမ်းသာသွားသည်။

သို့သော်...

ကျင်းလှူအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျင်းလှူ၏မျက်နှာလေး အစဉ်ညှိုးနွမ်းကာ ဝမ်းနည်း သာက ရောက်နေသည်။

အချိန်တိုင်း မှိုင်တွေနေသည်။

ရက်ပေါင်းများစွာ မအိပ်မစား၊ မျက်ရည်မျက်ခွက် ဖြစ်နေ သာကြောင့် ကျန်းမာရေး ထိခိုက်ကာ အိပ်ရာထဲ လဲနေလေသည်။

လင်းယုန်မောင်နံ့တို့ အကောင်းဆုံး ဆေးဝါးများ ကုသပေး သော်လည်း မထူးခြားပါ။

ချင်းချင်းတို့ မြေးအတိုး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကြရလေ သည်။

ထို့ကြောင့် ဈေးစုက နှစ်သိမ့်စကား ပြောရလေသည်။ “မိန်းကလေး၊ ယုကောင်း မသေနိုင်ပါဘူးကွယ်၊ သူတော်

အန္တရာယ်

လင်းယုန်မောင်နံ့တို့လည်း မိုးထိတောင်သို့ ပြန် သောအခါ ဈေးစု၏လက်ကို ဆေးစည်းပေးကြလေသည်။

ဈေးစုသည် လမ်းခရီး တစ်ဝက်မှာပင် သတိရနေ နေ သည်။

“ယုကောင်း ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်”

ကျင်းလှူက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသောအခါ သူ မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

သူ့အပေါ် ဟုန်ချင်း အထင်လွဲသွားသည်ကိုလည်း မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ဈေးစု ရှင်းပြသောကြောင့် ယုကောင်းက ရန်မှရန် သိ သိ မဟုတ်ကြောင်း သိသွားကြလေသည်။

လင်းယုန်မောင်နံ့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကာ နောင်က ရသွားကြလေသည်။

ကြီး အကြောင်းလဲ ဘိုးဘိုး၊ သိပါတယ်၊ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ကုသမှာပါ။ သူတလဲ သမီးကို သံယောဇဉ် ရှိပါတယ်ကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မမရယ်၊ တော်ကြာ အစ်ကိုကြီး ပြန်လာရင် မမက ကျန်းစာရေးမကောင်း ဖြစ်နေမယ်၊ မမသွားချင်ရင် ကောင်းအောင်လုပ်၊ ညီမတို့ လိုက်ပို့မယ်လေ”

ချင်းချင်းတို့မြေးအဘိုး အမျိုးမျိုး နှစ်သိမ့်စကား ပြောသော်လည်း ကျင်းလှုံ နားမဝင်ပါ။

တစ်နေ့တခြား အင်အားဆုတ်ယုတ်လာလေသည်။

အချိန်တိုင်း ယုကောင်းအား တမ်းတနေလေသည်။

ချင်းချင်းက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်...

“ဘိုးဘိုး”

“ဘာလဲ မြေး”

“မမကြီးကို ဒီအတိုင်း ထားမှာလား ဘိုးဘိုး”

“ဘိုးဘိုးလဲ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူးကွယ်”

“မမကြီးက အစ်ကိုကြီးသေပြီ ထင်နေတာ၊ တော်ကြာ

ဟိုက မသေဘဲ သူက သေသွားတော့မယ်၊ သမီး ခွန်လွန်တောင်

လိုက်သွားမယ် ဘိုးဘိုး”

ချူးစု သက်ပြင်းရုလိုက်သည်။

“သွားကြည့်နိုင်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ ခနီးက

တယ်၊ မြေးလေးနဲ့ မဖြစ်ဘူး၊ ဘိုးဘိုးလဲ မသွားနိုင်ဘူး၊ သူတော်ကြီး

က စိတ်ထားကောင်းပေမယ့် ဒေါသကြီးတယ်၊ ဘိုးဘိုး မသွားအံ့ဘူး

ချင်ချင်က...

“ဘိုးဘိုး မသွားပါနဲ့ သမီးသွားမယ်၊ မမကြီးကို သနားမယ်၊ အသေမခံနိုင်ဘူး”

ချူးစု တွေဝေသွားရသည်။

“မြေးလေး၊ ဒီအကြောင်းတွေကို သမီးဆရာတွေ သိအောင်

ပြောပြ၊ သူတို့ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်နိုင်တာပေါ့၊ သူတို့ ခွင့်ပြုရင်

အပေါ့”

“ဆရာတို့ကို ပြောရမှာတော့ ကြောက်တယ်”

“ဒါဆို ယီကျီးကို ပြောခိုင်းလေ၊ သူက ပြောရဲတယ်”

ချင်းချင်းက ခေါင်းညိတ်ကာ ယီကျီးအား လိုက်ရှာလိုက်

သည်။

ယီကျီးအား ကျင်းလှုံအကြောင်း ပြောပြပြီး ခွန်လွန်

ဘင်သို့ သွားလိုကြောင်း အကူအညီတောင်းလေသည်။

ယီကျီးက ချက်ချင်းပင် သွားရောက်ပြောဆိုလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ယီကျီးလေး ပြန်ရောက်လာလေ

သည်။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်လေး ပြောပြီးပြီလား”

“ပြောပြီးပြီ၊ ကျွန်တော်ပါ လိုက်ဖို့ ခွင့်ပြုတယ်၊ ပြီးတော့

ကျွန်ကြီးတွေလဲ ခေါ်သွားခိုင်းတယ်”

ချင်းချင်း အံ့ဩသွားလေသည်။

ချက်ချင်းပင် အဘိုးဖြစ်သူကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

သုံးရက် ကြာသောအခါ ခရီးထွက်လာခဲ့လေသည်။
သိပ်မကြာခင်မှာပင် ခွန်လွန်တောင်ပေါ်သို့ ရောက်သွား

ကြလေသည်။

တောင်ထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဟုန်ချင်းကို တွေ့လိုလေသည်။

ဟုန်ချင်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပမ်းချုပ်ထားလိုက်ပြီး
“မင်းတို့ပါလား၊ တော်တော်သတ္တိကောင်းတယ်ပေါ့”

ဘာလဲ မင်းတို့ဆရာခိုင်းလို့ လာတာလား ပြောစမ်း”

ထိုအခါ သွက်လက်သော ယီကျိုးက...

“ကျွန်တော့်ဆရာတွေ လွတ်လို့လာတာ မဟုတ်ဘဲ
ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် လာချင်တယ်ဆိုတော့ ဆရာတွေက ခုလို
ပေးတာပါ။ ဒီကိုလာတာ မကောင်းတဲ့စိတ်မရှိပါဘူး၊ လူတစ်ယောက်
အသက်ကယ်ဖို့လာတာပါ”

“ဘာပြောတယ်၊ လူတစ်ယောက် အသက်ကယ်ဖို့
လာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အမှန်ပြောတာပါ”

ထိုအခါ...

ချင်းချင်းက အကြောင်းစုံကို ဝင်ရောက်ရှင်းလင်း
လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မတို့ ဘိုးဘိုးတို့က ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော မ
မယ့်ဘူး။ အခုတောင် အခြေအနေ ဆိုးနေတယ်၊ ကြာရင် အသက်
ထိခိုက်နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီလို စွန့်စားပြီး လာတာပါ”

ထိုအခါ ဟုန်ချင်း အကြောင်းစုံ သိသွားပြီး တင်းမာစက်ထန်
သော မျက်နှာပျော့သွားလေသည်။

“ဘိုးဘိုးကလဲ သူတော်ကြီးကို တောင်းပန်စကား ပြောခိုင်း
လိုက်ပါတယ်”

ဟုန်ချင်းက ပြုံးပြီး...

“ကျုပ်သိပြီးပါပြီ၊ ယုကောင်း ရှင်းပြလိုလေ၊ ငါ သူ့အပေါ်
အထင်မလွဲတော့ပါဘူး၊ လာကြပါ၊ ယုကောင်းဆီ ပို့ပေးမယ်”

ဟုန်ချင်း ဦးဆောင် ခေါ်သွားသဖြင့် ချင်းချင်းနှင့် ယီကျိုး
တို့ လိုက်ပါလာခဲ့ကြလေသည်။

အတန်ကြာသော် ဝှံတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြလေသည်။

“ယုကောင်း အထဲမှာရှိတယ်”

ပြောရင်း ဟုန်ချင်း ရှေ့မှဝင်သွားလေသည်။

ချင်းချင်းတို့ နောက်မှလိုက်ဝင်လာခဲ့လေသည်။

ဝှံမှာ ကျယ်ဝန်းမှုမရှိပါ။

ဖယောင်းတိုင် ထွန်းထားသောကြောင့် လင်းထိန်နေသည်။

ကျောက်ခုတင်တစ်ခုပေါ်တွင် ယုကောင်းကို တွေ့ရလေ

သည်။

ယုကောင်း အိပ်ပျော်နေလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး သတိမေ့နေတာလားဟင်”

“သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့်

သိမ်းရတော့ပါဘူး၊ အတွင်းဒဏ်ရာလဲ ပျောက်သွားပါပြီ၊ ကျင်းလှ
ပြောပြလိုက်ပါ”

ချင်းချင်း ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပြလိုက်ပါမယ်၊ မမကြီး သိရင် ဝမ်းသာ သူ့ရောဂါလဲ သက်သာသွားမှာ”

ဟုန်ချင်းက ယုကောင်း၏ခေါင်းရင်းမှ မဟူရာပလွေ ယူပြီး ချင်းချင်းအား ပေးလိုက်သည်။

“ဒီပလွေကို ယုကောင်း ဝေးတာလို့ပြော၊ သူ့ဝေဒနာ သက်သာသွားလိမ့်မယ်၊ တစ်နှစ်ကြာမှ မိုးထိတောင်ကို ငါလာ ယုကောင်းကိုပါ ခေါ်လာမယ်”

ချင်းချင်းတို့နှစ်ယောက် လင်းယုန်မောင်နဲ့ ယုညိုဦး စိုးသောကြောင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ချင်းချင်းက ဟုန်ချင်းအား ဦးညွတ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မ တစ်ခုလောက် ပန်ကြားပါရစေရင်”

“ပြောပါ”

“ကျွန်မတို့ရဲ့ ဆရာတွေက သူတို့ အများကို သိလို့ နေ့ရနေပါတယ်၊ ဘိုးဘိုးနဲ့ ယုကောင်း ကြားဝင် ဒဏ်ရာရတာကြောင့် စိတ်မကောင်းလဲ ဖြစ်နေပါတယ်”

ဟုန်ချင်းက ဘာမှမပြောဘဲ အသာနားထောင်နေ သည်။

ချင်းချင်းက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့က ပညာမာန်တက်ပြီး ယုညိုဦးကြတာ အနိုင်း စိတ်ပဲရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သူတော်က ခွင့်လွှတ်ပေးပါ၊ မိတ် အဖြစ် လက်တွဲစေချင်ပါတယ်ရှင်”

ထိုစကား ကြားရသောအခါ ဟုန်ချင်း ချက်မှောင်ကုတ် သွားသည်။

“လင်းယုန်မောင်နဲ့က တကယ် နောင်တရတာလား၊ ငါ တော့ သိပ်မယုံဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ သူတို့နှစ်ယောက် ပြောတာကို ကျွန်မ ကြားခဲ့တာပါ”

ထိုအခါ ယီကျိုးက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ်၊ သူတော်ကြီး တကယ် နောင်တရနေတာပါ”

“ငါကတော့ ငါ့တပည့် ခံစားနေရလို့ သိပ်မကျေနပ်ဘူး။ ငါစဉ်းစားဦးမယ်”

ချင်းချင်းတို့ အနည်းငယ် စိတ်အေးသွားရလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အား ဟုန်ချင်းကိုယ်တိုင် တောင်ခြေအထိ လိုက်ပို့လိုက်သည်။

ချင်းချင်းနှင့် ယီကျိုးတို့ စကားတပြောပြောဖြင့် တောင်ခြေ သို့ လျှောက်လာလေသည်။

ကျင်းလှုံအတွက် သတင်းကောင်းနှင့် လက်ဆောင် ပါလာ သောကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေကြသည်။

လမ်းတွင် သူတော်ဟုန်ချင်း အကြောင်း၊ ယုကောင်းနှင့် ဘုန်းလှုံတို့ အကြောင်းများ ပြောဆိုရင်း လာနေကြသည်။

“မမကျင်းလှုံသာ ဒီပလွေမြင်ရင် ရောဂါသက်သာသွားမှာ နော်၊ အစ်ကိုကြီး ပေးလိုက်တာဆို နေကောင်းသွားမှာပါ”

ချင်းချင်း ခါးကြားမှပလွေကို ထုတ်ယူကြည့်ရာ အထဲမှာ

စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်ကို တွေ့ရလေသည်။
 “ဟာ ဒီမှာ စာရွက်ကလေးပါလား။ သူတော်ကြီး ပေး
 က ဘာမှ မရှိပါဘူး။ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေပါလိမ့်”
 ယီကျိုး စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။
 “ဘာစာလဲ မသိဘူး။ မမ ထုတ်ကြည့်ပါလား”
 ချင်းချင်းက ပလွေထဲမှ စာရွက်ကို ထုတ်ယူကြည့်ရာ
 “ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ပါလား”
 ယီကျိုးလည်း ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။
 “ဟုတ်တယ် မမ၊ အလွမ်းကဗျာလေး”
 “မမရေ၊ ဒီကဗျာလေးသာ မမကြီးဖတ်လိုက်ရရင်
 ဘောကျသွားမှာပဲ”
 “ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုယုကောင်း ရေးပေးတာလို့ ပြော
 ချင်းချင်း စာရွက်ကလေးကို ပလွေထဲ ပြန်ထည့်လိုက်
 သည်။
 ဤသို့ဖြင့် ခရီးဆက်လာခဲ့ကြရာ မိုးထိတောင်ခြေသို့ ရောက်
 လာလေသည်။
 သူတို့ တောင်ပေါ်သို့ တက်မည်အပြုတွင်...
 “ခွပ်ခွပ်..ခွပ်ခွပ်”
 “ခွပ်ခွပ်..ခွပ်ခွပ်”
 မြင်းခွာသံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။
 သူတို့ တောင်ပေါ် မတက်သေးဘဲ မြင်းခွာသံ ကြား
 ကြည့်လိုက်လေသည်။

လူတစ်စု မြင်းကိုယ်စီဖြင့် တရကြမ်း နှင်လာနေသည်ကို
 တွေ့ရသည်။
 မသဲမကွဲ ဖြစ်နေပြီး နီးကပ်လာသောအခါ တိဗက်ဘုန်းကြီး
 သွား ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။
 “ဟင် တိဗက်တွေပါလား။ ဒီဘက်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ
 သိဘူး”
 ချင်းချင်း စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေလေသည်။
 အနီး ရောက်သောအခါ ယီကျိုးက မှတ်မိသွားလေသည်။
 “မမ ဆံဖြူအဘိုးအိုနဲ့အတူ ဘာတို့ကို လာတိုက်တဲ့
 ဘုန်းကြီးလဲ ပါလာတယ်”
 ချင်းချင်း မှတ်မိသွားပြီး ရင်ထိတ်သွားလေသည်။
 ကျန်အဖော်များသည် ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သော အသွင်
 ဖြစ်နေကြသည်။
 “တို့ပြေးမယ်၊ အခြေအနေ မကောင်းဘူး”
 ချင်းချင်း ပြောပြောဆိုဆို တောင်ပေါ် တက်ပြေးလေ
 သည်။
 ယီကျိုးလည်း ပြေးလိုက်လာခဲ့လေသည်။
 ထိုအခါ တိဗက်ဘုန်းကြီးက တွေ့သွားပြီး...
 “ဟေ့ မပြေးနဲ့”
 အော်ဟစ်ရင်း တောင်ခြေသို့ ဒုန်းစိုင်းပြေးလာလေသည်။
 ချင်းချင်းတို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ပြေးသော်လည်း လွတ်
 မရဘဲ မပြေးနိုင်ပါ။

“မပြေးနဲ့”

သူတို့ အော်သံနှင့်အတူ နီးကပ်လာလေသည်။

ချင်းချင်း ပြေးမလွတ်မှန်း သိသောအခါ သံလုံးလက်နက် ထုတ်ကာ ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

သံလုံးလက်နက်က လူကို မထိဘဲ မြင်းကို ထိကာ မြင်းပေါ်မှ ဘုန်းကြီး လိမ့်ကျသွားလေသည်။

လိုက်ပါလာသော လူတစ်ယောက်က သံကြိုးလက်နက်ကို လိုက်ရာ ယီကျိုးနှင့် ချင်းချင်းတို့ကို ရစ်ပတ်မိသွားလေသည်။

“အား”

“အင့်”

နှစ်ယောက်စလုံး နာကျင်သွားလေသည်။

ချင်းချင်းက ဓားဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ သေချင်လို့လား”

ပြောရင်း ပြေးဝင်လာသော ဘုန်းကြီးအား ဓားရှည်ဖြင့် ခုတ်လိုက်သည်။

ယီကျိုးလည်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

တိဗက်ဘုန်းကြီးငါးပါးသည် ညှာတာခြင်းမရှိ၊

ရက်စက်ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

ယီကျိုး လဲကျသွားလေသည်။

တိဗက်ဘုန်းကြီးသည် ချင်းချင်း လက်ထဲမှ ပလွေကို တွေ့ရှိ သွားလေသည်။

“ဟင် ပလွေပါလား၊ ဒါ ဘယ်သူ့ပလွေလဲ ပြောစမ်း”

ချင်းချင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

ကောင်းကင်မှ လင်းယုန်ကြီးများကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ချင်းချင်း၏မျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွားသည်။

“ဒါ ကျွန်မ ပလွေ”

“ဒါဆို မှုတ်ပြစမ်း”

“မှုတ်ပြမယ်”

ပြောရင်း ချင်းချင်း လက်တစ်ဖက်မြှောက်ပြလိုက်ရာ လင်း

ကြီးထံ ပလွေပေးလိုက်ပြီ။

“ဘာဘာဆိုကို အမြန်သွားပို့”

ထိုအခါမှ တိဗက်ဘုန်းကြီးများမှာ ချင်းချင်း အပြုအမူကို

သွားလေသည်။

သူတို့ ပလွေ လိုက်လှသော်လည်း မရတော့ပါ။

လင်းယုန်က အဝေးသို့ ပျံသွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ဒီကောင်မလေး သေချင်ပြီထင်တယ်”

ထိုအခါ အဖော်ဖြစ်သူ တိဗက်ဘုန်းကြီးက--

“သူတို့ကို ဘာလုပ်မှာလဲ၊ သူတို့ ဆရာကိုခေါ်လေ၊ တို့

၁၁၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်
တိုက်မယ်”

ချင်းချင်း မျက်နှာမဲ့လိုက်သည်။

“ရှင်တို့လား။ ကျွန်မတို့ ဆရာတွေကို တိုက်နိုင်မှာ ရှင်
သေသွားလိမ့်မယ်”

“မင်းကြည့်နေလေ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အခု ငါတို့ အ
ပိုင်း လုပ်ပစ်မယ် သိလား”

“ကျွန်မတို့ ဆရာတွေကလဲ ရှင်တို့ကို အရှေ့ခွာပစ်
မယ် သိလား။ ကျွန်မတို့ ဆရာတွေက ခွန်လွန်သိုင်းကျမ်းပါ
ထားတာ”

“ဘာပြောတယ်၊ ခွန်လွန်ကျမ်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အပိုတွေ၊ ဒီကျမ်း ပျောက်သွားတာ ကြာပြီ၊ တယ်လီ

သူတို့ ရမ္မာလဲ”

“မယုံရင်နေလေ”

ထိုစဉ် ယိကျုံးက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“မမလေး၊ ဘာလို့ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောရတာလဲ၊ သူ

သွားတိုက်ပါစေလား”

တိဗက်ဘုန်းကြီးက...

“ဟိတ် အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ငါတို့ မကြောက်ဘူး”

ချင်းချင်းက ဆရာဖြစ်သူများ အလာကို စောင့်ရှင်

အချိန်ဆွဲကာ စကားပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။

တိဗက်ဘုန်းကြီးလေးပါးမှာ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားလေ

ပျံလွှားနှင့်ဇာမတီ(၃-သိမ်း) ❖ ၁၁၉

“မိန်းကလေး ပြောတာ အမှန်လား ပြောစမ်း”

“ကျွန်တော်ပြောပြမယ်၊ ကျွန်တော်သိတယ်”

တိဗက်ဘုန်းကြီးက...

“ဟေ့ကောင်လေး၊ တကယ် ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါဆို ပြောလေ”

“ခင်ဗျားတို့ ကြိုးတွေ လျှော့လေ၊ ဒါမှ ပြောပြမယ်”

“မင်း မလိမ်နဲ့နော်၊ အမှန်ကို ပြောပြ၊ လိမ်ပြောရင် အသေ

သတ်မယ်”

“ဒါ လိမ်ပြောလို့ ရတာမှ မဟုတ်တာ”

တိဗက်ဘုန်းကြီးများ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ တိုင်ပင်နေကြလေ

သည်။

“ဟို မိန်းကလေး ပြောတာ အမှန်ထင်တယ်”

“ဒါဆို တိုက်ဖို့ လွယ်ပါ့မလား”

“ဒီကောင်လေး ဘာပြောမလဲ ကြည့်ရအောင်”

“ဟုတ်ပြီ”

ထို့နောက် ချင်းချင်းတို့အား ရစ်ပတ်ထားသော ကြိုးကို

ချွတ်ပေးလိုက်လေသည်။

ကယ်တင်ရှင်

လင်းယုန်မောင်နှံသည် ကျင်းလှုံ၏ကျန်းမာရေးထိ ဆေးပြီး တောင်စောင်းကလေးတွင် စကားပြောနေကြလေသည်။
ထိုစဉ်...

သူတို့ထံ ဦးတည်လာနေသော လင်းယုန်ငှက်ကို တွေ့ရလေသည်။

တစ်ကောင်၏ခြေထောက်တွင် မဲနက်သော အရာတစ်ခု ပါလာလေသည်။

“ညီမ”

“ရှင်”

“ဟိုကောင် ခြေထောက်မှာ ဘာလေးလဲ မသိဘူး ဟယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို ခေါ်ကြည့်ပါလား”

လင်းယုန်မယ် စကားကြောင့် လင်းယုန်ကြီး လေ့ရွန်သံတစ်ခုက ပြုလိုက်ရာ လင်းယုန်ငှက်ကြီးက လင်းယုန်မောင်နဲ့ ရှိရာသို့ ပျံဆင်းလာလေသည်။

ပါးစပ်မှ အော်ဟစ်လာလေသည်။

လင်းယုန်မယ်က လင်းယုန်ငှက် ခြေထောက်မှ အရာလေးကို လှမ်းယူလိုက် ပလွေတစ်ချောင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

“ဟာ မဟူရာပလွေပါလား၊ ဒါဟာ ကျင်းလှုံရဲ့ ချစ်သူပလွေပဲ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို”

“သူတို့ ဘယ်က ရတာပါလိမ့်၊ ယုကောင်းများ ဒီရောက်နေလား”

လင်းယုန်မယ် အထဲမှ စာရွက်ကိုပါ တွေ့သွားပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ယုကောင်းက ကျင်းလှုံအတွက် ကျေးဇူးထားတာ”

“ဒါဆို ကျင်းလှုံကို သွားပြရအောင်၊ သူ့အရမ်းဝမ်းသာမှာ”

လင်းယုန်မယ်က လင်းယုန်ငှက်ကို မောင်းထုတ်လိုက်သည်။

သို့သော်...

လင်းယုန်ငှက်များ မပျံသွားပါ။

အော်ဟစ်နေလေသည်။

လင်းယုန်မယ် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီထင်တယ် အစ်ကို၊ သူတို့ ကျွန်မတို့ကို”

ခေါ်နေတာ၊ ခွန်လွန်တောင်သွားတဲ့ ကလေးတွေများ တစ်ခု
နေလား မသိဘူး”

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အရင် ကျင်းလျှံကို သွားပေးပြီးမှ
နောက် လိုက်သွားရအောင်”

“ကောင်းတယ် အစ်ကို”

လင်းယုန်မောင်နဲ့တို့ ကျင်းလျှံရှိသော အိမ်ကလေး
ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ချင်းချင်းတို့ ထွက်သွားစ အချိန်တွင် ကျင်းလျှံ အိမ်
လဲနေတုန်းပင်။

လင်းယုန်မောင်နဲ့နှင့် ချူးစုတို့က ချင်းချင်းနှင့် ယီတို့
ခွန်လွန်တောင် သွားကြောင်း ပြောပြီး ယုကောင်း မသေကြေ
ဆေးကုသနေကြောင်း သတင်းရ၍ သွားကြည့်ကြောင်း ပြော
သည်။

ထိုသတင်း စကားကြောင့် ကျင်းလျှံ အားတက်ကာ
ကောင်းကောင်း စားလာသည်။

ကောင်းကောင်းအိပ်သည်။

နောင် သုံးရက် ကြာလာသောအခါ သွားလာလှုပ်ရှား
နိုင်လေသည်။

သို့သော် အားနည်းနေသည်ကြောင့် လျင်မြန်သွက်
ခြင်း မရှိသေးပါ။

လင်းယုန်မောင်နဲ့ အိမ်ထဲဝင်လာသောအခါ ချူး
ကျင်းလျှံတို့ ဆိုင်စကားပြောနေကြသည်။

“တူမလေး”

လင်းယုန်မယ်က ခေါ်ရင်း ပလွေကို ထောင်ပြလိုက်သည်။

“ဟင် ဒါ အစ်ကိုယုကောင်းရဲ့ ပလွေပဲ၊ ဒေါ်ဒေါ် ဘယ်က
တာလဲဟင်”

ကျင်းလျှံ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးလိုက်သည်။

“ဒီပလွေကို ချင်းချင်းတို့ ယူလာတာ ဖြစ်မယ်၊ အထဲမှာ
ပေါတယ်၊ ဖတ်ကြည့်ဦး”

လင်းယုန်ကြီးက ပြောရင်း ကျင်းလျှံအား ပလွေ လှမ်းပေး
လိုက်သည်။

ကျင်းလျှံက စာရွက် ဖတ်ကြည့်ပြီး ကြည်နူးသွားလေသည်။

“ကဲ ယုကောင်း အသက်ရှိသေးတယ်ဆိုတာ ယုံပြီလား”

လင်းယုန်မောင်နဲ့ မေးသောအခါ ကျင်းလျှံ ပြုံးပြီး ခေါင်း
တတ်လိုက်သည်။

သူမက ကြည်နူးနေရာမှ...

“ဘာ ညီမလေးနဲ့ မောင်လေးတို့ရော”

“သူတို့ အန္တရာယ်တွေ နေပြီ ထင်တယ်”

ကျင်းလျှံနှင့် ချူးစုတို့ စိုးရိမ်သွားလေသည်။

လင်းယုန်မယ် အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်လဲ လိုက်မယ်”

“ကျွန်မလဲ လိုက်မယ်”

လင်းယုန်ကြီးက...

“နေခဲ့ကြပါ။ မလိုက်ပါနဲ့၊ မင်းနေကောင်းပေမယ့် အားခန့်

သေဘူး။ ခင်ဗျားလဲ ငွှပ်ရှားလို့ မရသေးဘူး၊ နေခဲ့ပါ”

“ကျွန်မတော့ လိုက်ခဲ့ချင်တယ်၊ ကျွန်မမှာ အားရှိပါတယ်။ ညီမလေးတို့ကိုလဲ တွေ့ချင်ပါတယ်”

ကျင်းလှိုင် အတင်းပူဆာသောကြောင့် သူ့အား ဆေးတေးခွက်တိုက်ကာ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

လမ်းခုလတ်တွင် ချင်းချင်းတို့အား ဖမ်းဆီးထားသော တိဗက်များနှင့် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျင်းလှိုင် ဒေါသတကြီး ဖြစ်သွားသည်။ အနီး ရောက်သွားသောအခါ လင်းယုန်ကြီးက...

“ဟေ့ ကလေးတွေကို ဘာကြောင့် အနိုင်ကျင့်တာလဲ” အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

တိဗက်ဘုန်းကြီး တစ်ပါးက... “သူတို့က ခင်ဗျားတပည့်တွေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ လွှတ်လိုက်စမ်း” “မလွှတ်ဘူး”

“ဘာပြောတယ်” “မလွှတ်နိုင်ဘူး”

“မင်းတို့ သေချင်ပြီထင်တယ်” တိဗက်ဘုန်းကြီးက...

“ဟား...ဟား...ဟား၊ မင်းတို့ အရင်တစ်ခါက နိုင်စေမယ့် အခု မရဘူးကွ”

လင်းယုန်ကြီးက...

“တို့ကိစ္စ တို့ဘာသာ ရှင်းမယ်၊ ကလေးတွေကို လွှတ်လိုက်”

“မလွှတ်ဘူး၊ သူတို့ကို တို့ခေါ်သွားရမယ်”

လင်းယုန်မောင်နှံ ဒေါသတကြီးဖြင့် တိဗက်ဘုန်းကြီးများ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ချွမ်း”

“ထန်”

“ယား”

လက်နက်ချင်း ထိသံ၊ မာန်သွင်းသံများဖြင့် ဆူညံသွားလေသည်။

တိုက်ပွဲတစ်ခု ရုတ်ခြည်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်။
လင်းယုန်မောင်နှံသည် ခွန်လွန်သိုင်းကွက်များကို အသံ

ပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“ထန်..ထန်”

“ချွမ်း..ချွမ်း”

လက်နက်နှစ်ခုထိသံ မီးပွားများပင် လွင့်လာသည်။
တိဗက်ဘုန်းကြီး၏ သံဆူးလက်နက်မှာ ပျက်စီးသွား

သည်။

နောက်တစ်ယောက် ဝင်လာပြန်သည်။

“ကျွတ်ကို ယှဉ်ကြည့်ပါဦး”

ကျွန်အဖော်များ လက်နက်ကို ယုံစိဖြင့် ဝင်လာကြ

သည်။

ပုဆိန်၊ လှံရှည်၊ ဓားမောက်ကြီးများဖြင့် ဝင်ကာ ဝိုင်းဆီး
ကြလေသည်။

“ဘာသာ ကျွန်မ ဝင်မယ်”

ကျင်းလှိုင်က ပြောရင်း ဓားရှည်ဝင့်ကာ ပြေးဝင်သွား
သည်။ ယီကျိုး၊ ချင်းချင်းတို့ ပါဝင်လာကြလေသည်။

ကျင်းလှိုင်မှာ နေတောင်းခါစ အင်အားသိပ် မရှိသေး
မနည်းရှောင်တိမ်းနေရသည်။

ယီကျိုးက ကျောက်ခွဲဓားဖြင့် ဝင်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်
သည်။ ကျင်းလှိုင်တို့ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေစဉ်..

“အင့်”

တိဗက်ဘုန်းကြီးများ လက်နက်ပုန်းများပါ ထုတ်သုံးလေ
သည်။

လက်နက်ပုန်းများ ရိုက်ထုတ်သောအခါ ယမ်းထုပ် ဖြစ်
သောကြောင့် ပေါက်ကွဲသွားလေသည်။

ချင်းချင်းက သံလုံးလက်နက်ဖြင့် ပစ်လိုက်ရာ တိဗက်
ဘုန်းကြီးတစ်ပါးအား ထိသွားလေသည်။

“အား”

“ဝုန်..ဝုန်”

သူ လဲကျသည်နှင့် ပါလာသော ယမ်းထုပ်များ ပေါက်ကွဲ
ကာ လဲကျသွားသည်။

ထို့နောက် ချင်းချင်းနှင့် ယီကျိုးတို့ တိဗက်ဘုန်းကြီးနှစ်ပါး
နှင့် ရင်ဆိုင်နေရလေသည်။

လက်နက်ပုန်းများ အဆက်မပြတ် ပစ်နေသောကြောင့်
မည်းရှောင်တိမ်းနေရလေသည်။

ထိုအခါ လင်းယုန်ကြီးက ချင်းချင်းတို့ ထွက်ပေါက်ရရန် ဝင်
ဆောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သောကြောင့် သူတို့ လင်းယုန်မောင်နှံထံ

တိုက်ကွက်ပြောင်းလိုက်သည်။
“ငါ့ကို တစ်ယောက်မှ လာမကူနဲ့၊ သူတို့သုံးယောက်ကို

အနိုင်တယ်”

လင်းယုန်ကြီးက အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

လင်းယုန်ကြီးက ခွန်လွန်သိုင်းကို အသုံးပြု တိုက်ခိုက်
အခါ တိဗက်များ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

သူတို့ ကိုင်ဆောင်ထားသော လက်နက်များ၊ လွှင့်စဉ်
လေသည်။

“ထန်း...ထန်း”

“အား”

“အွန်”

သူတို့ ထိတ်လန့်တကြား ညည်းညူရင်း နောက်ဆုတ်
ချာခနဲ လှည့်ပြေးကြလေသည်။

လင်းယုန်မယ်နှင့် တိုက်နေသော တစ်ယောက်မှာ
အနေမလှသောကြောင့် ပြေးရန်ပြင်စဉ် ကျန်အဖော်များ ထွက်
သည်ကို တွေ့သောကြောင့် စနေရဲတော့ဘဲ နောက်ဆုံး လက်
ကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“ဝှစ်”

လင်းယုန်မယ်က ရှောင်တိမ်းလိုက်စဉ် ထွက်ပြေးသွား
သည်။

“လွတ်အောင် ပြေးစမ်း”

လင်းယုန်မယ်က အော်ဟစ်ရင်း ပြေးလိုက်သွားလေသည်။
လင်းယုန်ကြီးကလည်း တိဗက်သုံးဦးနောက် ပြေးထွက်
သွား၏။

တိဗက်သုံးဦးသည် ပြေးရင်း တောင်ကုန်းတစ်ခု
ရောက်သောအခါ နောက်မှ လင်းယုန်ကြီး လိုက်လာသည်ကို

သဖြင့် ပြေးထွက် ဖြင့်လိုက်လေသည်။

“အား”

“အိ”

“အမယ်လေး”

ထိုစဉ်

မမျှော်လင့်ဘဲ အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ထိုတိဗက်သုံးဦး
နောက်ပြန်လဲကျသွားလေသည်။

လင်းယုန်ကြီးမှာ သူတို့သုံးဦး အဖြစ်ကြောင့် အံ့ဩတကြီး
ဖြစ်သွားလေသည်။

သူတို့ ဟန်ဆောင်နေသည်ဟုလည်း ထင်လိုက်လေသည်။
လင်းယုန်ကြီးက သူတို့သုံးဦးအနီး သတိထားကာ ချဉ်း
ကပ်လာသည်။

အကဲခတ် ကြည့်လိုက်မှ သူတို့သုံးဦး မျက်လုံးပြူးကာ ငြိမ်
သက်နေလေသည်။

ထိုအခါမှ ဟန်ဆောင်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ အမှန်တကယ် လုပ်
ကြံခံရကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

လင်းယုန်ကြီး အံ့ဩပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်
လိုက်သည်။

သို့သော် လူရိပ်လူယောင်ပင် မတွေ့ရပါ။
တိဗက်ဘုန်းကြီးသုံးဦးသည် အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာတတ်
သူများ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုသူတို့ကို အဝေးမှ လှမ်းတိုက်ခိုက်သောသူမှာ သိုင်း

ပညာ အဆင့်မြင့်ကြောင်း သိသာလေသည်။

ထိုအချိန် တိဗက်တစ်ယောက် ပြေးလာရာ တောင်တန်းမှာ သို့ ရောက်လာလေသည်။

လင်းယုန်မယ်က နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာသည်။

“အား”

တိဗက်ဘုန်းကြီးလည်း အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ရင်း လဲကျသွားလေသည်။

ထိုအဖြစ်ကို မြင်လျှင် လင်းယုန်မယ် အံ့ဩသွားလေသည်။ သူမ ပြေးပြီးတိုက်မည် အပြုတွင်...

“ညီမ မလုပ်နဲ့”

လင်းယုန်ကြီးက ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

လင်းယုန်မယ် လှမ်းကြည့်ရာ မနီးမဝေးတွင် လင်းယုန်ကြီး

ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုအခါ လင်းယုန်မယ်က...

“အစ်ကို့၊ သူတို့ကို အစ်ကို လက်နက်ပုန်းနဲ့ ပစ်လိုက်တာ

လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လင်းယုန်ကြီး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ညီမ”

“ဟင်”

လင်းယုန်မယ် အံ့ဩသင့်သွားရသည်။

လင်းယုန်ကြီးက...

“သူတို့သုံးယောက်လဲ ဒီလိုပဲ လဲကျသွားတာ တစ်ယောက်၊ ယောက်က အဝေးရောက် တိုက်ခိုက်နည်းနဲ့ လှမ်းတိုက်ခိုက်တာ ဖြစ်မယ်”

ဟု ရှင်းပြလိုက်သည်။

လင်းယုန်မယ်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ရင်း လင်းယုန်ကြီး ရှိရာ လျှောက်လာလေသည်။ ထိုစဉ်...

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

ရယ်မောသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

နှစ်ယောက်သာ အသံလာရာ လှမ်းကြည့်ရာ သူတော်တစ်ပါး တောင်ကုန်းထိပ်မှ ဆင်းလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုသူတော်ကြီးကို မြင်သောအခါ လင်းယုန်မောင်နှံတို့ အံ့ဩသွားကြလေသည်။

သူတော်ကြီးမှာ ပလွေရှင်ဟုန်ချင်း ဖြစ်လေသည်။

ဟုန်ချင်းက လင်းယုန်မောင်နှံကို ပြီးကြည့်ပြီး...

“ကျုပ် ဒီကောင်တွေ လာတာကိုတွေ့လို့ ကလေးနှစ်

ယောက်အတွက် စိုးရိမ်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် လိုက်လာတာပါ။ ခင်

အားတို့တိုက်ပွဲကို အစအဆုံးမြင်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ တော်ပါတယ်၊ ဒီ

ကောင်တွေက မကောင်းမှု ကျူးလွန်နေတဲ့ကောင်တွေ၊ ကျုပ် လူ

သတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က မသတ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

“သူတော်ကြီး နေပါဦး”

လင်းယုန်မောင်နဲ့ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ဟုန်ချင်းက အတော်ဝေးဝေးရောက်မှ...

“ခင်ဗျားတို့ ဆက်ကြိုးစားပါ။ ကျုပ် မကြာခင် လာတွေ့

မယ်”

ပြောရင်း ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

သူတော်ကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ အလွန်ပင် လျင်မြန်လေ

သည်။

လင်းယုန်မောင်နဲ့တို့လည်း လဲကျနေသော တိဗက်ဘုန်းကြီး

များကို ကြည့်လိုက်သည်။

အားလုံး ဒဏ်ရာ တညီတည်း ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုစဉ်...

ကျင်းလျှံ၊ ချင်းချင်းနှင့် ယီကျိုးတို့ ရောက်လာကြလေ

သည်။

ထိုအခါမှ လင်းယုန်မယ်က ခွန်လွန်တောင်ခရီး အဖြစ်

ပျက်ကို မေးမြန်းလိုက်သည်။

ချင်းချင်းသည် ယုကောင်းမှာ ကျန်းမာကြောင်း ကောင်း

သွားလာနိုင်ခြင်း မရှိသောကြောင့် ပလွေနှင့်စာ ပေးလိုက်ကြောင်း

ပြောပြပြီး တခြားအတွေ့အကြုံများပါ ပြောပြလိုက်လေသည်။

လင်းယုန်မောင်နဲ့သည် သူတော်ဟုန်ချင်း၏ ထက်မြ

သော ပညာကို သိရှိသွားလေသည်။

လင်းယုန်မယ်က...

“ဒီအတိုင်းဆို ညီမတို့ သူ့ကို မယှဉ်နိုင်တော့ဘူး”

ဟု စိတ်ပျက်လတ်ပျက်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

လင်းယုန်ကြီး သက်ပြင်းဇွဲလိုက်ပြီး...

“မနိုင်တော့လဲ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ ညီမရယ်”

ညည်းညူပြောဆိုလိုက်လေသည်။

အပြောင်းအလဲ

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

လင်းယုန်မောင်နှံက သူတို့၏ သိုင်းပညာ ထက်ဖြ-

အောင် ပို၍ကြိုးစားလေ့ကျင့်ခဲ့ကြသည်။

ကျင်းလှို၊ ချင်းချင်းနှင့် ယီကျိုးတို့ကိုလည်း သင်ကြ-

ကြလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

လင်းယုန်မောင်နှံသည် သူတို့၏ သိုင်းပညာသည် သူ-

ဟုန်ချင်းအား ယှဉ်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်ထား-

ဖြစ်လေသည်။

မယှဉ်နိုင်ဘဲယှဉ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်မှာ သူတို့-

သိက္ခာကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

လင်းယုန်မောင်နှံက သူတော်ဟုန်ချင်းအား ယှဉ်နိုင်မည် မဟုတ်၍ စိတ်ပျက်နေကြသကဲ့သို့ ကျင်းလှိုလည်း စိတ်ပျက်နေပါသည်။

သူမသည် ချစ်သူ ယုကောင်းနှင့် ကွေကွင်းနေရသည် မဟုတ်ပါလား။

ယုကောင်း...။

ယုကောင်းသည် လင်းယုန်မောင်နှံ၏ ပြိုင်ဘက် သူတော်ဟုန်ချင်းနှင့်မှ ဆုံစည်းမိခဲ့ခြင်းကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် ဝေးကွာသွားဖို့ အကြောင်းဖန်လာတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

တစ်နေ့...

လင်းယုန်မောင်နှံ ဦးဆောင်သော ကျင်းလှိုတို့လူစု သိုင်းအထွေထွေဖြိုး အနားယူနေချိန်၌ ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

“ဟူး..ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးဆံများ ထွက်ပေါ်လာကာ တောင်သို့ တက်လာသည့် လူရိပ်နှစ်ခုကို တွေ့လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဘယ်သူတွေပါလိမ့်”

လင်းယုန်ကြီး လွတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။

လင်းယုန်မယ်က...

“အားလုံး သတိထားကြ”

ဟု သတိပေးကာ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်လေသည်။

ကျင်းလျှံ၊ ချင်းချင်းနှင့် ယိကျိုးတို့သုံးယောက်လည်း ထကာ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေလိုက်ကြလေသည်။

လူရိပ်နှစ်ခုသည် လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားလာကြပြီး ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ကျင်းလျှံတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လျှင် ရှေ့ရပ်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါမှ...

သူတော်ကြီးတစ်ပါးနှင့် လူရွယ်တစ်ဦးတို့ ဖြစ်နေသည်။

သဲသဲကွဲကွဲ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူတော်ကြီးကား ဟုန်ချင်း ဖြစ်သည်။

လူရွယ်ကား ကျင်းလျှံ မျှော်လင့်စောင့်စားနေသော

ကောင်း ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဟုန်ချင်းနှင့် ယုကောင်းတို့ အဘယ်ကြောင့် ရောက်လာ

ပါသနည်း။

လင်းယုန်ကြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

လင်းယုန်မယ်ဘက်လှည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ညီမ သူကတော့ ကျုပ်တို့နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ လာနေပြီ”

လင်းယုန်မယ်က...

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ သူသေကိုယ်သေ ယှဉ်ကြတာ

သူမသည် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်ပြီးနောက်

လျှံတို့အား မှာကြားလိုက်လေသည်။

“ကျင်းလျှံ၊ ငါတို့က သူတော်ကြီးနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ကြတော့မယ်၊ ဒါကြောင့် ငါတို့ နိုင်သည်ဖြစ်စေ ရှုံးသည်ဖြစ်စေ ညည်းတို့ ဝင်မပါဘူး”

ကျင်းလျှံ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူမ၊ ချင်းချင်းနှင့် ယိကျိုးတို့က လင်းယုန်မောင်နှံဘက်မှ

ပါဝင်ကူညီကာ ဟုန်ချင်းအား တိုက်ခိုက်လိုကြပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လင်းယုန်မယ်က ကြိုတင်တားမြစ်လိုက်

ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လင်းယုန်မယ်၏ အကင်းပါးမှုကြောင့် ကျင်းလျှံတို့ လှုပ်ရှား

ရေအောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

သူတော်ဟုန်ချင်းနှင့် ယုကောင်းတို့က မလှမ်းမကမ်း၌ ခြေ

လှမ်းရပ်လိုက်ကြလေသည်။

လင်းယုန်မယ်တို့က ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထား

သည်ကို တွေ့ရလျှင်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဟုန်ချင်းက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

လင်းယုန်မယ် ဒေါသထွက်သွား၏။

“ရှင်က ကျွန်မတို့ကို လှောင်ပြောင်ချင်တဲ့ သဘောမျိုး

ထား”

ဟုန်ချင်းသူတော်က...

“မင်းက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

လင်းယုန်မယ်က...

“ညီမ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

လင်းယုန်မယ် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မလဲ မပြောတတ်တော့ဘူး”

“သူ ဘာကြောင့် သည်လောက်တောင် သဘောကောင်း နေရတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ပြောင်းလဲသွားတာကြောင့် ကျွန်မ အလို နားလည်ရမှန်း မသိတော့ဘူး”

လင်းယုန်မောင်နှံနှစ်ယောက်ကား ဟုန်ချင်းသူတော်က လှုပ်ရှားမှုကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဟုန်ချင်းသူတော် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ နားမလည်ဘူးဆိုရင်လဲ နားလည်အောင် ကျွန်ပြောပြမှာပေါ့ဗျာ”

လင်းယုန်ကြီးက...

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျား ဘာကြောင့် သည်လောက်တော့ ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ”

ဟုန်ချင်းသူတော်က ယုကောင်းကို ညွှန်ပြလိုက်၏။

“သူ့ကြောင့်ပေါ့”

လင်းယုန်မောင်နှံက ယုကောင်းအား တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မတွေ့မြင်ဖူးသည့်အလား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ယုကောင်းက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ယုကောင်းက ဦးတို့နှစ်ယောက်ကို ဂါရဝပြုပါတယ် ခင်ဗျာ”

လင်းယုန်မောင်နှံက ဟုန်ချင်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ကြလေသည်။

ဟုန်ချင်းသူတော်က ပြုံးစေဖြင့်...

“သူက ကျွန်ုပ်ကို ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့တာပေါ့”

လင်းယုန်ကြီးက...

“သူက ခင်ဗျားကို ဆုံးမဖျောင်းဖျလိုက်တယ် ဟုတ်လား”

ဟုန်ချင်းသူတော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လို ဆုံးမလိုက်တာလဲ ပြောပါဦး”

“သိုင်းပညာဆိုတာ အများအကျိုး၊ တိုင်းပြည်အကျိုး သည် နိုးဆောင်ရွက်ဖို့ အသုံးပြုရတဲ့ ပညာမျိုးဖြစ်တယ်၊ သူ သာတယ်၊ ဆိုယ် သာတယ်၊ အကျိုးမဲ့ ငြင်းခန်ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်နားဝင်အောင် ပြောပြနိုင်ခဲ့တယ်လေ”

လင်းယုန်မောင်နှံ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြန်လေသည်။

ဟုန်ချင်းသူတော် စကားဆက်လိုက်၏။

“ကျွန်ုပ်ကို ပိုပြီးပြောင်းလဲ သွားစေတာကတော့ ချစ်ခြင်း မေတ္တာတရားရဲ့ သဘောထားပါပဲ”

လင်းယုန်မောင်နှံက ပို၍ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွား

ကြတော့သည်။

ဟုန်ချင်းသူတော်ကလည်း ရိပ်မိလေသည်။

“ကျုပ်ပြောတာကို ခင်ဗျားတို့ တဖြည်းဖြည်း နားထောင်သဘောပေါက်လာကြမှာပါ”

သူ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားလေသည်။

“ယုကောင်းရဲ့ ကျင်းလှူအပေါ် ထားရှိတဲ့ မေတ္တာတရားကြီးမားလှပါတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံရရင် ယုကောင်းနဲ့ တွေ့ပဲ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားဆိုတာကို ကျွန်ုပ်သိခဲ့ရတယ်။ အရင်က တွေ့ကို ကျွန်ုပ်နားမလည်ဘူး။ စိတ်လဲ မဝင်စားဘူး။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ လူ့ဘဝဟာ သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်ရင်းနဲ့ပဲ ကုန်ဆုံးခဲ့ရတာ”

လင်းယုန်ကြီး သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ဟုန်ချင်းက...

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားကို ခံစားနားလည်မိတဲ့အပြင် သိုင်းပညာအရ သူသာတယ်၊ ကိုယ်သာတယ်၊ ငြင်းခုန်ယှဉ်ပြိုင်နေတာလဲ အဓိပ္ပါယ်ကင်းမဲ့တဲ့လုပ်ရပ် ဖြစ်တာကို နားလည်လာတယ်။ ထို့က အသက်ကြီးပါပြီ။ ဘဝရဲ့ ကျန်ရှိနေသေးတဲ့ အချိန်တွေကို အတိုအသုံးချသွားချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့နဲ့ မယှဉ်ပြိုင်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ”

ယခုတစ်ကြိမ် သက်ပြင်းချလိုက်သူမှာ လင်းယုန်မယ်လေသည်။

ဟုန်ချင်း စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့နဲ့ မယှဉ်တော့ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်း

ကို ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ မန်ချူးတွေနဲ့ ယှဉ်မယ်လေ၊ အများပြည်သူကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ မန်ချူးသိုင်းသမားတွေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မယ်”
သူက တတ်ဟဲ ရယ်စောပြီးမှ...

“မန်ချူးသိုင်းသမားတွေနဲ့ သိုင်းပညာချင်းလဲ ယှဉ်ပြိုင်ရမယ်၊ အများပြည်သူအတွက် သူတို့ကို ဆုံးမနိုင်ရင် အကျိုးရှိတာပဲ မဟုတ်လားဗျာ”

လင်းယုန်ကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ စကားတွေဟာ အတော်ကို စာန်ဖိုးရှိပါတယ်ဗျာ”

လင်းယုန်မယ်က...

“သူတော်ကြီး သည်လို ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူးရှင့်”

ဟုန်ချင်းက...

“ကျုပ် ပြောင်းလဲနေပါပြီ”

ဟု ရယ်ရယ်မောမော ပြောလေသည်။

တဖန်...

“ခင်ဗျားတို့ကကော ကျုပ်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ချင်ကြသေးတာပဲဗျာ”

ဟု မေးလေသည်။

လင်းယုန်မယ်က...

“ရှင် သည်လို မေးတော့ ကျွန်မကလဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပေးပါ။ တကယ်တမ်း ယှဉ်ပြိုင်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ဟာ နှင့်

ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ယှဉ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”
 အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်လေသည်။
 ဟုန်ချင်းသူတော်က...
 “သည်လို မပြောပါနဲ့လေ၊ မင်းတို့ရဲ့ ပညာလဲ မခေမာ
 ကျုပ် အလွယ်ကူ အနိုင်ရနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”
 လင်းယုန်မယ်က...
 “ကျွန်မတို့ မယှဉ်နိုင်တာ သေချာပါတယ်”
 လင်းယုန်ကြီး ထောက်ခံလိုက်သည်။
 “သူပြောတာ မှန်ပါတယ်ဗျာ”
 ဟုန်ချင်းသူတော်က...
 “ထားပါတော့လေ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ကျုပ်နဲ့
 ပြိုင်ချင်စိတ် ရှိမရှိ သိချင်ပါသေးတယ်ဗျာ”
 လင်းယုန်မောင်နှံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကြလေသည်။
 “ယှဉ်ပြိုင်ချင်စိတ် မရှိတော့ပါဘူးဗျာ”
 ဟုန်ချင်းသူတော်က...
 “ဒါဆို ကျုပ်နဲ့ လက်တွဲဆောင်ရွက်နိုင်မလားဆိုတာ
 ပါသေးတယ်”
 “ကျုပ်တို့က...”
 “မန်ချေးသိုင်းသမားတွေကို ရင်ဆိုင်ကြမယ်လေ”
 “ဒါ့ သိပ်ကောင်းတာပေါ့”
 လင်းယုန်မယ်က ဆွက်ဆွင်းသဘောတူလိုက်လေသည်။
 ဟုန်ချင်းသူတော် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”
 သူက ဟန်မဆောင်ဘဲ...
 “သည်ထက် ပိုပြီး ဝမ်းသာစရာကောင်းတဲ့သတင်း ပြော
 ချင်သေးတယ်”
 လင်းယုန်ကြီးက...
 “ဘာများလဲဗျာ”
 ဟုန်ချင်းသူတော်က ယူကောင်းကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။
 “သူ့အတွက်ပါပဲ၊ သူက ခင်ဗျားတို့ တပည့်မလို ဖြစ်နေတဲ့
 ကျင်းလျှံနဲ့ မေတ္တာသက်ဝင်နေတယ် မဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ်လေ”
 “သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ ကျုပ်သဘောတူ
 လိုက်ပါပြီဗျာ”
 ထိုစကားသည် အလွန်ဝမ်းသာစရာကောင်းသော သတင်း
 စကား ဖြစ်သည်ဟု လင်းယုန်မောင်နှံ လက်ခံကြ၏။
 ကျင်းလျှံလည်း ဖော်မပြနိုင်အောင် ဝမ်းသာသွားတော့
 သည်။
 ဟုန်ချင်းသူတော်နှင့် လင်းယုန်မောင်နှံတို့မှာ ပြိုင်ဘက်များ
 ဖြစ်နေကြ၍ သူမနှင့် ယူကောင်းတို့ မည်သည့်နည်းနဲ့မျှ ဆုံးစည်းနိုင်
 တော့မည် မဟုတ်ဟု ယူဆထားခဲ့သည်။
 ယခုတော့ ကံကောင်းခဲ့ချေပြီ။
 ဟုန်ချင်းသူတော်က...
 “ခင်ဗျားတို့ကလဲ လက်ခံကြမယ် ထင်ပါတယ်”

လင်းယုန်မောင်နဲ့ ချက်ချင်းသဘောတူကြလေသည်။
လင်းယုန်ဝယ်က...

“ကျွန်မတို့ လက်မခံနိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူးရှင်”
ဟုန်ချင်းက...

“ကဲ မင်းကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

ယုကောင်းကို လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

ယုကောင်းက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ထို့နောက် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ကျင်းလျှံထံသို့

သွက်သွက် လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

ကျင်းလျှံက...

“အစ်ကို”

သူမလည်း ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုလိုက်လေတော့သည်။

တာဝန်ကိုယ်စီ

ယုကောင်းနှင့် ကျင်းလျှံတို့သည် လင်းယုန်မောင်နဲ့နှင့် ဟုန်
ချင်းသူတော်တို့၏ သင်ပြပေးမှုကြောင့် ထိပ်တန်းသိုင်းပညာများ
မြှီခဲ့ကြလေသည်။

ထိုအတူ...

ချင်းချင်းနှင့် ယီကရီးတို့၏ သိုင်းပညာလည်း အလွန်တိုး
တက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

လင်းယုန်မောင်နဲ့နှင့် ဟုန်ချင်းသူတော်တို့က အများအကျိုး
ထက်တွဲဆောင်ရွက်သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြပြီးနောက် အားလုံးတွင်
တာဝန်ကိုယ်စီ ရှိလာကြလေတော့သည်။

ကျင်းလျှံသည် မိခင်ကြီး၊ ဦးလေး၊ ယုကျင်းတို့နှင့် တွေ့ဆုံ
ညီ ဖြစ်သလို ဇာမထီဂိုဏ်း ပြန်လည်ထူထောင်နိုင်အောင် ဆန္ဒ

လက်ကြီးစားသွားရဦးမည် ဖြစ်သည်။

ထို့အတူ...

ယိက္ခိယက စန်းတုံးနယ်စားအား ဆုံးမရမည် ဖြစ်သလို ချင်းက အဘိုးဖြစ်သူနှင့် တွေ့ရဦးမည် ဖြစ်လေသည်။

ယုကောင်းကလည်း ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းကို ပြန်လည်...

ထောင်နိုင်ရန် ကြိုးစားရမည် ဖြစ်သည်။

ဟုန်ချင်းသူတော်နှင့် လင်းယုန်မောင်နှံက မန်ချူး...

သမားများအား ဆုံးမကြမည် ဖြစ်လေသည်။

ဟုန်ချင်းက...

“ကျွန်ုပ်တို့က နှစ်ပေါင်းများစွာ အချိန်ဖြုန်းခဲ့ကြပြီ။ ကြောင့် မန်ချူးတွေကို ဆုံးမဖို့ အချိန်ဆွဲမနေနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ အနီးဆုံးမှာ ရှိနေတဲ့ စင်ကျန်နယ်စားကို သွားပြီး ဆုံးမမယ်”

ယိက္ခိယက...

“ဒါဆို ကျွန်တော်လဲ လိုက်ခဲ့ပါရစေ ခင်ဗျာ”

ချက်ချင်း ခွင့်တောင်းလိုက်လေသည်။

ဟုန်ချင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကောင်းသားပဲ လိုက်ခဲ့လေ”

ဤတွင် လင်းယုန်မောင်နှံက...

“ကျွန်ုပ်တို့လဲ လိုက်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ကြတော့သည်။

ဟုန်ချင်း၊ လင်းယုန်မောင်နှံနှင့် ယိက္ခိယတို့က စင်ကျန်နယ်စားအား သွားပြီး ဆုံးမကြမည် ဖြစ်သည်။

ကျင်းလှိုက သူမ၏မိခင်ထံသို့ ပြန်သွားမည် ဖြစ်သည်။

ယုကောင်း...။

ယုကောင်းက မည်သည့်နေရာသို့ သွားမည်နည်း။

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းကား လုံးဝဗျက်စီး ပြိုကွဲသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်

ပိုဏ်းသားများသည် ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်ကာ အချို့က သိုင်း

သာကကို ကျောခိုင်းလိုက်ကြ၏။

အချို့ကား အခြားအဖွဲ့ထဲ ဝင်သွားကြသည်။

ယုကောင်းမှာ ရွှေပျံလွှားပိုဏ်းကို ပြန်လည်ထူထောင်မည်

အောက်ခြေသိမ်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရတော့မည် ဖြစ်

သည်။

ယုကောင်းမှာ အခြားသူများထက် ပိုပြီး တာဝန်ကြီးမားနေ

သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါတော့သည်။

ဟုန်ချင်းသည် ယုကောင်း၏ အခက်အခဲကို ကောင်းစွာ

လည်ထားလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ယုကောင်း၊ မင်းက သိုင်းလောကထဲကို တစ်ခေါက်ထွက်

လေ့လာသင့်တယ်။ စိတ်ချရမယ့် လူတွေ တွေ့ရင် စည်းရုံးသိမ်း

ဆီးထားသင့်တယ်”

ဟု အကြံပေးလေသည်။

သူတို့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကာ တာဝန်အသီးသီး ခွဲဝေယူဆန့်

အပြင်ဘက်မှ ဆူဆူညံညံ အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို

၁၅၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကြားလိုက်ရလေသည်။

“သူတော်ကြီး... သူတော်ကြီး”

ခေါ်သံများနှင့် အတူ လူအတော်များများ စုရုံးရောက်ရှိ

ကြလေသည်။

ဟန်ချင်း၊ လင်းယုန်မောင်နှံ၊ ယုကောင်း၊ ကျွတ်လှိုင်၊ ချင်း
နှင့် ယီကျိုးတို့သည် ရန်သူများ ရောက်လာပြီဟူ၍ ရင်ဆိုင်ရန်
ထွက်လာကြလေသည်။

ရောက်ရှိလာကြသူများကား မြွေဆိုးဂိုဏ်းသားများ
လေသည်။

မြွေဆိုးဂိုဏ်းချုပ်က ဦးဆောင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ယုကောင်းက...

“ခင်ဗျားတို့ ဒုက္ခပေးဖို့ လာခဲ့ကြပြန်ပြီလား”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မြွေဆိုးဂိုဏ်းချုပ် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွတ်တို့က ဒုက္ခပေးဖို့ လာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာသဘောနဲ့ လာခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပါဦးဗျာ”

“ကျွတ်တို့ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေ မှားယွင်းနေမှန်းသိလို့ နောင်တ

ပြီး အပြစ်တွေကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ လာပြီး တောင်းပန်တာပါ”

“ဗျာ”

ယုကောင်း မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ဟန်ချင်းနှင့် လင်းယုန်မောင်နှံဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်
လေသည်။

ပျံလွှားနှင့်ဇာမဏီ(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၁

မြွေဆိုးဂိုဏ်းချုပ်က...

“ကျွတ်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မကောင်းမှုတွေကို သည်ကနေ့က
စပြီး စွန့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ။ မြွေဆိုးဂိုဏ်းကိုလဲ ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်ပါ
တော့မယ်”

ဟန်ချင်းက...

“မင်းတို့ တကယ်ပဲ နောင်တရကြပြီ ဟုတ်လား”

“တကယ် ပြောတာပါဗျာ၊ ကျွတ်သစ္စာဆိုခုံပါတယ်”

ဟန်ချင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွတ်ယုံပါတယ်၊ သစ္စာဆိုစရာ မလိုပါဘူး၊ မင်းတို့
တကယ်ပဲ နောင်တရပြီဆိုရင် ကျွတ် တစ်ခုပြောချင်တယ်”

“ပြောပါ သူတော်ကြီး”

ဟန်ချင်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်
လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ မြွေဆိုးဂိုဏ်းဟာ အပြစ်တွေ အများကြီး ကျူး
လွန်ခဲ့တယ်၊ နောင်တရပြီဆိုပြီး ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်ရုံနဲ့ အပြစ်တွေ
ကျေမသွားနိုင်ဘူး”

မြွေဆိုးဂိုဏ်းချုပ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ်ဗျာ”

ဟန်ချင်းက...

“အပြစ်ရှိရင် အပြစ်ကြွေးကို ပေးဆပ်မှသာ သဘာဝကျ
မယ် မဟုတ်လား”

“ဒါလဲ မှန်ပါတယ်”

ဟုန်ချင်းက မေးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ အပြစ်ကြွေးကို ဘယ်လို ပြန်ပြီး ပေးဆပ် ပြောပါဦး”

မြွေဆိုးရိုဏ်းချုပ်က...

“ကျုပ်တို့ကို ကြိုက်တဲ့ အပြစ်ပေးပါ။ ကျုပ်တို့ ခံယူပေးရပါ”

“မင်းက တကယ်ပဲ အပြစ်ခံယူမယ် ဟုတ်လား”

“ကျုပ် တကယ် ပြောနေတာပါ”

မြွေဆိုးရိုဏ်းချုပ် အမှန်ပင် နောင်တရနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း

ကျင်းလှံတို့အားလုံး နားလည်လိုက်ကြလေသည်။

ဟုန်ချင်းက အကြောင်းရှိ၍ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောဆိုခြင်း

ဖြစ်ကြောင်းလည်း ရိပ်မိထားကြလေသည်။

ဟုန်ချင်းက...

“ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့က အပြစ်ကြွေးကို ပေးဆပ်တဲ့ သဘောနဲ့ မကောင်းမှုရဲ့ ဆန်ကျင်ဘက် ကောင်းတာတွေကို လုပ်ရအများပြည်သူကို ကူညီရမယ်၊ တိုင်းတပါးသား နယ်ချဲ့တွေကို ဆုံးရှုံးမှုနဲ့ရမယ်၊ ကိုယ့်လူမျိုးကို ကိုယ့်တိုင်းပြည်အတွက် သက်စွန့်ပမ်း ဆောင်ရွက်ရလိမ့်မယ်”

အားလုံးက ဟုန်ကျင်းသူတော်၏ စကားကို သဘောသွားကြလေသည်။

ဟုန်ချင်းသူတော်က...

“ကဲ မင်း ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

မြွေဆိုးရိုဏ်းချုပ်က...

“ဒါဟာ သိပ်ကောင်းတဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုပါ။ ကျုပ်တို့ မလိုက်နာနိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ မကောင်းမှု ပြုလုပ်ခဲ့သမျှ ကောင်းမှုတွေ ပြန်လုပ်ပြီး ပေးဆပ်ရမှာပါ”

သူက မြွေဆိုးရိုဏ်းသားများ၏ သဘောထားကို မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

မြွေဆိုးရိုဏ်းသားများကလည်း အားရကျေနပ်စွာ သဘောတူကြလေသည်။

ဟုန်ချင်းက...

“ကောင်းပြီ၊ အများအကျိုး ဘယ်လို သည်ဝိုးဆောင်ရွက်မယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး”

“ကျုပ်တို့က...”

မြွေဆိုးရိုဏ်းချုပ်က မည်သို့ ဆက်ပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်သွားလေသည်။

ဟုန်ချင်းက...

“မင်းတို့ ဘယ်လို ဆောင်ရွက်သင့်တယ်ဆိုတာကို ကျုပ်က အကြံပေးမယ်ဆိုရင်ကော”

မြွေဆိုးရိုဏ်းချုပ် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“သူတော်ကြီး ပြောပါ၊ ကျုပ်တို့လိုက်နာပါမယ်”

ဟုန်ချင်းက...

“မြွေဆိုးရိုဏ်းကို မျက်သိမ်းလိုက်ပါ။ ပြီးရင် မြွေဆိုးရိုဏ်း

ဘားတွေနဲ့ပဲ နောက်ထပ် ဝိုင်းအသစ်တစ်ခု ထူထောင်ပါ။ အပြန်လည်ထူထောင်လိုက်တဲ့ ဝိုင်းဟာ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းလို့ အမည်ရမယ်”

“ဟာ”

“မြွေဆိုးဝိုင်းချုပ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်ဟုန်ချင်းက...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျုပ်ပြောတာကို သဘောမကျလို့လား မြွေဆိုးဝိုင်းချုပ် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားလေသည်။”

“သဘောမကျလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းဆိုကြောင့်ပါ”

“အဲဒါက...”

“ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်း ပျက်စီးပြိုကွဲသွားပေမယ့် တစ်ချို့လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် သည်မှာမည်အသုံးပြုဖို့ဆိုတာ...”

“သူ၏စကားမဆုံးမီ ဟုန်ချင်းက ကြားပြတ်ပြောလိုက်သည်။”

“ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်က သဘောတူတယ်ဆိုရင်ကော”

“ပျာ”

“သူဟာ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်”

ဟုန်ချင်းက ယုကောင်းကို ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်၏။ မြွေဆိုးဝိုင်းချုပ်က ယုကောင်းကို တစ်လှည့် ဟုန်ချင်းတစ်လှည့် ကြည့်နေသည်။

ဟုန်ချင်းက ယုကောင်းသည် ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ် သေဆုံးသွားသောအခါ ယုကောင်းကို ဝိုင်းချုပ်ရာထူး လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ကြောင်း၊ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းမှာ မန်ချူးတို့၏ လက်ချက်ဖြင့် ပြိုကွဲသွားခဲ့သဖြင့် ယခုအခါ ယုကောင်းက လူသူအင်အား စုဆောင်းကာ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းကို ပြန်လည်ထူထောင်ဖို့ ကြိုးစားနေကြောင်း စသည်စသည်ဖြင့် ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

မြွေဆိုးဝိုင်းချုပ်မှာ အခြေအနေကို ရှက်ချင်း နားလည်သဘောပေါက်သွားပြီး လက်ခံလိုက်လေတော့သည်။

“ကျုပ်တို့က အစ်ကိုလေးယုကောင်းကို လက်မခံနိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး”

ဟုန်ချင်းက...

“ယုကောင်း မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ယုကောင်းက...

“ဆရာ ကောင်းမယ်ထင်လို့ စိစဉ်တာကို ကျွန်တော် မငြင်းခုံပါဘူး ခင်ဗျာ”

သို့ဖြင့်...

မြွေဆိုးဝိုင်းသည် ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်း ဖြစ်သွားလေသည်။ ယုကောင်းလည်း အင်အားတောင့်တင်းသော ရွှေပျံလွှား

ဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်သွားတော့သည်။ ဟုန်ချင်းက...

“ယုကောင်း၊ မြွေဆိုးဝိုင်းသားတွေဟာ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းဘားတွေ ဖြစ်လာပေမယ့် သူတို့ရဲ့ အကျင့်စရိုက်ပါ ပြောင်းလဲသွား

အောင် ပြုပြင်ပေးရဦးမယ်၊ ပြီးတော့ ရန်သူနဲ့ ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်း နဲ့ အောင် သူတို့ရဲ့ သိုင်းဝဲညာ ထက်မြက်နေဖို့ လိုအပ်တာကြောင့် လေ့ကျင့်ပေးရဦးမယ်၊ သည်ကိစ္စတွေကို မင်းပဲတာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”-

ယုကောင်းလည်း တာဝန်ကြီးတစ်ရပ်ကို လက်ခံလိုက်ရသေးသည်။

ယုကောင်းသည် မြွေဆိုးဂိုဏ်း တဖြစ်လဲ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းအတွက် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ရမည့်ဖြစ်ရာ ဟုန်ချင်းတို့နှင့်လည်း ကောင်းကျင်းလျှံနှင့်လည်းကောင်း မလိုက်နိုင်တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် အားလုံး ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြရန် ချိန်းဆိုပြီး လမ်းခွဲလိုက်ကြလေတော့သည်။

အောင်ပွဲ

စင်ကျန်နယ်စား...။

စင်ကျန်နယ်စားသည် မန်ချူးများအား တွန်းလှန်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

မန်ချူးတို့အား ရင်ဆိုင်ရာ၌ အသုံးပြုရန် ငွေကြေးလိုအပ်ချက်ကို နယ်သူနယ်သားများထံမှ မတရားကောက်ယူခဲ့သဖြင့် လူမှုန်းများလေသည်။

စင်ကျန်နယ်စားသည် မန်ချူးများနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော်လည်း အရေးနိမ့်သွားခဲ့သည်။

အားလုံးက စင်ကျန်နယ်စား သေဆုံးသွားပြီဟု ယူဆခဲ့ကြသော်လည်း နယ်စားကြီးမှာ သေဆုံးသွားခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

နယ်စားကြီးအား မန်ချူးတို့ ဖမ်းမိသွားခြင်း ဖြစ်သည်။
နယ်စားကြီးက မန်ချူးတို့ထံ၌ အညံ့ခံကာ သစ္စာခံလို-
သဖြင့် မန်ချူးတို့က နယ်စားကြီးအား ခွင့်လှာတံခွမ်းသာပေးခဲ့သည်။
မူလရာထူး ဖြစ်သော စင်ကျန်နယ်စား ရာထူးကို ပြန်လည်
ပေးအပ်ခဲ့သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်...

နယ်စားရာထူး ပြန်ရလျှင် နယ်စားကြီးမှာ အများပြည်သူ
ကို ပို၍နှိပ်စက်သူ ဖြစ်လာလေတော့သည်။

စင်ကျန်တစ်နယ်လုံး နယ်စားကြီးဆိုလျှင် ဖိနှိပ်နှိပ်တုန်အောင်
ကြောက်ရွံ့ခဲ့ကြရတော့သည်။

နယ်စားကြီးသည် မန်ချူးတို့၏ ထောက်ပံ့မှုကြောင့် ပို၍
အင်အားကောင်းလာသည်။

နယ်စားကြီးက သူ၏ စင်ကျန်နယ်၌ မျိုးချစ်သိုင်းသစား
တစ်ယောက်မျှ မရှိစေရဟု ကြွေးကြော်ခဲ့လေတော့သည်။

လင်းယုန်မောင်နံ၊ ဟုန်ချင်းသူတော်နှင့် ယိကျိုးတို့လေး
ယောက်သည် စန်းတုံးမြို့တော်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

စန်းတုံးမြို့တော်မှာ စည်ကားသိုက်မြိုက်သော မြို့တော်
ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

မြို့ထဲ၌ မန်ချူးတပ်ဖွဲ့ကြီးတစ်ခုက တပ်စွဲထား၏။

နယ်စားကြီးအား ကျောထောက်နောက်ခံပြု ပေးထားခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

လင်းယုန်မောင်နံနှင့် သူတော်ကြီးတို့ မကျေမနပ် ဖြစ်သွား
ကြလေသည်။

ပြတ်သားသော ဟုန်ချင်းသူတော်က...

“စင်ကျန်နယ်စားကို အသက်ရှင်လျက်ထားဖို့ မကောင်း
တော့ဘူး”

သူက ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်မည့်သူတစ်ဦး ဖြစ်လေ
သည်။

လင်းယုန်ကြီးက...

“ကျုပ်တော့ သူတော်ကြီးကို အတော်ကို ကျေးဇူးတင်သွား
ဖို့”

ဟု ပြောလေသည်။

ဟုန်ချင်းက...

“ဘာကြောင့်လဲ”

လင်းယုန်ကြီးက...

“ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ နားလည်သဘော
ပေါက်သွားအောင် ရှင်ပြောခဲ့လို့ပေါ့ဗျာ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဟုန်ချင်းသူတော် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။
လင်းယုန်ကြီးက...

“နယ်စားကြီးကို ဆုံးမကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ”

ထို့နောက် နယ်စားကြီးအား သုတ်သင်နိုင်ရန် အခြေအခေ
လေ့လာဖို့ လူခွဲလိုက်ကြလေသည်။

လေးယောက်သား တစ်ယောက်တစ်နေရာ သွားကာ
သတင်းစုံစမ်းကြမည် ဖြစ်သည်။

ပြီးမှ နယ်စားကြီးအား မည်သို့မည်ပုံ ဆုံးမရမည်ကို တိုင်း
ပင်ဆွေးနွေးကြမည် ဖြစ်သည်။

သူတို့၏ အစီအစဉ် ကောင်းသော်လည်း လူခွဲလိုက်သဖြင့်
မမျှော်လင့်သော ပြဿနာတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေတော့
သည်။

ယီကျိုး...။

ယီကျိုးသည် စင်ကျန်နယ်စားနှင့် ဒုတိယအကြိမ် ရင်ဆိုင်
မည်ဖြစ်ရာ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိလေသည်။

မြို့အရှေ့ပိုင်းသို့ ထွက်လာပြီး နယ်စားကြီး၏သတင်း
စုံစမ်းခဲ့လေသည်။

မြို့အရှေ့ပိုင်း၌ ဘုံကျောင်းတစ်ခုရှိပြီး နယ်စားကြီးသည်
ထိုဘုံကျောင်း၌ လာရောက်ဝတ်ပြုတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ယီကျိုး ဘုံကျောင်း အနီးသို့ ရောက်လာသည်နှင့်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ မြင်းလှည်းတစ်စီး
မောင်းနှင်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ယီကျိုး စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဒါ နယ်စားအိမ်တော်က မြင်းလှည်းပဲ”

နယ်စားကြီးသည် ထိုမြင်းလှည်းနှင့် လိုက်ပါလာမည်ဟု ယူ
ဆလိုက်လေသည်။

“သိကြသေးတာပေါ့”

ယီကျိုး ဒေါသထွက်လာလေသည်။

အခွင့်အရေး ရသည်နှင့် နယ်စားကြီးအား တိုက်ခိုက်သုတ်
သင်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဘုံကျောင်းလေးသို့ ဦးတည်လှမ်းသွားလိုက်၏။

မြင်းလှည်းသည် ဘုံကျောင်းရှေ့၌ ရပ်တန့်သွား၏။

နယ်စားကြီး၏သမီး ရှောင်ချင်း ဖြစ်လေသည်။

“နယ်စားကြီး ပါမလာဘဲ သူ့သမီးပဲ လာခဲ့တာကိုး”

ယီကျိုး စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

သို့သော်...

သူ၏ဦးခေါင်းထဲ အတွေးတစ်ခု ဝင်ရောက်လာသောအခါ
သူ၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်တောက်ပသွား
တော့သည်။

“နယ်စားသမီးကို ဖမ်းပြီး နယ်စားကြီးကို အကြပ်ကိုင်လုစွာ
ပေါ့”

ထိုအချိန်တွင် နယ်စားကြီး၏သမီးတော် ရှောင်ချင်
 ဘုံကျောင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။
 ယီကျိုးလည်း ခပ်သွက်သွက် လိုက်သွားလေသည်။
 ဘုံကျောင်းထဲ၌ လူရှင်းနေ၏။
 သို့သော်...
 ယီကျိုး ဘုံကျောင်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်လျှင် လူတစ်ယောက်
 ထွက်ပေါ်လာပြီး ဟန်တားလိုက်လေသည်။
 “သခင်မလေး ဘုံကျောင်းကိုလာပြီး ဝတ်ပြုတဲ့ အခိုက်
 တခြားလူ ဝင်ခွင့်မရှိဘူး”
 ယီကျိုးက...
 “ကျုပ်ဝင်လာတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”
 ဟု ပြောကာ ဓားဆွဲထုတ်ပြီး ခုတ်ချလိုက်လေသည်။
 သူ၏ဓားချက်ကြောင့် ထိုလူ သေဆုံးသွားမည်ဟု ယုံကြည်
 ထားလေသည်။
 သို့သော်...
 ထိုလူသည် ယီကျိုး၏ဓားချက်ကို အသာအယာ ရှောင်ထိ
 ပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
 “ဟင်”
 ယီကျိုး ရင်ထိတ်သွား၏။
 သူ့အား ဟန်တားလာသူမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာ ရှိသူတစ်
 ဦး ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။
 ရန်သူအား အထင်သေးကာ တစ်ချက်ကလေး သတ်လေ

သွတ် ဖြစ်သွားသည်နှင့် ရန်သူ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ခံလိုက်ရလေတော့
 သည်။ ယီကျိုး ကပျာဏယာ ရှောင်တိမ်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်သော်
 ဆည်း နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။
 “ဝုန်း”
 ယီကျိုး ဘုံကျောင်းအပြင်ဘက်သို့ လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။
 ယီကျိုးသည် ဘုံကျောင်းအပြင်ဘက် ရောက်လျှင် ကပျာ
 ဏယာ လှေလိမ့်ထလိုက်လေသည်။
 ထိုအချိန်မှာပင်...
 “မလုပ်နဲ့”
 လူသုံးယောက် အနီးသို့ ရောက်လာပြီး ယီကျိုးအား ဓား
 နှာဖြင့် ချိန်စွယ်ထားလိုက်လေသည်။
 ယီကျိုး ဝိုင်းသွား၏။
 နယ်စားကြီးက သမီးဖြစ်သူ ရှောင်ချင်အတွက် လုံခြုံရေး
 အစီအမံများ ချမှတ်ဆောင်ရွက်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။
 အတွင်းဒဏ်ရထားသည့် ယီကျိုး ဘာမှမတတ်သာတော့
 သဲ အဖမ်းခံလိုက်ရလေတော့သည်။

ဖြို့လယ်ရှိ စားသောက်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်၌ ဟန်ချင်နှင့်
 ငင်းယုန်မောင်နှံတို့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့မိလိုက်ကြ၏။
 သူတို့သည် ဟန်မပျက်ဘဲ စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှ-

ကြား စားသောက်လိုက်ကြသော်လည်း စားမဝင်ကြချေ။

ယီကျိုးအား နယ်စားကြီး၏လူများက ဖမ်းဆီးခေါ်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ကြရသည် မဟုတ်ပါလား။

သုံးယောက်သား အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေဟုန်ချင်း စကားစလိုက်လေသည်။

“သည်ကောင်လေး အတွေ့အကြုံ အတော်နည်းပါးတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားတယ်”

လင်းယုန်ကြီးက...

“ဓမ္မတော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့တော့ဗျာ၊ သူတယ်လို ကယ်တင်ကြမလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစားကြတာပေါ့”

ဟုန်ချင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ယီကျိုးကို ကယ်တင်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲဗျာ”

“နယ်စားကြီးဟာ ဝိပုလ္လေတစ်ကောင်ထက်တောင် ဥဒ္ဓါဇာဏ်နက်များပြီး ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတယ်။ သူက ယီကျိုးတည်ကြက်လုပ်ပြီး ကျွပ်တို့ကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်”

“သူတော်ကြီး ဆိုလိုတာက”

“နယ်စားကြီးက ယီကျိုးကို တည်ကြက်လုပ်ပြီး လာမယ့် ကျွပ်တို့ကို ထောင်ချောက်ဆင်လိမ့်မယ်။ ဒါကို သတိမထားမိဘဲ ကယ်ချင်စောနဲ့ သွားရင် ကျုပ်တို့ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်။ စန်းတုံးမန်ချူး ထိပ်သီးသိုင်းသမားတွေ ရောက်နေတယ်လို့လဲ သတင်းတယ်”

ယခု...

သူတော်ဟုန်ချင်းသည် တန္တုတ်ထိုး တဇောက်ကန်း မဟုတ်ဘဲ စဉ်းစားမျှော်မြင်တတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်လာ၏။

လင်းယုန်ကြီးက...

“ကျွပ်တို့က ယီကျိုးကို သည်အတိုင်း လက်ဖိုက်ကြည့်နေရတော့မှာလား”

ဟုန်ချင်းက...

“ဟုတ်တယ်။ လက်ဖိုက်ကြည့်နေဖို့ပဲ ရှိတယ်။ ယီကျိုးက အဖမ်းခံနေရတဲ့အတွက် နယ်စားကြီးကို လုပ်ကြံဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

သူ၏စကားက စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းနေတော့သည်။

လင်းယုန်မယ်က...

“ကျွန်မ တစ်ခု ပြောချင်ပါတယ်ရှင်”

ဟုန်ချင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

လင်းယုန်မယ်က...

“နယ်စားကြီးမှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့သမီးကို ဖမ်းပြီး ယီကျိုးနဲ့လဲမယ်ဆိုရင်ကော”

ထိုစကားကြောင့် လင်းယုန်ကြီးနှင့် ဟုန်ချင်းတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ယီကျိုးက ရှောင်ချင်းကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားရင်း အဖမ်းခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရှောင်ချင်းအား မည်သူကမျှ ထပ်ပြီး ဒုက္ခပေး

မည် မဟုတ်ဟု ယူဆထားကြပေမည်။

ထောင်ချောက်ဆင်ရန် ယီကိုးကိုသာ အာရုံစိုက်နေကြ
ဖြစ်သည်။

ထိုအခြေအနေက ရှောင်ချင်းကို ပစ်မှတ်ထားဖို့ ဟုန်ချင်း
အတွက် အခွင့်အရေး ပြန်ဖြစ်လာသည်။

ဟုန်ချင်းက...

“သည်အကြံ သိပ်ကောင်းတယ်၊ နယ်စားသမီးတော် နေ
ချင်းကို စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့”

သူမ၏အကြံကို လက်ခံလိုက်သဖြင့် လင်းယုန်မယ် ထေ
ကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွားလေတော့သည်။

တစ်ရက်...။

နှစ်ရက်...။

သုံးရက်...။

သုံးရက်ဟူသောအချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လော့သည်။

လင်းယုန်မောင်နှံနှင့် ဟုန်ချင်းတို့က နယ်စား အိမ်တော်ကို
မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်ရင်း သုံးရက်မြောက်သော နေ့တွင်
ထူးခြားမှုတစ်ခုကို တွေ့ရှိခဲ့ကြလေသည်။

ရှောင်ချင်းက ညနေဆည်းခွာ အချိန်ရောက်လျှင် အိမ်
တော်ဝဲဘက်ရှိ ပန်းဥယျာဉ်ထဲ၌ လေညှင်းခံလေ့ရှိခြင်း ဖြစ်လေသည်။
နယ်စားကြီး၏ ပန်းဥယျာဉ်သို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ဖို့မှာ
လွယ်ကူသော ကိစ္စတစ်ခုတော့ မဟုတ်ပါ။

သို့သော်...

ထိပ်တန်းသိုင်းပညာ ရှိကြသော လင်းယုန်မောင်နှံနှင့် ဟုန်
ချင်းတို့အတွက်ကား ခက်ခဲသည်ကိစ္စ မဟုတ်ပါချေ။

လေးရက်မြောက်သော ညနေခင်း၌ ဟုန်ချင်းတို့သုံး
ယောက်က အစောင့်အကြပ်များ မသိအောင် ပန်းဥယျာဉ်အတွင်းသို့
တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

သုံးယောက်သား သစ်ပင်ပန်းပင်များကြား၌ လူခွဲကာ ဝုန်း
အောင်းပြီး ရှောင်ချင်း ရောက်လာမည့် အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်
ကြလေသည်။

သူတို့ ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါ။

ရှောင်ချင်းက တေးသီချင်းတစ်ပုဒ် ညည်းတွေးရင်း စန်း

ဥယျာဉ်ထဲ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

သူမသည် ချစ်ရသူကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေရင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဘဝကို ရေးစပ်သီကုံးထားသော သီချင်းကို ဆိုညဉ်းလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရှက်တရက်--

“မလုပ်နဲ့”

ဟုန်ချင်းက ပန်းရုံးတစ်ခု နောက်ကွယ်မှ ခုန်ထွက် ရှောင်ချင်းအား သွေးကြောပိတ်လိုက်လေသည်။

“အင့်”

ရှောင်ချင်း သွေးကြောပိတ်ခံရကာ မလုပ်မယုက် ဖြစ် သည်။ ရှောင်ချင်းကို ဖမ်းမိလိုက်သဖြင့် လင်းယုန်မောင်နှံလည်း ဝမ်းသာသွားကာ ပန်းကွယ်ရာမှ ခုန်ထွက်လာကြလေသည်။

သုံးယောက်သား ရှောင်ချင်းအား ဖမ်းဆီးပြီး အိမ်တော်၌ ရှိရာသို့ လှမ်းသွားလိုက်ကြလေသည်။

ပန်းဥယျာဉ်ထဲမှ ထွက်လိုက်သည်နှင့် အစောင့်အကြပ်မဲ့ က တွေ့မြင်သွားကြပြီး--

“ရန်သူဟေ့”

“သခင်မလေးကို ဖမ်းဆီးထားကြတယ်”

အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်ကြလေသည်။

ဆူဆူညူညူ အသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး အစောင့်အကြပ် များ ဟိုမှသည်မှ ပြေးလွှားလာကြပြီး ဟုန်ချင်းတို့အား ဝိုင်း ခံလိုက်ကြလေသည်။

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

ဟုန်ချင်း ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းတို့ သခင်မလေး ထိခိုက်မှာကို မစိုးရိမ်ဘူးဆိုရင် ရှေ့ တိုးလာခဲ့ကြပေတော့”

ဟု စိန်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ဤတွင် အစောင့်အကြပ်များ ရှေ့ဆက် မတိုးဝံ့အောင် ဖြစ် သွားကြလေသည်။

ဟုန်ချင်းက...

“ကျုပ်က နယ်စားကြီးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ကျုပ်နဲ့ တွေ့ချင်တာ ဘယ်သူလဲ”

အသံပြည့်သွားပြီး ထွက်ပေါ်လာ၏။

နယ်စားကြီး ရောက်ရှိလာလေသည်။

အစောင့်အကြပ်များ ဂါရဝပြုလိုက်ကြ၏။

ဟုန်ချင်းက...

“နယ်စားကြီး၊ ခင်ဗျားသမီးက ကျုပ်လက်ထဲ ရောက်နေပြီ”

“

နယ်စားကြီး အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“သူတော်၊ ခင်ဗျားက တောထဲတောင်ထဲမှာ အေးအေး ဆေးဆေးမနေဘဲ ဘာကြောင့် ဒုက္ခရာချင်ရတာလဲ၊ ကျုပ်သမီးကို လွှတ်ပေးပြီး ခင်ဗျားထွက်သွားမယ်ဆိုရင် အပြစ်မယူဘဲ ခုန်သွား ပေးလိုက်မယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားကို သေဒဏ်အပြစ်လေး ချစ်

၁၇၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မျက်ပစ်ရမှာပဲ”

အားကျမခံ ပြန်လည်ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေသည်။

ဟုန်ချင်းက...

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားသမီး အရင်ဆုံး သေသွားရမည်ဆိုတာ ခင်ဗျားတွေ့ရမှာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို ရှောင်ချင်း၏ငယ်ထိပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် ထားလိုက်လေသည်။

ဟုန်ချင်း၏လုပ်ရပ်ကြောင့် နယ်စားကြီး မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“မူလုပ်နဲ့”

အလန့်တကြား တားဆီးလိုက်လေသည်။

“ဟာ...ဟာ...ဟာ”

ဟုန်ချင်း သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

နယ်စားကြီးက...

“ကျွပ်သမီးကို လွှတ်လိုက်ပါ၊ ခင်ဗျား ဘာလိုချင်သလဲ ကျုပ်ပေးမယ်”

ဟု အလျော့ပေးကာ ပြောလာလေသည်။

ဟုန်ချင်း ကျေနပ်သွား၏။

“သည်လိုမှပေါ့ဗျာ၊ ကျွပ်က ခင်ဗျား ဖမ်းဆီးထားတဲ့ ကျွေးကို လိုချင်တယ်”

“ယီကျိုး ဟုတ်လား”

“အမှန်ပဲ”

ပျံလွှားနှင့်ဇာမဏီ(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၁

နယ်စားကြီး ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်လိုက်လေသည်။

“ယီကျိုးက အင်မတန် ဆိုးဝါးတာ၊ ကျွပ်ကိုသာမက ကျွပ်သမီးကိုပါ ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ၊ သူ့ကို လွှတ်ပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ခင်ဗျား တခြားလိုချင်တာ တောင်းပါ၊ ယီကျိုးကိုတော့ လွှတ်မပေးနိုင်ဘူး”

ဟုန်ချင်းက...

“ကျွပ်ကလဲ တခြား ဘာမှမလိုချင်ဘူး၊ ယီကျိုးကိုပဲ လိုချင်တယ်”

“မဖြစ်ဘူး...မဖြစ်ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျား လက်မခံဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားသမီးရဲ့ အလောင်းကို...”

“မလုပ်နဲ့...မလုပ်နဲ့”

နယ်စားကြီး အရွေးမိးပိုင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ဟုန်ချင်းက...

“ယီကျိုးကို လွှတ်ပေးမလား”

နယ်စားကြီး သဘောတူလိုက်ရလေတော့သည်။

“သူ့ကို လွှတ်ပေးမယ်၊ ကျွပ်သမီးကို ဒုက္ခပေးရဘူး”

ဟုန်ချင်း သဘောတူလိုက်သည်။

“စိတ်ချ၊ ယီကျိုးသာ လွှတ်မြှောက်လာရင် ခင်ဗျားသမီး နှည့်တပေါက် မစွန်းစေရဘူး”

“ကောင်းပြီ”

နယ်စားကြီးက ယီကျိုးအား ခေါ်လာဖို့ အစောင့်ရင်း

အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ဟုန်ချင်းတို့က အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေလိုက်ကြ၏။
မကြာပါချေ။

အစောင့်တို့က ယီကျိုးအား ခပ်ကြမ်းကြမ်း တွန်းထိုးခဲ့
ဆောင်လာကြလေသည်။

နယ်စားကြီးက...

“ယီကျိုး ရောက်လာပြီ၊ ကျုပ်သမီးကို လွှတ်လိုက်ပါ”

ဟုန်ချင်းက...

“ယီကျိုးကိုသာ အရင်လွှတ်ပေး၊ ယီကျိုး လွှတ်တာနဲ့ ခင်
ဗျားသမီးကိုရမယ်”

“ခင်ဗျား ကတိတည်ရမယ်နော်”

“စိတ်ချ၊ ကျုပ်တို့ ယီကျိုးကို ခေါ်ပြီး ထွက်သွားမယ်၊ ကျုပ်
တို့ကို မနှောင့်ယှက်ရဘူး၊ ဒါဆို ခင်ဗျားရဲ့သမီးလဲ ဘာမှဖြစ်မှ
မဟုတ်ဘူး”

ယီကျိုးမှာ အဖမ်းခံခဲ့ရသဖြင့် ရှက်ရွံ့ နေသည့်အလား ခေါ်
ငဲ့ထားလေသည်။

နယ်စားကြီးက...

“လွှတ်ပေးလိုက်”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လျှင် အစောင့်များက ယီကျိုးကို လွှတ်
ပေးကာ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြလေသည်။

လင်းယုန်မောင်နဲ့ ဝမ်းသာသွားကြသည်။

လင်းယုန်မယ်က...

“ယီကျိုး မြန်မြန်လာခဲ့”

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

ယီကျိုးက ခေါင်းငုံ့ကာ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။

လင်းယုန်ကြီးက...

“ယီကျိုး လာလေ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ယီကျိုး သတိဝင်လာသည့်အလား ပြေးလာ၏။

သူက ရှေ့ဆုံး၌ ရှိနေသော ဟုန်ချင်းထံသို့ ပြေးသွားလိုက်
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟာ...ဟာ...ဟား”

ဟုန်ချင်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ယီကျိုး ငါတို့ ရှိနေတာပဲ၊ မင်း ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ”

အနီးသို့ ရောက်လာသော ယီကျိုးအား ပန်းပုတ်ကာ အား

ပေးစကား ပြောလိုက်၏။

ယီကျိုးက သူ့အား အလွန်ကျေးဇူးတင်နေလိမ့်မည်ဟု ယုံ

ကြည်ထား၏။

သို့သော်...

အနီးသို့ ရောက်လာသော ယီကျိုးက ကျေးဇူးတင်စကား
ပြောသည့်အပြင် ဟုန်ချင်း၏ရင်ဝကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေ
ဘောသည်။

“ဟင်”

ယီကျိုး၏အပြုအမူကြောင့် ဟုန်ချင်း အံ့သြသွား၏။

၁၇၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မှတ်တက်မိသွားသည့် တဒင်္ဂအချိန်လေးမှာပင် ယိက္ခိယလက်ဝါးက ဟုန်ချင်း၏ရင်ဝကို ရိုက်မျှမိလိုက်လေတော့သည်။

“ရုန်း”
“အား”

ဟုန်ချင်းမှာ ရှောင်တိမ်းဖို့ အချိန်မရတော့ဘဲ မြေပေါ် လကျသွားလေတော့သည်။

“ဟင်”
“ဟာ”

လင်းယုန်မောင်နဲ့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြလေသည်။
“ယိက္ခိယ၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“မင်းယုတ်မာလှချည်လား”

နှစ်ယောက်သား အော်ငေါက်ကာ ယိက္ခိယထံသို့ ပြေးသွားကြလေသည်။

ယိက္ခိယက...

“ကျုပ်ဟာ ယိက္ခိယလို ဘယ်သူက ပြောသလဲ”

သူ၏မျက်နှာကို ပွတ်သပ်လိုက်ရာ ရုပ်ဖျက်ဆေးများ ပျက်ပြယ်သွားပြီး မန်ချူးသိုင်းသမားတစ်ယောက်အသွင် ပေါ်လွင်လာလေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

နယ်စားကြီး အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်းတို့က ကျုပ်သမီးကို ဒုက္ခပေးပြီး ယိက္ခိယကို ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်တွက်ဆမိတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ယိ

ပျံလွှားနှင့်ဇာမဏီ(၃-သိမ်း) ❖ ၁၇၅

ကျိုးအတု ဖန်တီးပြီး ခင်ဗျားတို့ကို ထောင်ချောက်ဆင်လိုက်တာပဲ၊ ယိက္ခိယအစစ်ကို လိုချင်ရင် ဖြို့ပြင်သင်္ချိုင်းကို သွားပေတော့၊ ကျုပ်က ဒုက္ခပေးမယ့်လူကို မျက်စိအောက်မှာ ကြာကြာထားချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

ယိက္ခိယအား ဖမ်းမိပြီး မကြာမီ သုတ်သင်ပစ်လိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

လင်းယုန်မောင်နဲ့ ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်သွားကြလေသည်။

“လူယုတ်မာကြီး သိကြသေးတာပေါ့”

“သေပေတော့”

နှစ်ယောက်သား အော်ငေါက်ကာ နယ်စားကြီးအား ခုန်အုပ်တိုက်ခိုတ်လိုက်ကြလေသည်။

သို့သော်...

“ကျုပ် ရှိပါသေးတယ်ဗျာ”

မန်ချူးသိုင်းသမားက တားဆီးလိုက်သဖြင့် လင်းယုန်မောင်နဲ့ နယ်စားကြီးထံသို့ အရောက်မသွားနိုင်ကြတော့ချေ။

“သူတို့ကို ရှင်းပစ်လိုက်”

နယ်စားကြီးကလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

သူကိုယ်တိုင်ကမူ သမီးရှောင်ချင်း အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး အကာအကွယ် ပေးထားလိုက်လေသည်။

“တိုက်ကြဟေ့”

“မလွတ်စေနဲ့”

အစောင့်အကြပ်များက ညာသံပေးကာ လင်းယုန်မောင်အား ရိုင်းရဲတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ပန်ညွှန်ယုန်ရှေ့ မြေကွက်လပ်၌ တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာလင်းယုန်မောင်နဲ့သည် အတွင်းဒဏ် ပြင်းထန်စွာ ရသော ဟုန်ချင်းကို အကာအကွယ်ပြုရင်း မန်ချူးသိုင်းသမားအစောင့်အကြပ်များနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေရလေသည်။

မန်ချူးသိုင်းသမားသုံးယောက် ထပ်မံရောက်ရှိလာသဖြင့် အခြေအနေ ဆိုးနေ၏။

လင်းယုန်ကြီး အံကြိတ်လိုက်သည်။

“ညီမ၊ သူတော်ကြီးကို ခေါ်ပြီး သည်နေရာက မြန်မြန်သွားပေးတော့”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်၏။

လင်းယုန်မယ်က လက်မစပ်ပါ။

“အစ်ကို သွားနှင့်ပါ၊ ကျွန်မ ရန်သူတွေကို တားဆီးနောက်က လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

လင်းယုန်ကြီး စိတ်ဆိုးသွားလေသည်။

“ညီမ၊ မင်း မသွားရင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်ဆိုတာ မင်း မတွေးမိဘူးလား”

“ကျွန်မ..”

“သူတော်ကြီးကို ခေါ်ပြီး မြန်မြန်ထွက်သွားပါ” လင်းယုန်ကြီးက အော်လိုက်ပြန်လေသည်။

နယ်စားကြီး နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ထွက်သွားလို့ရမယ် မထင်နဲ့”

လင်းယုန်ကြီးက...

“ဘာကြောင့် သွားလို့ မရရမှာလဲ၊ ဟိုမှာ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ”

ဦး”

နယ်စားအိမ်တော် အနောက်ဘက်သို့ ညွှန်ပြလိုက်၏။

နယ်စားကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မီးခိုးလုံးများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မီးခိုးလုံးများက အလိပ်လိုက်အလိပ်လိုက် တက်လာပြီး မီးတောက်မီးလျှံများ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

အိမ်တော် အနောက်ဘက်၌ မီးလောင်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

“မိ...မီး”

အော်သံ ဟစ်သံများလည်း တခဲနက် ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

နယ်စားအိမ်တော်ကို တစ်ယောက်ယောက်ထ လိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

နယ်စားကြီး ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဟေ့ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မီးငြိမ်းကြပါတော့...”

မီးလောင်မှုကို အာရုံရောက်သွားကြသဖြင့် တိုက်ပွဲကွေး သွားလေသည်။

လင်းယုန်မောင်နံ့သည် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ခွင့် ဟုန်ချင်းကို ထမ်းပိုးကာ ထိုးဖောက်ထွက်ပြေးကြလေတော့သည်။ မန်ချူးသိုင်းသမားများနှင့် နယ်စားကြီး၏လူများ သတ်လာကြပြီ။

“ပြေးပြီ”
“လိုက်ကြ”

ညာသံပေးကာ လိုက်သွားကြသော်လည်း လင်းယုန်မောင်နံ့ ကံကောင်းထောက်မကာ လွတ်မြောက်သွားလေတော့သည်။

စိတ်ဓာတ်

လင်းယုန်မောင်နံ့သည် ဟုန်ချင်းကို ခေါ်ကာ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားခဲ့လေသည်။

နယ်စားကြီးမှာ အိမ်တော် မီးလောင်နေသဖြင့် လမ်းယုန်မောင်နံ့ နောက်သို့ မလိုက်နိုင်တော့ပါ။

အစောင့်အကြပ်များကလည်း အိမ်တော်တစ်ခုလုံး မီးလောင် မသွားရလေအောင် ကြိုးစားနေရလေသည်။

အိမ်တော်ကို မည်သူ မီးရှို့ ခဲ့ပါသနည်း။

နယ်စားကြီး ဒေါသထွက်၍ မဆုံး ဖြစ်နေလေတော့သည်။

အိမ်တော်ကို မီးငြိမ်းသတ်ပြီးလျှင်။

“လင်းယုန်မောင်နံ့နဲ့ ဟုန်ချင်းသူတော်တို့ ဝေးဝေး ပြေးနိုင်မဟုတ်ဘူး။ မြေလှန်ရှာကြ”

ဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်လေတော့သည်။

နယ်စားကြီးသည် လင်းယုန်မောင်နှံအား ချေမှုန်းရန် အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကြားမှ သမီးဖြစ်သူ ရှောင်ချင်း ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုခဲ့မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ရှောင်ချင်းကို သွားရောက်တွေ့ဆုံလိုက်လေ သည်။

ရှောင်ချင်းက သာမန်အရပ်သူတစ်ယောက်ပမာ ဝတ်ဆင် ထားပြီး အထုပ်အပိုးများ ပြင်ထား၏။

နယ်စားကြီး အံ့သြသွား၏။

“သမီးက အထုပ်အပိုးတွေပြင်ပြီး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ရှောင်ချင်းက...

“သမီး သည်က ထွက်သွားတော့မယ်”

“ဘာ”

“သမီး သည်နေရာမှာ မနေချင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် အဖေ ကို သွားမလို့ပါ”

“သမီး...သမီး...ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

ရှောင်ချင်းက...

“ကျွန်မတို့ဟာ ကိုယ့်လူမျိုး အချင်းချင်း ဒုက္ခပေးပြီး တိုင်း တပါးသား အလိုကျနေရတဲ့ ဘဝကို ကျွန်မ မုန်းတီးစက်ဆုပ်နေပါ ဖေဖေဟာ မန်ချူးတွေနဲ့ ဆက်ပြီး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေဦးမယ်လို့ ရင် သမီး ဘယ်တော့မှ အိမ်ကိုပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

နယ်စားကြီး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“သမီး ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

မေးသာ မေးလိုက်သော်လည်း ရှောင်ချင်း မည်သို့ ခံစားနေ သည်ကို သူကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်ထားလေသည်။ ရှောင်ချင်းက...

“ဖေဖေ၊ နယ်စားကြီးရာထူးက နုတ်ထွက်လိုက်ပါလား ဟင်”

“ဘာ”

“သမီးကတော့ ရာထူးစည်းစိမ် ပကာသနတွေကို မမက် အာတော့ပါဘူး။ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ အေးချမ်းတဲ့ဘဝပဲ နေချင်ပါ ဘယ်”

နယ်စားကြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မန်ချူးတွေက ဖေဖေ သည်လိုလုပ်ရင် လက်ခံမယ်လို့ သမီးထင်သလား”

ရှောင်ချင်းက...

“သမီးတို့ ဟိုးအဝေးကြီးကို ထွက်သွားကြမယ်လေ”

“မဖြစ်ဘူး သမီး၊ မဖြစ်ဘူး”

ရှောင်ချင်းက ဖခင်ဖြစ်သူအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ဖေဖေ နေခဲ့ပါ။ သမီး သွားတော့မယ်”

“ရှောင်ချင်း”

“သမီးကို မတားပါနဲ့တော့ ဖေဖေ”

ရှောင်ချင်း အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

နယ်စားကြီးလည်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေတော့သည်။

အခန်းတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။
 နယ်စားကြီး ငှက်ကြီး ထိုင်နေမိသည်။
 ချောင်းချင်းအား မည်သို့မျှ တားဆီး၍ရမည် မဟုတ်
 ကြောင်း နားလည်ထားသည်။
 “ငါ မှားပြီ”
 နယ်စားကြီး ညည်းတွားလိုက်၏။
 ထိုစဉ်...
 “ခင်ဗျား ဘာတွေများ မှားနေတာလဲ”
 စကားသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။
 ထိုလူမှာ မန်ချူးဝန်မင်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။
 “ဝန်မင်းချိုပါလား”
 ဝန်မင်းချိုမှာ မျိုးချစ်သိုင်းသမားများအား ချေမှုန်းရန်
 အဓိက တာဝန်ယူထားသူ ဖြစ်လေသည်။
 ယူနန်နယ်စား၊ စင်ကျန်နယ်စား အပါအဝင် မန်ချူးတို့အား
 သစ္စာခံပြီး ရာထူးစည်းစိမ် ရယူထားကြသူအားလုံးသည် ဝန်မင်းချို၏
 အမိန့်အတိုင်း နာခံဆောင်ရွက်ကြရလေသည်။
 ဝန်မင်းချိုမှာ အင်မတန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်
 သည်။
 အများပြည်သူကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းသကဲ့သို့ မျိုးချစ်အင်
 အားစုများကို ရက်ရက်စက်စက် နှိမ်နင်းချေမှုန်းနေသူလည်း ဖြစ်
 သည်။
 မျိုးချစ်အင်အားစုများကလည်း ဝန်မင်းချိုအား သုတ်သင်

ရှင်းလင်းပစ်ရန် သဲကြီးမဲကြီး ကြိုးစားကြလေသည်။
 မည်သို့ဆိုစေ...
 ဝန်မင်းချိုအား လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားသူတိုင်း ဒုက္ခရောက်သွား
 ပြီး ဝန်မင်းချိုမှာ ယခုထက်တိုင် အောင်ပွဲခံနေနိုင်ဆဲ ဖြစ်လေသည်။
 ဝန်မင်းချိုက...
 “နယ်စားကြီးရဲ့ စင်ကျန်နယ်ဟာ မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေ
 အကြိုက်တွေ့တဲ့နေရာလို့ ကျုပ်ပြောခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခအ
 ပေးနိုင်ဆုံးလူတွေနဲ့ မင်းသားလေးဟာ သည်နယ်ထဲမှာပဲ ခိုအောင်း
 နေတယ်”
 နန်းတွင်းမှ မင်းသားလေးတစ်ပါးသည် မန်ချူးတို့ လက်မှ
 လွတ်မြောက်သွားခဲ့လေသည်။
 မင်းသားလေးသည် အများပြည်သူနှင့် မျိုးချစ်သိုင်းသမား
 များအား စုစည်းကာ မန်ချူးများအား အဓိမြေပေါ်မှ မောင်းထုတ်
 နိုင်ရန် ကြိုးစားလျက် ရှိလေသည်။
 အများပြည်သူနှင့် မျိုးချစ်သိုင်းသမားများကလည်း မင်း
 သားလေး၏ လက်အောက်သို့ ခိုဝင်ကာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြ
 ၏။
 မင်းသားလေး၏ မျိုးချစ်တပ်ဖွဲ့ကြီးမှာ အနယ်နယ် အရပ်
 ရပ်မှ အများပြည်သူနှင့် မျိုးချစ်သိုင်းသမားများ ဝင်ရောက်လာမှု
 ကြောင့် တစ်စထက်တစ်စ အင်အားကြီးမားလာပြီး မန်ချူးတို့အား
 ခြိမ်းခြောက်လာနိုင်ခဲ့လေတော့သည်။
 ထို့ကြောင့်...

မန်ချူးတို့မှာ မင်းသားလေးအား အထူးသတိထားလာ
လေတော့သည်။

မင်းသားလေးအား သုတ်သင်ရန် အပြင်းအထန် ကြိုး
လာကြလေသည်။

မင်းသားလေးအား သုတ်သင်ရန် ဝန်မင်းချိုက အဓိက
ဝန်ယူရလေသည်။

ဝန်မင်းချိုက...

“အခုတော့ မင်းသားလေး ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ
သိထားပြီးပြီ၊ သူ့ကို တိုက်ခိုက်သုတ်သင်ဖို့ နယ်စားကြီး တာဝန်
လိမ့်မယ်”

နယ်စားကြီးက...

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ဆောင်ရွက်နိုင်မှာ မဟုတ်
ဘူး”

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

ဝန်မင်းချို ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က ရှောင်ချင်းကို ခေါ်ထားလိုက်တယ်၊ သူ
သဘောထား ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိထားပြီးပါပြီ”

“ဟင်”

နယ်စားကြီး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေသည်။

ဝန်မင်းချိုက...

“နယ်စားကြီးက ကျုပ်ခိုင်းတာ မလုပ်ဘူးဆိုရင် ရှောင်
အရင်ဆုံး ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်”

နယ်စားကြီး အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်သမီး ပြောတာ မှန်နေတာပဲ”

“ဘာဗျ”

“မန်ချူးတွေဟာ သူတို့ အကျိုးအတွက် ကျုပ်တို့ အထူး
မယ်၊ သူတို့အတွက် အကျိုးမရှိတော့ဘူးဆိုရင် ကျုပ်ကို ကန်ထုတ်
ပစ်လိုက်မယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ်ဟာ လူယုတ်မာတစ်ယောက်
အဖြစ် မရွံ့မလှ ကျဆုံးရမှာပေါ့”

ဝန်မင်းချို ဘာမှမပြောချေ။

နယ်စားကြီးက...

“မန်ချူးတွေဟာ ကျုပ်တို့ တိုင်ပင်ပြည်ကို ကျူးကျော်သိမ်း
ပိုက်လိုက်ကြတယ်၊ ကျုပ်တို့ လူမျိုးတွေကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းကြ
တယ်၊ ဝန်ကြီးတွေနဲ့ လက်တွဲတာဟာ အမှားကြီး မှားနေပါပြီ၊
တကယ်ဆိုရင် မန်ချူးတွေကို ကျုပ်တို့ မြေပေါ်က မောင်းထုတ်ပစ်
ရမှာ”

ဝန်မင်းချို လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားသမီး ကျုပ်လက်ထဲ ရောက်နေပြီဆိုတာ မမေ့နဲ့ဦး
လေ”

နယ်စားကြီးက...

“ကျုပ်ကို ဘာလုပ်ပေးစေချင်လို့လဲ ပြော”

ဝန်မင်းချိုက...

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ခင်ဗျားလူတွေကို ဦးဆောင်ပြီး မင်း
သားလေးကို သွားပြီး ချေမှုန်းရမယ်”

“မင်းသားလေးက...”

“သူဟာ ထင်းရှူးကျေးရွာမှာ ရှိနေတယ်”

ထင်းရှူးကျေးရွာသည် မင်းသားလေး၏ လျှို့ဝှက်ခေါ်
ဖြစ်လေသည်။

ဝန်မင်းချိုသည် မင်းသားလေးအား ချေမှုန်းရာတွင် နယ်
စားကြီးအား အသုံးချလိုက်ခြင်းမှာ အကြောင်း ရှိလေသည်။

နယ်စားကြီး ဦးဆောင်သည့် တပ်ဖွဲ့နှင့် မင်းသားလေး
လူစု ရှေ့ဦးစွာ ရင်ဆိုင်ကြလျှင် နှစ်ဖက်စလုံး ထိခိုက်ကျဆုံးကြစေ
ဖြစ်လေသည်။

နယ်စားကြီးက မင်းသားလေးအား ချေမှုန်းနိုင်မည် မဟုတ်
သည်ကို ဝန်မင်းချို နားလည်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

နယ်စားကြီးသည် သူ၏တပ်ဖွဲ့ကို စတေးကာ မင်းသား
လေး အင်အားရှိနေသွားအောင် ကြံစည်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မင်းသားလေးတို့လူစု နယ်စားကြီးကို အနိုင်ရသော်လည်း
သူတို့လည်း သက်သာနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ထိုအချိန်မှ ဝန်မင်းချိုက မန်ချူးလက်ရွေးစင်တပ်ဖွဲ့တို့ ဦး
ဆောင်ကာ ဆက်လက်ချေမှုန်းပစ်မည် ဖြစ်လေသည်။

ဝန်မင်းချို၏အကြံကို နယ်စားကြီး ရိပ်မိလေသည်။
“ကျုပ်လဲ လက်မခံဘူးဆိုရင်”

“ခင်ဗျားရဲ့သမီးကို ဘယ်တော့မှ တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်
ဘူး”

နယ်စားကြီး သက်ပြင်းရွလိုက်သည်။

သမီးရှောင်ချင်၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသည်။
သူမ၏စကားကို ကြားယောင်လာသည်။

“သမီးတို့ မန်ချူးလက်ကို တိုက်တုတ် ဘဝနဲ့ နေရတာထက်
သေရတာက ပိုမြတ်ပါတယ် ဖေဖေ”

နယ်စားကြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။
“ကောင်းပြီ၊ မင်းသားလေးကို ကျုပ်ချေမှုန်းမယ်”

ဝန်မင်းချို ပြုံးလိုက်သည်။
“ခင်ဗျားရဲ့သမီး မွဲတစ်ပေါက် မစွန်းစေရပါဘူး၊ မင်းသား
လေးကို ချေမှုန်းပြီးတာနဲ့ ခင်ဗျားလဲ နန်းတွင်းမှာ အမတ်ကြီးတစ်
ယောက် ဖြစ်လာစေရပါမယ်ဗျာ”

“ဟာ...ဟာ...ဟား”
နယ်စားကြီး သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သမားတော်ဝမ်းသည် စင်ကျန်နယ်တွင် အထင်ရှားစွာ ဖြစ်
လေသည်။

ယနေ့ သမားတော်ဝမ်းထံသို့ ကျေးတောသားတစ်ယောက်
ဆုတ်ရှိလာသည်။

ရုပ်မျက်ထားဇသာ လင်းယုန်ကြီး ဖြစ်လေသည်။
လင်းယုန်ကြီးသည် အတွင်းဒဏ် ပြင်းထန်စွာ ရှေး
တော်ဟုန်ချင်းအား ဆေးကုပေးနိုင်ရန် သမားတော်ဝမ်း

ရောက်ပင့်ဖိတ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝန်မင်းချိုသည် စင်ကျန်နယ်မှ အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံတို့ သိရှိထားပြီး ဖြစ်သည်။

မန်ချူးသိုင်းသမားတစ်ဦး၏ လက်ချွန်ဖြင့် သူတော်ဟုန် ချင်း ဒဏ်ရာရသွားသဖြင့် ဆေးကုပေးနိုင်ရန် သမားတော်ဝမ်းအား တစ်ချိန်ချိန်၌ လာရောက်ပင့်ဖိတ်လိမ့်မည်ဟု နားလည်ထားလေ သည်။

ထို့ကြောင့်...

မန်ချူးလက်ရွေးစင် သိုင်းသမားများအား သမားတော်ဝမ်း ၏ အိမ်ဖော်များအဖြစ် ရုပ်ဖျက်ကာ စောင့်ဆိုင်းထားစေခဲ့သည်။

ယခု...

ဝန်မင်းချို မှန်းထားသည့်အတိုင်း လင်းယုန်ကြီး ရောက်ရှိ လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

“ရပ်လိုက်”

ရုပ်ဖျက်ထားသော မန်ချူးသိုင်းသမားများက ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာပြီး လင်းယုန်ကြီးအား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြသည်။

လင်းယုန်ကြီး ထိတ်လန့်သွားသည်။

ရန်သူ ထောင်ချောက်အတွင်းသို့ သက်ဆင်းမိပြီ မဟုတ်မီ လား။

လင်းယုန်ကြီး အံကြိတ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့မှာ အစွမ်းအစသော ရိုတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကိုရ အောင် ခမ်းဆီးကြပေတော့”

ထို့နောက် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

လင်းယုန်ကြီးမှာ ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ် သည်။

သို့သော်...

မန်ချူးသိုင်းသမားများသည်လည်း သိုင်းမညာ ထက်မြက် တာ လူအင်အား များနေသဖြင့် လင်းယုန်ကြီး အခက်ကြုံလာလေ တော့သည်။

တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး မကြာမီ မန်ချူးသိုင်းသမား သုံးလေး ယောက်အား သုတ်သင်နိုင်ခဲ့သလို လင်းယုန်ကြီးလည်း ဒဏ်ရာများ ခံခဲ့သွားလေတော့သည်။

အခြေအနေအရ လင်းယုန်ကြီးမှာ တိုက်ပွဲခင်ရင်း နောက် ဆုံး အသက်ပေးသွားရမည် ဖြစ်လေသည်။

လင်းယုန်ကြီးက ဘာကိုမှ အမှုမထားတော့ပါ။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ရွှေပျံလွှားကိုဖမ်းတဲ့ဇဟု”

ကြွေးကျော်သံများနှင့်အတူ ယုကောင်း ဦးဆောင်သော ရွှေ

ပျံလွှားစိုက်သားများ ရောက်ရှိလာပြီး မန်ချူးသိုင်းသမားများအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ယုကောင်းသည် မြေဆိုးစိုက်တစ်ဖြစ်လဲ ရွှေပျံလွှားစိုက်အား ဦးဆောင်ပြီး မန်ချူးသိုင်းသမားများအား ချေမှုန်းလိုက်သည်။

လင်းယုန်ကြီးအား ကယ်တင်ကာ သမားတော်ဝမ်းကို ဖိတ်ပြီး ဆရာဖြစ်သူ သူတော်ဟုန်ချင်းထံသို့ အရောက်သွားနိုင်ခဲ့သည်။

လင်းယုန်မယ်နှင့် သူတော်ဟုန်ချင်းတို့ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ကြလေသည်။

သမားတော်ဝမ်းက သူတော်ဟုန်ချင်း၏ ဝေဒနာ သက်သေပျောက်ကင်းသွားအောင် ကုသပေးနိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

ယုကောင်း၊ လင်းယုန်မောင်နှံနှင့် သူတော်ဟုန်ချင်းတို့ တိုင်ပင်လိုက်ကြသည်။

ယုကောင်းက...

“နယ်စားကြီးဟာ မင်းသားလေး ရှိနေတဲ့ ထင်းရွေးကျေးရွာကို အင်အားအလုံးအရင်းနဲ့ ချီတက်သွားကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ထင်းရွေးကျေးရွာကို အချိန်မီ လိုက်သွားရပါလိမ့်မယ်”

လင်းယုန်မယ်က...

“ဒါဆို ငါတို့လဲ လိုက်မယ်”

သူတို့အားလုံးသည် မင်းသားလေး အကြောင်းကို သိရှိထား

ကြပြီး ဖြစ်သည်။

မင်းသားလေးနှင့် ပူးပေါင်းကာ မန်ချူးတို့အား ဆက်လက် တိုက်ခိုက်သွားကြရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ မျိုးချစ်သိုင်းသမားများနှင့် အများပြည်သူကလည်း မင်းသားလေးနှင့် ပူးပေါင်းရန် ထင်းရွေးကျေးရွာသို့ စာဖွဲ့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ယခု ထင်းရွေးကျေးရွာ၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲများ ပေါ်ပေါက်လာတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ယုကောင်းက...

“ဆရာဟုန်ချင်း ဒဏ်ရာရထားသလို ဦးလေးလင်းယုန်ကြီးလဲ ဒဏ်ရာရထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒေါ်လေးက အနီးကပ် စောင့်ရှောက်ရပါလိမ့်မယ်၊ လိုက်ခဲ့လို့ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ”

လင်းယုန်မယ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

*ကောင်းပြီလေ၊ ထင်းရွေးကျေးရွာမှာ နယ်စားကြီးကို ချေမှုန်းလိုက်ပါ”

“စိတ်ချပါ ဒေါ်ဒေါ်”

ယုကောင်းသည် လင်းယုန်ကြီးနှင့် သူတော်ဟုန်ချင်းအား နှုတ်ဆက်ကာ ရွှေပျံလွှားစိုက်သားများအား ဦးဆောင်ပြီး ထင်းရွေးကျေးရွာသို့ ခရီးပြင်းနှင့်သွားလေတော့သည်။

ထင်းရှူးကျေးရွာတွင် မင်းသားလေး ဦးဆောင်သော နှစ်တစ်ဖွဲ့နှင့် ယုကောင်းတို့ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်း ပူးပေါင်းမိကြသည်။

မကြာမီ...

နယ်စားကြီး၏တပ်ဖွဲ့များ အင်အားအလုံးအရင်းဖြင့် ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ထို့နောက်...

ထင်းရှူးကျေးရွာ၌ သုံးရက် သုံးညတိုင်တိုင် အလွန်ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်ဟု သတင်းများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဝန်မင်းချိုသည် တိုက်ပွဲ သတင်းကို နားထောင်ရင်း နေထိုင်ဆုံး နယ်စားကြီးက မင်းသားလေးနှင့် ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းအား ချော့ကော အောင်ပွဲခံလိုက်သည်ဟု သတင်းကြားရလျှင် ဝမ်းသာပျော်ခဲ့သွားလေသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင် ထင်းရှူးကျေးရွာသို့ လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

ဝန်မင်းချိုတို့လူစုသည် ထင်းရှူးကျေးရွာသို့ ဦးတည်လာခဲ့ကြရာ နယ်စားကြီးနှင့် သူ၏လူအချို့က လာရောက်ကြိုဆိုကြသည်နှင့် ဆုံတွေ့မိလိုက်လေသည်။

နယ်စားကြီးက...

“ဝန်မင်းချိုကို ဂါရဝပြုပါတယ်၊ ကျုပ်ကို ပေးထားတဲ့ တာဝန်အတိုင်း အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီးပါပြီ”

ဝန်မင်းချို သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“နယ်စားကြီး၊ ခင်ဗျား သိပ်တော်တယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့သမီးစကား ဘယ်တော့မှ နားမထောင်နဲ့၊ ကျုပ်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်တာ အကျိုးအရှိဆုံးပဲ”

နယ်စားကြီးက...

“ဝန်မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်သမီးက ငယ်သေးတော့ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ်”

ဝန်မင်းချိုက...

“အို ကျုပ် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး”
သူက လက်ထောက်တစ်ယောက်အား အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ကဲ...ကဲ၊ ရှောင်ခိုင်းကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါ”

လက်ထောက်က အတူခေါ်လာခဲ့သော ရှောင်ခိုင်းအား နယ်စားကြီးရှေ့သို့ ပို့ပေးလိုက်လေသည်။

“သမီး”

“ဖေဖေ”

သားအဖနှစ်ယောက် ပြန်လည်ဆုံတွေ့မိလိုက်ကြံထေ
သည်။

ဝန်မင်းချိုက...

“ကျွပ်က မင်းသားလေးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊ ထင်းရွေးကျေးရွာ
ကို သွားကြရအောင်”

နယ်စားကြီးသည် တိုက်ပွဲများ ပြီးဆုံးသွားချိန်၌ မင်းသား
လေးနှင့် ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ် ယုကောင်းတို့အား လက်ရဖမ်းမိခဲ့သည်
ဟု အစီရင်ခံထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

နယ်စားကြီးက...

“မင်းသားလေးနဲ့ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်ကို တွေ့ချင်ရင် ထင်း
ရွေးကျေးရွာကို သွားစရာ မလိုဘူး၊ သူတို့ကို ခေါ်လာပါတယ်”

ဝန်မင်းချို ဝမ်းသာသွားသည်။

“သူတို့ ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွပ်တို့ ရှိပါတယ်”

နယ်စားကြီး၏နံဘေးမှ လူနှစ်ယောက်က ရှေ့သို့ လှမ်း
ထွက်လိုက်ကြသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ရုပ်ဖျက်ထားသော မင်းသားလေးနှင့်
ယုကောင်းတို့ ဖြစ်လေသည်။

ဝန်မင်းချို မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“နယ်စားကြီး၊ ခင်ဗျားဟာ ထင်းရွေးကျေးရွာကို တကယ်
တမ်း တိုက်ခိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ သူတို့နဲ့ ပူးပေါင်းပြီး လှည့်စားလိုက်
တာပေါ့ ဟုတ်လား”

နယ်စားကြီးက...

“ကျွပ်ဟာ တရုတ်လူမျိုးတစ်ယောက်ပါဗျာ”

ရှောင်ချင်းသည် ဖခင်က အမြင်မှန် ရရှိသွားပြီး မျိုးချစ်အင်
အားစုများနှင့် ပူးပေါင်းလိုက်ခြင်းကြောင့် ဝမ်းသာကာ မျက်ရည်များ
ကျဆင်းလာသည်။

ထိုစဉ်...

မင်းသားလေး၏လူများ၊ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသားများနှင့် နယ်
စားကြီး၏လူများ ထွက်ပေါ်လာကြလေသည်။

မျိုးချစ်အင်အားစုများ အလွန်အင်အားကောင်းနေပြီ ဖြစ်
သည်။

ဝန်မင်းချို ထိတ်လန့်သွားသည်။

နောက်ဆုတ်ထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဇာမဏီဂိုဏ်းက မင်းသားလေးကို ဂါရဝပြုပါတယ်”

ကျင်းလွှဲ ဦးဆောင်သော ဇာမဏီဂိုဏ်းသားများပါ ရောက်
ရှိလာကြလေသည်။

ဝန်မင်းချို ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေတော့သည်။

၁၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နယ်စားကြီး၊ ယုကောင်းနှင့် ကျင်းလှုံတို့က မင်းသားလေး၏ လက်အောက်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်လိုက်ကြသည်။

မျိုးချစ်အဖွဲ့ကြီးသည် ဝန်မင်းချိုအား သုတ်သင်ပြီး စင်ကျန်နယ်ကို သိမ်းပိုက်လိုက်ကြသည်။

စင်ကျန်နယ်ကို အခြေပြု၍ နယ်ချဲ့မန်ချူးတို့အား ဆက်လက်တိုက်ခိုက်သွားကြလေသည်။

ယုကောင်းနှင့် ကျင်းလှုံတို့အား မင်းသားလေး ကမထပြုပြီး လက်ထပ်ပေးခဲ့သည်။

ယုကောင်းတို့၏လက်ထပ်ပွဲတွင် သူတော်ဟုန်ချင်းနှင့် လင်းယုန်မောင်နှံလည်း တက်ရောက်နိုင်ခဲ့သဖြင့် အစစအရာရာ ပြည့်စုံသွားခဲ့လေတော့သည်။

ပြီးပါပြီ။